

המחיר 1.85 שקל חדש (כולל מע"מ)

שנה 50

כ' טבת תשמ"ו 1.1.1986

מספר 2522

העולם הזה

מסע המרד החדש

האוי"ב:

אבו

נידאל

יש!

פסק זמן חדש.
בטעם מר-מתוק.

קוויץ מאגי

וימר סמור כהן (עקבסון)

שולח

מכתבים

טעות אופטית

על בחירתה של אשת השנה (העולם הזה 18.9).

קצת באיחור התגלגל לירי גליון העולם הזה ובו רשימת אנשי השנה. בחירתה של לילי טביב, רעייתו של בועז טביב, פצוץ מילחמה-הלכנו, הרגיזה אותי.

לא הבחירה עצמה, אלא הניסוח, שממנו עולה כאילו להינשא לבועז הוא איזה מעשה מופת, גבורה או אומץ-לב, הראוי להערצה.

רק מי שלא מכיר את בועז טביב, יכול להיכר של בניסוח כזה.

בועז הוא בחור מקסים, שובח-לב, אינטליגנטי, מצחיק ושנון, תימני גזעי, שעם הפציעה, או בלעדית, היווה מטרה מתבקשת להתאהב בו.

אינני קרובה-מישפחה שלו, לא אבא שלו וגם לא אחותו. לא אוכל להיחשד בעיוורון או בחר-צדיות. ההיכרות בינינו היא רק על רקע מיקצועי אובייקטיבי. באתי לראיין אותו עבור (שבועון צה"ל) במחנה, בתל-השומר, כשעדיין לא היה לו אף.

עם יד על הלב: הבחור לא זקוק לרחמים: לוקח לך בדיוק חמש דקות לשכוח שהוא שרוף. מיספר המחזרות שלו, לפני הפציעה ואחריה, יכול לעורר קינאה אצל כל בחור אחר בנג'ילו.

לילי של בועז היא פשוט לילי של בועז, והרעיון כאילו נחוצ אומץ-לב ראוי להערצה כדי לעמוד איתו מתחת לחופה, הוא פשוט טעות אופטית.

אגב: בועז הוא צנחן ולא שריד. הנגמ"ש שבו היה עלה באש בדאמור, כתוצאה מהתלקחות התחמושת. רותי לויאב, וירגיניה ביץ', ארצות-הברית

מישרד החוץ היה על הגובה

על דיווח מישרד החוץ להורי חטור פות מלטה (העולם הזה 27.11).

במדור תשקיף פורסם, כי הידיעה על חטיפת המטוס המצרי למלטה הגיעה לידיעת הוריה של תמר ארצי מפי עיתונאים, ואילו מישרד החוץ הודיע על כך רק יומה מאוחר יותר.

אין זאת אמת. האמת היא: המטוס נחטף במוצאי-שבת. ביום ראשון, בשעה 14:00, התקבלה בריבנים הידיעה הראשונה ממישרד החוץ בירושלים. העיתונאים התחילו להתקשר לריבנים בשעות הערב (18:00), כדי לקבל מידע מאיתנו, ולא כדי לסמור לנו.

לכל אורך מיקרה החטיפה קיבלו ריבנים והמישפחה את מיטב הסיוע והחס המצויין ממישרד החוץ.

עדין קרה, ריבנים

העסק הוא רציני

על עונשי-מוות לסוחר-הרואין (העולם הזה 25.12).

אם הם זקוקים לתיכונות נוספת, אני מציע לישראלים חשודים בסחר ברואין והכלואים בכלא בתאילנד להתייחס ברצינות לטבלת העונשים שהביא אלכס פו בכתבתו (חיים בתוך הקבר).

ברור-מזרח אסיה מתייחסים לעסק הזה ברצינות. רק השבוע רחה בית-המשפט העליון של מאלסיה, שכנתה הדרומית של תאילנד, את עירעורם של שני אוסטרלים שנידונו למוות על סחר ברואין (הם נעצרו בנמל-התעופה המקומי כשבכליהם 179 גרם הרואין).

בעשר השנים, מאז נקבע עונשי-מוות לסחר ברואין במאלסיה, הוצאו שם להורג, בעונש פשע זה, 33 איש.

הכלא על נהר מאי

על מקום כליאתו של הנער הישראלי בתאילנד (העולם הזה 18.12).

קודם כל אני שמח כי שלומי כבר שוחרר מכילאו. אבל צ'אנגמאי, שבה היה שלומי תורגמן כלוא, זה לא איזה חור נידה. אני טיילתי באזור — ולא למטרת רכישת אבקת-כביסה — ואלה הנעדרות: צ'אנגמאי היא עיר-מחוז רצינית (כ-100 אלף תושבים) בצפון-מערב תאילנד, צומת נכבד למברחי הרואין, בגלל קרבתה לגבולות בורמה, לאוס וסין.

זאת עיר עתיקה, זרועה היכלות הרוסים, החוסה בצל הר הרדי איתנו הנישא (8,500 מטר גובה).

העולם הזה 2522

כתבת השער הקדמי:

איש הדמים: אבוינידאל

כל הסימנים מובילים לעברו של צברי (אבוינידאל) אל-כנא. כל ההוכחות הן כי הוא האחראי לפשע הנתעב בנמליה-התעופה. אך בישראל גוברת הנטיה לנצל את ההזדמנות ולפגוע דווקא באש"ף, שהוציא פסק-דין-מוות נגד הטרוריסט. בן-חסותה של לוב, בעניין זה אומר הפרופסור יהושפט הרכבי, לשעבר ראש-אמ"ן, בראיון מיוחד ל"העולם הזה": אבוינידאל מנסה לשבש כל אפשרות של משא-ומתן. לכן הוא מעוניין בפעולות זועזועות וזורק את האחריות על אש"ף!

14 6

כתבת השער האחורי:

מיקצועה של אשת-השר

היא נעצרה במיקרה, במכון המספק שירותי זונות, והסבירה: "אני זקוקה להכנסה נוספת!" השוטרים הנדרמים ביקשו הנחיות מהפרקליט טות. האם יעוף בעלה ממשרתו, או ש"מיפלגתו תעוף מהקואליציה? הלקוחות: 10 "לא ידענו בכלל עם מי יש לנו הכבוד!"

לי על האובה

למרות הפציעה בידו, הצליח לי ג'ונסון (בתמונה) לגנוב את ההצגה במישפחה של מכבי תל-אביב מול הפועל חולון (94:96). התחבשות על ידו השמאלית וסימני הכאב על פניו רק הגדילו את הערצת האוהדים.

ההפסד הכפול של שגיא

הפירסום המוקדם מדי על הכוונה למנות את אלוף (מיל) יהושע שגיא כמנכ"ל הליברלים סיכל לא רק את המינוי, אלא גם את סיכווי לקבל תפקיד אלטרנטיבי בהסתדרות או בארועותיה הכלכליות.

רצח הקשישה

הזוועה ממשיכה להשתולל. הפעם: בשכונת עמישב, ליד פתח-תיקוה. מרים גלילי, בת 67, נרצחה באכזריות בביתה, בגלל 38 קומץ של תכשיטים.

המחול של מונה

השבוע היא היתה מסורסמת יותר ממנה לידה. מונה המזה, נערה אמי-ריקאית אלמונית, ממוצא פלסטיני, גילמה בקלילות את תפקיד הערבייה המתאהבת ביהודים. היא גילתה את החולשה הלאומית הישראלית — הרצון העז להיות נאהבים וגרמה לכל הצמרת לצאת סביבה במחולות.

מרבח צוואות

בנימין קרישר אסף בימי חייו רכוש עצום וחבר אינספור צוואות. איזו מהצוואות היא האחרונה והאמיתית? הידועה-בציבור שלו טוענת כי בן-אחיו, שהוא עורך-דין במיקצוע, זייף צוואה כדי לנשל מהירושה.

ביטוח סרמני

פוליסת ביטוח-חיים מיוחדת, שלפיה מקבל המבוטח את הכסף במיקרה של מחלת סרטן, התאפשרה בעיקבות הצטברות מידע סטטיסטי על המחלה. מתי תוצע פוליסת-איידס?

מצרים של מטה

פמיניסטית מצרית מתארת חוויות ילדות מזעזעות: פציעת איבר-המין, ביוזמת המישפחה. על-פי המסורת, אבל המום מבטיח נאמנות. אבל לא עושה נשים מאושרות.

זרע דניאל

זקנו עשוי כסיגנון הרצל ושיריו רצו פים חזיונות. השבוע הוא קיבל פרס ביני לאומי. דניאל סטיבסקי, משורר מיסטי ונביא בכיתו, המי קווה להקים מדינת הלכה רוחנית. אומר: "המשורר ררים הכותבים על תחתונים רק מאוננים. אני מזריע זרע אמיתי!"

המדורים הקבועים:

- מכתבים - טעות אופטית
- ועסק רציני
- איגרת-העורך - התוצאה הגדולה של הסטורי קונפרנס
- תשקיף - מיסדר-לבוש בקונסוליה במדינה - 1986
- הנרדן - שנת-מיתון עגומה
- אנשים - מיהו גיבר-המיפלגה הדובר מכסיקאנית
- ראיון - עם יהושפט הרכבי
- המזרחן המטיף לפיתרון-פשרה
- יזמן אישי - החוש השישי של האפריקאים

שנת הפרס

1985 היתה השנה השלמה היי-חידה שעמדה לרשותו של שימי עון פרס. הוא צבר בה הרבה יוקרה, התגלה בה כיצד נחרץ של תדמית טובה. האם היו לשמעון פרס גם הישגים ממשיים יותר?

ממשל ליד דודו

דודו טופז בוחן אותן אחת-אחת את עשי-רות היפהפיות בעיני עצמן, המשתוקקות להופיע לצידו בשעשועון טלוויזיה. תפקידה של הזוכה המאושרת: לצעוד אלגנטיות ולשלף פתקים מתוך איזו קופסת קרטון.

שועלים בג'ינס

מעיל הפרווה של החורף הנוכחי אינו חייב להיות מקושט ביהלומים ובמיכנסי קטיפה. אפשר בהחלט ללבוש מיקטורן שועל על מיכנסי ג'ינס — זה נעים, נוח, חם וגם ספורטיבי.

העולם הבא

סטודנטים דורשים: שהממשלה תסב-סד לנו את הציונים! * מזל החודש - שור. להשיג באיטליזם * צבי גור צייר קלסת"ן * רון של מנשה קדישמן.

מכתרים

אני יודע, כי אני הייתי נוכח באותו מעמד, לפני 23 שנים, כמלצר בארוחת-הערב הממלכתית בקינג'ס-דיוויד.

ומעשה שהיה, כך היה: הכפפה נשמטה מידה של מריטרו, עת ליווה אותה בנגוריון לראש השולחן. היא השתתה רגע, בצפייה, ומשהבינה שאין לה למה לצפות, היא התכופפה והרימה את הכפפה בעצמה.

אגב, זה לא הפרק היחיד בהילכות נימוסים (או חוסר-נימוסים) שאנחנו המלצרים היינו עדים לו באותו ערב. בשעת הארוחה נדהמנו לראות כיצד בנגוריון סוחט את הלימון על הדג כמו ידיו. מריטרו, בעלת החינוך הצרפתי, לעומת זאת, השתמשה כמובן לשם כך בסכר"ם.

יוסף מימון, ירושלים

תן פסנתר, קח ציור

על המשורר ש. שלום (העולם הזה 25.12).

לאשה המכירה אותו, לכתוב על ש. שלום, בלי להזכיר את התנהגותו המופלאה לרעייתו זה 55 שנה, אורה, זה כמו לכתוב על חיפה מבלי להזכיר את הכרמל.

ש. שלום הכיר את אורה בגרמניה (היא ילדת

מתאבלת חנה מרון
- לחברה ותיקה

העיר פירת, בה נולד גם, כמה שנים טובות אחריה, הנרי קסינג'ר. כשהיתה כנרת קונצרטים מצ' ליתה.

ולימים, כשהתיישבו בחיפה, ואורה איבדה את ראייתה (שכניתיים שבה אליה, חלקית), היא החליטה שכדאי לה לעבור מהכינור לפסנתר. אלא שרכישת פסנתר לא היתה באותם ימים (ואני מניחה גם כיום) עניין של מה בכך למשורר עברי. מה עשה ש. שלום? עלה בדעתו רעיון מקורי. היה ברשותו ציור של מאנה כץ, הצייר שהעריץ את שירתו של ש. שלום והעניק לו ציור זה כשי. ש. שלום הציג את הציור של מאנה כץ לבעל תנות פסנתרים חיפאי והעיסקה נעשתה - פסנתר תמורת ציור. אנה לוי, חיפה

העולם הזה לפני 25 שנה

שיח סיכות

אנשים עושים את החדשות. אבל הם גם עושים את הבדיחות. כפי שדיווח העולם הזה. בגיליון שהופיע השבוע לפני 25 שנה:

נאמניו של פינחס לבון (מזכיר ההסתדרות ושרהביטחון לשעבר), במסדרונות הוועד הפועל של ההסתדרות, נהנים לספר את הבדיחה הבאה למקורביו של שימרון פרס (סגנו של שרהביטחון דויד, בנגוריון, יריבו הגדול של לבון): שתי סיכות הולכות כרחוב. אומרת סיכה אחת לרעותה: "בואי נברח. סיכת-הביטחון עוקבת אחרינו!"

(המשך מעמוד 3)

חוץ מזה, להשכלה כללית: בלשונות האזור צ'אנג פירושו נהר ומה שמעניין הוא שלמרות שצ'אנג-מאי שוכנת דווקא לגדות נהר הרינג, היא קרויה על שם נהר המאי הארוך, שהרינג הוא רק אחד מיובליו.

כל אחד והפירסומאי שלו

על גדולי השירה כמחברי סיסמות פירסומות (העולם הזה 25.12).

עם כל הכבוד לאלתרמן, גולדברג ושלונסקי המנוחים, אני עוד זוכר את פיזמוני/סיסמות-הפירסומות שהם חיברו לפני 50 שנה. ושיטלחו לי, אבל אלה לא היו סיסמות מיידע-מה.

לעומת זאת אני זוכר עד עצם היום הזה את הסיסמה שטבע באותן שנים אחד שלא היה משורר, אבל היה, בסופו של דבר, לאיליה פירסומת מס' 1 של ישראל, הלא הוא אליהו טל, שחברת הפירסום שלו קיימת עד היום.

וזה הסיסמה שהוא טבע, אם זיכרוני איננו מטעה אותי, עבור שמן מגד של בית-החרושת שכן: "אפשר לרמות את בני-האדם, אך אי-אפשר לרמות את בני-המעיים!" שימרון מס, חיפה

הקאמרי" היה שם

על הלווייתה של רחל מרכוס (העולם הזה 25.12).

מה אתם רוצים להגיד? שוותיקי הקאמרי לא באו לחלוק את הכבוד האחרון לחברתם לקרשי-הבימה עשרות בשנים, רחל מרכוס? אף אחד לא בא?

כך אפשר להתרשם מן התצלומים שהבאתם במדור אנשים האחרון.

רות פלינט, תל-אביב

מססיר יוסי ידן
כבוד אחרון -

זאת התרשמות מוטעית. ותיקי הקאמרי באו להיפרד מרחל מרכוס. מן הרגע שארונה הוצב ליד בניין התיאטרון (ראה תצלומים). השחקן יוסי ידן נשא דבריו למול ארונה וחבריו בלסו בין המת-אבלים.

בנגוריון והלימון

על בנגוריון כמארח של מריטרו הנומא-בואני (העולם הזה 25.12).

זה לא יפה להשאיר את הקוראים של העולם הזה במתן. נכון שבנגוריון לא חש להרים את הכפפה שנשמטה מידה של מריטרו הנומא-בואני. אבל מי כן הרים אותה?

קליא יני.

במלואו, ומחקו מן ההקלטה רק פסוק אחד - זה שנגע להעולם הזה.

● "הארץ" הביא את הראיון בעמודו הראשון, ובו המילים "הייתי בפסיכיאטריה ברחובות, וראיתי בשבעון העולם הזה תמונה גדולה עם פיה ובלי".

● "דבר": אין זכר לפסוק זה.
● "על המישור": כנ"ל.
● "הרשות": הסכתא זיהתה את הרוצח... עוד כשהייתי ברחובות ראיתי את העולם הזה החדש עם תמונות של גור - עם פיה ובלי".

קוראת אסתר יפה
עם פיה ובלי

לאוטובוס ראיתי את התמונות שלו על השער של עיתון "הו" אין זיהוי.
● "ידיעות אחרונות": אין זכר לסיפור. ככה זה. כמה מעיתוני-ישראל אינם אוהבים לפרגן לזולתם.

תעלומה

טלפונית

מזכירות "העולם הזה" יזכרו את היום ההוא בגלל סיבה אחרת.

בבוקר טילפן למערכת אדם שהציג את עצמו כצבי גור, וביקש לדבר עימי. המזכירה התורנית, ברוריה, לא האמינה לו, וסירבה לתת לו את המיספר הפרטי שלי. היא אמרה לו לטלפן בשעה מאוחרת יותר, כשאחיה במערכת.

כ־3 בצהריים טילפן אותו האיש שנית, וביקש שוב לדבר איתי. זה היה כמה רקות אחרי שיצאתי מהמערכת. המזכירה התורנית, נאווה, נתנה לו את המיספר שלי. האיש אכן טילפן אליי הביתה, כמה רקות לפני שהגעתי לשם, ודיבר עם רחל אשתי. היא אמרה לו שאני צוודאי בעור כמה רקות, וביקשה אותו לטלפן שנית. הוא הניח את הד שפופרת בחפזון, מבלי להמתין לסוף המישפט. הוא לא טילפן שוב.

האם היה זה צבי גור, או תם אדם שחמד לו לצון? ברוריה המזכירה טוענת עכשיו, אחרי ששמעה את קולו של צבי גור ברדיו, שזה היה אותו הקול.

בינתיים נשארת התעלומה בעינה.

א.א.א.א.א.

גור בשער "העולם הזה"
במקום המישטרה

נולד הרעיון, שבוצע על-ידי יוסי שגון: לפרסם על השער תמונה אמיתית של גור, ולצידה תמונה של גור בעל פיה נוכרית ומישקפיים. בעצם היתה המשטרה צריכה לעשות זאת.

שער אלמוני

ההמשך ידוע. כאשר נתפס גור, והערי תונאים התקבצו סביב אסתר יפה, נוסעת-האור טובוס שזיהתה את גור והביאה לתפיסתו, היא סיפרה שבאותו היום בבוקר ראתה את שער העולם הזה אצל הפסיכיאטריסטית שלה. כשראתה את גור באוטובוס, כשכובע מסתיר את מוצאו, זיהתה אותו מייד על פי השער שזכרה. יש לסיפור זה המשך משעשע. מה עושים כלי-התיקשות, כאשר עליהם לצטט דבר העשוי להעלות על נס כלי-תיקשות אחר?

הנה התוצאה:
● גלי צה"ל שידרו את הראיון עם האשה

ועידת חרות תידחה

מסתמן הסדר בחרות: לא תהיה פסילה סיטונית של אלפי המצטרפים החדשים מטעמו של מחנה דויד לוי, ובתמורה לכך יאות סגן ראש הממשלה לדחית הוועידה עד אחרי ביצוע הסכם ההרשעה. אם הצעת פשרה זו תתקבל, יופסקו ההליכים המישפטיים והמיסטרתיים סביב שערוריית זיופי טופסיה הרשמה של חברי תנועה טריים.

פרס התאהב בתרמיתו

צמרת מיסלגת העבודה חוששת שראשי הממשלה, שימנעו פרס, התאהב בתרמיתו באיש אמין, ולכן הוא יחתור לקיים את הסכם הרוטציה בכל מחיר. שרי העבודה ועוזי ברעם מטכסים עצה, ללא ידיעת לישכת ראשי הממשלה, איך להביא לפיצוי ממשלתי אחדות בחודשים הקרובים.

מגעים

ישראליים-סוריים

פגישות בין סקידים ישראלים וסוריים נערכו באחרונה בקפריסין, לתיאום עמדות — כך מוסר הירחון "ישראל אנד סלסטיון", המופיע במארים. עלי-אם אותו פירסום, קיבל שימנע פרס אור ירוק מהאמריקאים לפגוע בראשי מחנהו של יאסר ערפאת באש"ף.

זיגל יפרוש באפריק

ניצב בנימין זיגל יפשוט את מדיו בחודש אפריל הקרוב, יחד עם עוד קבוצה של גימלאים בכירים במישטרה. המפקד דויד קראוס מבקש לקדם במקומם בעלי דרגות צעירים יותר.

ועדת בחינות

לפוליטיקאים

מיפעל איגרות המלווה (הבונדרס), המזמין פוליטיקאים ישראלים להרצאות בארצות הברית, מעסיק שני נציגים בישראל, הבוחנים את האנגלית שבפי המועמד. נוהל זה נועד למנוע הישגות של כמה כישלונות מבישים, שאירעו בעבר, כשפוליטיקאים מכובדים, חסרי ידע בשפה האנגלית, לא היו מסוגלים לבטא גם רעיונות פשוטים במקומות שאליהם נשלחו להרצאות.

עו"ד מעצרים

בבארשבע צפויים מעצרים של לפחות עוד שני עורכי דין בפרשת הונאת המשכנתאות הגדולה. עד היום נעצרו כמה מתווכים ושני עורכי דין.

מסנני "כפיר" לחו"ל

פילטרים משוכללים למערכות דלק ושמן.

המורכבים במטוס "כפיר" של חיל האוויר, מוצעים באחרונה למכירה ברחבי העולם. היצרן בארץ הוא חברת אמקורס של מיפעלי אמקור המתחרים עתה עם מיפעלי בניית מטוסים מהגדולים בעולם. בימים אלה מסתיימת בניית מעבדה משוכללת, שתוכל להגדיל פי כמה את קורייצור של המיפעל.

הליברלים לא

רוצים בחירות

הליברלים נחושים כדעתם שגם אם תוקם חטיבה עצמאית שלהם, נפרדת מחרות, הם ימנעו מהליכה לבחירות לפני המועד של סיום כהונתה של ממשלת האחרות, בקיץ '87. פירוש של דבר שהם מעדיפים ממשלה צרה עם העבודה.

סיכסוך מישפחתי

ב"הארץ"

עורך "הארץ", גרשום שוקן, משהה מזה שלושה שבועות את חתימתו על מיכתב המינוי למנכ"ל החדש של "הארץ", מיכתב שאותו חיבר בנו, עמוס. עמוס שוקן, מנהל קונצרן הארץ, הכולל את החינוכים וחדשות, מבקש להכניס לתפקיד זה את יעקב כפיר, במקומו של זאב פלדמן, שעבר להנהלת התיאטרון הקאמרי, אך האב, גרשום, מתנגד בכל תוקף למינוי, מסיבות אישיות ומיקצועיות. בינתיים חוששים בהארץ שהישגי פלדמן יירדו לטימיון. בתקופתו נוספו מנויים רבים חדשים, במיסגרת מיבצעי המנויים של עיתון הבוקר.

"שטיחי כרמל"

אצל המורמונים?

"שטיחי כרמל" של ח"כ אגודת ישראל, אברהם שפירא, פרוסים בחדר לדוגמה ב"אויברסיטה המורמונית, המוקמת על הר הצופים. בקרוב מתכוונים המורמונים לפרסם מיכרז לסריסת שטיחים מקור-אל-קור בכל שטח האוניברסיטה והמעונות. חברתו של שפירא היא היחידה המייצרת בארץ שטיחים מסוג זה. באחרונה הועלה ב" מאות אחוזים המס על שטיחים מקור-אל-קור המיובאים מחו"ל. אם מיפעלי-שפירא לא יגשו למיכר, עשויים המורמונים לפנות לבג"ץ, כדי לחייבו למכור להם, או לחילופין לגרום להורדת המס על השטיחים המיובאים.

גם קרון במתמודדים

ראש מחוז הנגב של מינהל-מקרקעיים ישראל, אפרים קרון, שבקרוב יוגש נגדו כתבי אישום על קבלת שוחד מהקבלן סעד ירחי, הציג את מועמדותו לבחירות בתנועת החרות, שבה הוא חבר.

קרון מצטרף לחבר אחר של חרות, אבי צור, שנגדו כבר הוגש כתבי אישום בפרשת גזל-הקרקות, וגם הוא הציג את עצמו לבחירות הפנימיות בתנועה.

עיתון צבאי חדש

סגן-אלוף (מיל') דויד אשל ובנו, תמיר אשל, עומדים להוציא לאור חודש את הגיליון הראשון של "רומח", כתביעת מיקצועי בעברית לענייני צבא. השניים מוציאים מזה שמונה שנים עיתון דומה באנגלית, דיפנס אפדייט, המופץ לדיכריהם ברחבי העולם כ-50 אלף עותקים, עלידי מערכת ההפצה של חרלד טריביון הפאריסי.

סידרת מתח מקורית

לטלוויזיה?

השחקנים טוביה צפיר ומאיה רוטשילד הפיקו בעצמם סרט-מתח ישראלי קצר, בן 25 דקות, בסיגנון סידרות המתח האנגליות. אם הטלוויזיה תסכים להקרין אותו, הם מתכוונים להציע לה סדרה שלמה של סרטים דומים.

פדרמן פוזל ל"כור"

מישפחת פדרמן, שהפכה בעלת-עניין בעלית, פוזלת לעבר שיתוף-פעולה עם כור. בניגוד למישפחת מושביץ, מעריכים הפדרמנים ששיתוף-פעולה כזה יביא אותם לספק את המוצרים הבסיסיים למיפעל השוקולד של כור-מאון, שעתיד לקום בצפת.

שינויים

ב"כלל תעשיות"

צפויים כמה שינויים עסקיים בכלל תעשיות, בתחומי האלקטרוניקה והמוזון.

מיסדר-לבוב

בקונסוליה

הקונסול הכללי החדש בניו-יורק, משה יגר, הוציא הוראות חמורות הנוגעות ל"לבושם של העובדים בקונסוליה: הגברים חייבים להופיע לעבודה בחליפות ובעניי בות, ועל הנשים נאסר ללבוש מיכנס-ג'ינס או קורדרוי.

הלפרין לבל"ל

מננים שה"ר אשר הלפרין, מנכ"ל איגוד הבנקים, משתוקק להיכנס למועצת-המנהלים של בל"ל. נראה שכמה מתנגדים ישימו לו מקלות בגלגלים.

שביתת הרעב עזרה

ג'בריל רג'וב, העציר המינהלי ששבת רעב בכלא-חברון, בדרישה שישחררו אותו או שיגישו נגדו כתבי אישום, הפסיק את שביתתו ביומה ה-35, אחרי שהשילטונות הבטחוני להחליט בעניין בתוך עשרה ימים. רג'וב, ששוחרר בעסקת חילופי-השבויים לפני חצי שנה, נעצר לפני חודש וחצי בטענה כי בזמן מאסרו היה מפקד בכיר בפת"ח. פרקליטו טוען כי האשמה בעניין זה היא הפרה של הסכם-החילופין. אחרי שיוחררו עסק רג'וב בהקמת מוסד לשיקום האסירים המשוחררים, והתכוון לזווג למענם קורסים במדעי-המחשב. הוא נעצר יום אחרי טקס-הפתיחה של המוסד.

השופט סירב לחתום

השופט הירושלמי עוזי סיוון סירב לחתום על צו-היפוש בביתו של סעיד-השמאל ג'ירעון ספירו, אחרי שהשתכנע שאין מה לחפש שם. ספירו, מוותיקי הצנחנים, נקרא לחקירה במישטרה בעיקבות תלונתו של הפרקליט הצבאי הראשי, בעניין מיכתב ששלח לצמרת צה"ל והפיץ בין חיילים, שבו הסביר מדוע הוא מסרב לשרת בשטחים הכבושים. למרות העובדה שכדי חוקריו היה מצוי עותק של המיכתב, הם התעקשו לבקש צו-היפוש, כדי לתפוס בביתו את "הראיה".

זיקני הדרוזים: לא

ניתן כמו הרבנים!

המנהיגים הרתיים של העדה הדרוזית עסוקים בימים האחרונים בהדחת גל של צעירים המתרפקים על דלתותיהם, בבקשה לקבל תעודות המעידות כי הם שומרים מיצות. תעודות אלה משמשות אותם לשיחרור משרות צבאי. הזקנים החליטו להחמיר עם הפונים ועורכים להם בדיקות קפדניות, בטענה: "איננו מוכנים לעשות צחוק מעצמנו, כמו שעושים ראשי הישיבות היהודיות".

מדורים

בחופשה

המדורים "רחל המרחלת" וגם זה וגם זה אינם מופיעים השבוע, לרגל חופשה קצרה של שולמית יריב ודניאלה שמיר.

במדינה

העם סילווסטר הקדוש

אפשר היה לקיים מסיבות לכבוד הכ' בטבת. אך גם סילווסטר טוב

בכמה עריישרה איימו הרבנים: בתי מלון שיערכו מסיבות סילווסטר יאבי דו את תעודות הכשרות. כי חגיגה סילי ווסטר הוא חג נוצרי.

זהו קישקוש. המעיד רק על בורות בעליו בכל עניין החורג מן ההלכה.

אין חג לכבוד הקדוש סילווסטר. שמו של קדוש אלמוני זה הודבק ליום האחרון של השנה בצורה מיקרית למדי. בלוח הקתולי יש לכל יום בשנה קדוש משלו, המעניק בו את החסות לבני אדם. הקדוש התורני של ה'31 בדצמבר הוא סילווסטר. זה הכל.

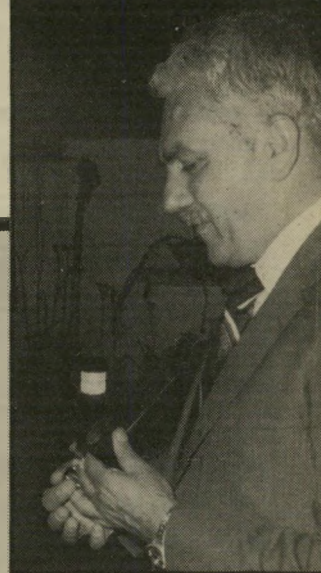
במדינות פרוטסטנטיות רבות כלל אין השם סילווסטר ידוע. חוגגים את "ערב השנה החדשה".

תחת לקיים השבוע מסיבות סילווסטר לכבוד סיומה של השנה וראשיתה של שנה חדשה, אפשר היה לקיים גם מסיבות כ"בטבת, על פי התאריך העברי".

גם ציון לוח השנה כ"לוח נוצרי" הוא שרירותי למדי. חודשי השנה הנוצריים הם חודשים רומאיים. והם קרויים בחלקם בשמות אליילים רומאיים. כמו מארס, שהיה החודש הראשון בלוח הרומאי.

מניין השנים בא. אומנם, על פי לידתו ומשוערת. וכנראה הלא נכונה) של יהודי מנצרת. בנו של נגר, שביקש לחדש את דתי ישראל ושהביא ללידתה של דת חדשה, מבלי לרצות בכך כלל. זוהי עובדה היסטורית. אך אין לה משמעות לעולם של 1986.

טיבעי לגמרי לבני אדם לחגוג את המעבר משנה לשנה, על פי הלוח

מועמד שגיא
אין כיסא פנוי

כאשר פורסם ברבים שיהושע שגיא עשוי להתמנות כמנכ"ל המפלגה הליברלית היה ברור שהפרסום נועד לחבל הן במינוי הן בעניין נוסף, שבגללו ביקש שגיא לשמור על סודיות המשא ומתן עם הליברלים. הוא ניהל משא ומתן מקביל. מתקדם, עם הנהלת חברת העובדים בנוגע לשיבוץ באחד ממפעלי ההסדרת תדירות.

הדרך שבה הגיע שגיא לליברלים היא מרתקת. לא מכבר ביקש שגיא. אלוף (מיל.) ראש אמ"ן לשעבר, להיכנס לפוליטיקה דרך תנועת ה"חיה. אחרי כן ניסה לעשות זאת דרך חוג רעיוני המקורב לתחייה. כשהוא לא הלך, ביקש. באמצעות

החולש על חייהם היומיומיים. אלמלא עשו כך אורחיי ישראל, היו פורשים מן הקהילה העולמית.

אלך תשע מאות שמונים ושש

הלוואי שתהיה כמו קודמתה: לא הכי טובה, לא הכי רעה

לגבי הרוב העצום של אזרחי ישראל, אין משמעות למניין השנים היהודי. אין הם יודעים את התאריך העברי, ואין הוא מעניין אותם. החיים מתנהלים על פי הלוח הגרגוריאני כיום בעולם כולו, כלי הברזל של דת וגזע, על שנותיו וחודשיו.

איש אינו רושם את התאריך העברי על המחאות, ואילו עשה כך — לא היה הבנק יודע כיצד לנהוג בהן. מוסדות ממשלתיים נוהגים לרשום את התאריך העברי לצד התאריך הגרגוריאני, אך זהו תשלום מס לרתיים. ואיש אינו מתייחס לציון תאריך זה ברצינות.

ראשי השנה היהודי הוא חג דתי ומסורתי. והוא מוציא את האזרח הגרגוריאני משיגרת החיים. ואילו התחלתה של שנה "אורחית" חדשה נוגעת לכל שיגרת החיים. הוא חלק מהחיים. הג'ז'ק בא. איש לא הצטרף השבוע

"אולה!"

בהיפרדו מן השנה אלה-תשע מאות שמונים וחמש. לא היתה זאת שנה רעה במיוחד. אך היא גם לא הביאה שמחות רבות. הפיגועים בנמלי התעופה של וינה ורומא (ראה כתבה) הטילו צל על סוף השנה. ועוררו חששות כמוסים לגבי השנה הבאה.

אלף תשע מאות שמונים וחמש קשורה, כבר ביום הראשון, במאורע החודר לחייו של כל אדם בישראל — החלפת השקל בשקל חדש. המטבע הקטן של שקל חדש אחד כבר זכה בפי העם בכינוי "הכפתור" או, בחרי" פות רבה יותר, "הג'ז'ק".

איש לא קיווה בפרס 1986 שהשנה הבאה תביא ישועות גדולות. נראה כי רוב האזרחים היה מסתפק בשנה שתהיה כמו קודמתה: לא הכי טובה, לא הכי רעה.

הכנסת

גם מגע מיני

אורח יצטרך לברות, חובש יצטרך לנחם פציע, עורדין לא יוכל להגן

בין כל חוקי הגזירה שניסרו השבוע בחלל המדינה — הצעת החוק לאיסור פירסום שמות החשודים (ראה עמוד

אין פיספס שגיא

לית, כי הוא יבוצע בהפתעה. אך שיחת השלושה דלפה. ועוררה מהומה במפלגה המתפוררת. שגיא עצמו החמיץ כנראה לנצח את ההזדמנות שלו לקבל מינוי בזרוע הלכאית של מיפלגת העבודה.

שרה דורון הקצינה את כל סניף תל-אביב נגד הבאות של שגיא. מודעי החליט לנכס את ארבעת שריהמיפלגה. פלוס שלושה ארבעה אישים נוספים, כדי להעביר את ההחלטה. השר משה ניסים, שריהמישפטים, חשש מפני ושיבה כזו, שאת תוכנה הוא לא ידע. הוא שיער שהמדובר בהחלטה על הקמת חטיבה עצמאית. שתתפלג מה ליכוד. ובפרסום קטן יהיה הוא. המתנגד לפירוק, במיעוט. לכן יום ניסים את התכנסות ה"חטיבה כולה.

זו ישיבה לדיון. פלוס כיבוד, במלון דן בתל-אביב. דחו את ה"דיון על שגיא ונסקו באקטור אליה. יחסי הכוחות באולם אמרו שהכל מאוחדים בדיעה ש"שגיא עלול לתמוס מקום של עס"קן אחר בכנסת הבאה. לכן הוא לא יעבור בשערי בניין המפלגה ברחוב איבן גבירול בתל-אביב.

לא עולה על דעתי, שאם המנש"ק בארץ לבנה, או אשה לבעלה, שהוא חבר גוף של אש"ף, תורשע בעבירה שחבר בגוף, וזה הפועל היוצא מהצעת החוק של הוועדה. לפי הצעת הוועדה אסור לבעל לבוא במגע מיני עם אשתו, אם אחר משניהם חבר באש"ף.

ממשלת ישראל עשתה את הכל

כדי לטשטש

את העובדות:

מי ביצע

את הזוועה?

לשם מה?

7 תכן ש'651 חללי מילחמת לבנון נהרגו בגלל ארבע מילים של מנחם בגין.

זה היה בישיבת הממשלה שבה הוחלט על המלחמה, אחרי ההתנקשות בחייו של השגריר הישראלי בלונדון, שלמה ארגוב.

באותו רגע כבר היה ידוע, מעל לכל ספק, שאת ההתנקשות ביצע אירגונו של צבא בנא. המכונה אבונידאל (אבי המאבק). כאשר ראה יועץ ראשי הממשלה שבגין מייחס את פעולת הטרור ליאסר ערפאת, ביקש ממנו לשמוע מפי נציג קהילת המודיעין הסבר על מהות אירגונו של אבונידאל.

השיב בגין: "לא צריך. כולם אש"ף."

השבוע, כעבור שלוש וחצי שנים ו-651 הרגים, חזרה פרשה זו על עצמה בממשלתו של שימרון פרס. בדיוקנות מבהילה.

מצח

נחושה

עוד לא יבש הדם בנמלי התעופה של וינה ורומא, שם נהרגו ונפצעו עשרות בהתקפות על דלפקי אל-על (ובניהם, למרבה המזל, רק ישראלים מעטים). וכבר החלה מכונת התעמולה האדירה של ממשלת ישראל ברחבי העולם לשרי במקהלה מנגינה אחת: זה אש"ף!

לשווא ניסו דוברי אש"ף בתונים ובכירות אירופה להודיע לציבור כי אין לאירגונים שום קשר לפעולות הוועדה, ושהם מגנים אותן מכל וכל. אי אפשר היה לעצור את מכונת התעמולה, ש"ביקשה להפיק מן הוועדה את התועלת הפוליטית הרבה ביותר.

הכריז שגריר ישראל בפאריס, אחד מראשי הניצים במשרד החוץ: זה אש"ף! הכריזו שגרירים בכל העולם: אי אפשר להאמין לערכים. מפני שהם משקרים תמיד. זה אש"ף! הכריזו ידועות אחרונות. במאמר ראשי בעל הגיון פסיכופאטי: הרוצח יאסר ערפאת עשה את זה, ועכשיו הוא מכחיש!

תעמולה זו נשאה פרי. ברחבי ה"עולם, ובחיו בארצות הברית. הודיעו הכותרות הראשיות, לצד הידיעה על מעשי הוועדה עצמם: "ממשלת ישראל מטילה את האחריות על אש"ף!"

דעת הקהל הישראלית שוכי נעה, עלידי מערכת אינטנטי סיבית של שטיפת מוח, כי אש"ף אחראי איכשהו לפיגוע. בהודעה עזתי-מצח מסר שימי עזן פרס לאישים אמריקאיים כי "יאסר ערפאת עוסק בטרור, כי כשהכונה היתה לייחס לו- ערפאת את הפיגועים בווינה וברומא."

באותו רגע ידע פרס, מעל לכל ספק, כי אין לאש"ף ולערפאת שום קשר לעניין. ראשי קהילת המודיעין הודיעו לו על כך מייד. הם נטלו יוזמה נוספת: הם ביקשו את העיתונאים הקשורים למסדרות המודיעין להודיע לציבור כי הפעולה בוצעה על ידי אבונידאל, ושכוונתה היתה, בין השאר, לפגוע גם באש"ף. הם גם הקפידו להדגיש כי בניגוד לאירגונים אחרים,

את מונה?

מונה זכתה במכתב, בשפה העברית, "לכל מאן דבעי", על ניירה מיכתבים הרישמי של לשכת ראשיהממשלה. במכתב הודיע מזכיריהממשלה, יוסף ביילין, כי בעלת המכתב, אורחית ירדנית, באה לישראל, "לפי הסדר מיוחד". לכך נוסף פסוק רבי'משמעות: אם תתעוררנה בעיות, יש לטלפן מייד למס'... בירושלים.

כלומר: לפני שמתחילים בעניינים, צריכים לברר אצל מזכיר ראשיהממשלה.

במכתב חסריתקדים זה של מזכיר הממשלה לצעירה שאין לה כל מעמד שהוא נפתח הפסטיבל, שהגיע חיש מהר למימדים שהיו מתאימים לעטו של ניקולאי המפקח בא גוגול.

מונה חמזה מגדירה את עצמה ככותבת לעת'מצוא". עד לערב בואה ארצה, לא ידע איש על מעשיה וכת' ביה. היא מהגרת פלסטינית צעירה

הכותבת, שזיהתה את עצמה כפ' לסטינית לאומנית, פתחה בהתקפה מוחצת על יאסר ערפאת. הדברים התאימו לתעמולת רדיו'משק וקבו' צת אבר'מוסה: שערפאת הוא איש מוש' חת, וקן לאיוצלה החי חיי'מותרות במלונות'פאר, המפיץ מליצות ריקות, ושכל פלסטיני צעיר צריך להתבייש בו. אך במקום הסיום הרגיל של אבר' מוסה ודומיו (שצריכים להשמיד את ישראל) באה סיומת ערבה יותר לאוון הישראלית: שדרושה הנהגה חדשה לפלסטינים, שתעשה שלום.

כך נרשם הכל בכתובים: מונה חמזה היא פלסטינית אותנטית, לאומנית, אוהבת יהודים וישראלים, ושונאת את יאסר ערפאת.

עכשיו היה הכל מוכן לשלב הבא: הפסטיבל הגדול בארץ. מונה חמזה החליטה לבוא לישראל.

הישראלי הראשון שפגש במונה. בין השניים התפתחה חליפת-מיכתבים, שבה השקיע שור את ריגשותיו העמוקים, ואת כמיהתו העמוקה לשלום.

שימחת האחוזה חיים שור, עורך ניור אוטולוק ואיש קיבוץ שובל, ששיכל את בנו בפשיטה בבירות, היה

בכך — לערוך במשך שנים מסע'הופ' עות בקהילות היהודיות בארצות'הבי' רית ובעולם. כך עשתה, בשעתו, צעיר' רה אמריקאית-מצרית אלמונית בשם סנא חסן, "המצרייה הראשונה שביקרה בישראל", שסיירה בקהילות היהודיות באמריקה בליוויית עמוס אילון, כתבה על כך ספר, ואחר'כך ספר שני. ביקורה של מונה חמזה בישראל יכול להניב סרט-טלוויזיה (מרק ברוז'נסקי תיעד כל רקה במצלמת' ויריאו), ספרים והרצאות ללא-ספור. מונה עצמה כבר הודיעה שתכתוב מא' מרים נוכות הדו'קיום ותארגן פגישות ודרישה בין ישראל ופלסטינים. אילו נמצא גוגול חדש, המסוגל ל' הנציח בהומור חסר'רחמים את שגיר' נות החברה הישראלית היה הביקור יכול לשמש גם נושא לסאטירה מבריקה.

הישראלים רוצים שיאהבו אותם. הם רוצים במיוחד שערכים יאהבו אותם. מתחת לסף'ההכרה מכרסם בהם מצפון רע לגבי הפלסטינים, ולכן הם כמהים לכל גילוי של הערצה וחיבה מצד פלסטינים — בתנאי שהפלסטינים לא יהיו חצופים וידרשו תמורה. פלסטינית המגנה את יאסר ערפאת השנוא, והמותחת ביקורת על אש'ף, ובה כשעה שופעת דיכוי חיבה ליהודים ולישראלים, דוגלת בהידברות ללא'תמורה וזוועת צורי על הפצעים הנפשיים של הישראלים — יכולה להשיג כל דבר בישראל. אדם פיקח יכול להגיע רחוק בדרך זו.

ואכן, אין גבול לאפשרויות. אחרי שהצליחה בישראל בצורה כה מהממת, וצולמה בחברת כל המייזמי כחוגי ה' צמרת, יכולה מונה חמזה — אם תרצה

ושינגטון עלון לענייני המרחב, שימש באחרונה כעוזר פוליטי למנהיג היהודי-האמריקאי המתון ז'ק טורצ'נר. הוא הוביל אותה בין ראשי המדינה.

צמד חמד מונה חמזה ומרק ברוז'נסקי, היהודי-האמריקאי שהפך אר' תה לסופר-סטאר. ברוז'נסקי, עיתונאי שמרסם ב'

גם כאן לא חסרו ההיבטים הדראמ' תיים. מונה סיפרה שפחדה נורא, מפני שסיפרו לה כי בישראל עוצרים פלס' טינים ומענים אותם.

לפלני עינויים

בחברת ברוז'נסקי באה מונה לנמלה'תעופה בן-גוריון. כשב' יריה דרכון ירדני. זה עורר בעיות, מה גם שהיא לא רצתה שתוטבע בדרכון הירדני חותמת ישראלית. שילטונות ירדן אוסרים על אזרחיהם להגיע לישראל דרך נמלה'תעופה בלוד. הם מתירים את הכניסה רק מירדן עצמה, דרך גשר'הירדן.

בעיית'החותמת מעוררת תמיהה מסוימת. אילו היה הביקור חשא', מוכנת הרגישות, אך מונה לא ביקשה חשאיות. להיפך, תוך יום הופיעה בטלוויזיה הישראלית בראיון גדול, שנקלט היטב בעמאן. אם כן, מה משנה החותמת?

אולם שילטונות'ישראל היו אריי כים, והחותמת הוטבעה על נייר נפרד, לא בדרכון עצמו. נותרת בעיית הפחד מפני עינויים. גם זה מצא את פיתרונו, בצורה שאין לה תקדים.

שהכירה יהודים, ואחר'כך ישראלים. אך היא זכתה בקבלת'פנים כאילו היתה בתו של רונלד רגן, או אחותו האבודה של אנוור אל-סאדאת.

מרדכי בר'און וחבריי'כנסת אחרים הומינו אותה לסעוד על שולחנם, וכך עשה יוסף ביילין, מזכיריהממשלה. עי' תונאים עמרו בתור כדי לקבל ראינות. ראשי'ציבור ביקשו להיפגש עימה. נערכו לה קבלות'פנים ומסיבות' קוקטייל, שבהן הצטופפו כל המייזמי.

תוך כדי כך התגלה כי יש למונה ייחוס מישפחתי. לדבריה, היא נינה של חסן שוכרי, ראש עיריית'חיפה שנפטר ב'1940. שוכרי, שעל שמו קרוי כי יום רחוב בחיפה, היה ידידי'היהודים מושבע, וכמה פעמים נערכו התנק' שויות בחייו על רקע זה. הוא פוטר מהעיריה לפי רישת הערכים הלא' מניים ב'1920, נבחר שוב ב'1927, ברח ללבנון כאשר פרץ בארץ המרד הערבי ב'1936 ("המאורעות") וחזר ב'1939. הוא נפטר בעורו ראש'העיריה.

כנו של שוכרי — אחי סכתה של מונה — נשא אשה יהודיה, שנישאה אחר'כך בשנית לדודר הכהן. כך גילתה מונה שיש לה קרובים ישראליים משרתים בצה"ל, והדבר הוסיף עוד מימד דרמאטי לספור. מישפחת אביה

באה מלבנון. אביה מילא — לדבריה — תפקידים באש'ף. הערכים בשטחים הכבושים היו הרבה יותר זהירים. הם התייחסו אל האורחת באדיבות אך בזהירות. במשך השנים הם פיתחו רגישות רבה לגבי פלסטינים המשרתים בצורה זו או אחרת את המטרות של ממשלת' ישראל, ואין הם מגלים את ליבם אלא למי שרכש את אמונם. גם מונה הבינה שאל הערכים יש לדבר אחרת. בראיון שלה בטלוויזיה הערבית, שבו דיברה ערבית צחה, שינתה את דעתה על יאסר ערפאת מן הקצה אל הקצה. לא עוד זקן עובר' בטל, אלא מנהיג העם הפלסטיני, שרק איתו צריכה ישראל להירכר. היא קראה לו בכינויו הלאומי, "אבו עמאר".

אהובים בלי תמורה

מה הביא חבריי'כנסת, אישי צי' בור, עיתונאים בכירים ואנשים מכל שדרות הציבור לערוך פסטיבל כזה לנערה בלתי'ידועה וחסרת'מעמד? אין ספק שמונה חמזה וירידה ה' פיקח עזרו לגלות את אחד הצדדים המעניינים ביותר בנפש הישראלית.

על המדרגות רגע של רגיעה בפסטיבל. באחת המסיבות ישבה מונה על גרם המדרגות, ובאי המסיבה עלו אליה לרגל כדי לשוחח עימה. היא היתה חביבה מאוד כלפי כולם.

ענת סרגוסטי

אשת-שר נעצרה במכוון עיטון

— טרור — נגד מי?

(המשך מעמוד 7)
ובפת"ח המגמה לחתור להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, תוך הסדר שלום עם ישראל. אז גם התרחב הדיון שיה בין הנהגת אש"ף וכוחות-שלום ישראליים. אברנידאל ראה במגמות אלה בגידה מחפירה.
מאז הוא שונא את ערפאת ואנשיו יותר מכפי שהוא שונא את ישראל, והוא שונא את אנשי-השלום הישראליים יותר מכפי שהוא שונא את אנשי-המילחמה.

משרת כל האדונים?

ב עזרת הממשלה העיראקית, שהיתה אז קיצונית ביותר, הקים אברנידאל אירגון-טרור עצמאי, הבנוי כולו למטרה אחת זו: לבצע פיגועים. מכיוון שאין לו משימות פוליטיות, ואין הוא זקוק למישר רב של לוחמים, אין לו גם צורך בבסיסים.
הוא פועל באירגון-מחתרת אמיתי לכל דבר. כל מוסדותיו ואנשיו מוסתרים ומוסווים.

כאשר נחלש המתח הקיצוני של עיראק, עבר אברנידאל לרמזק והפך בעל-בית של חאפס' אל-אסד. באורח מופלא שמר גם על יחסיו עם עיראק, אויבת-הבנפש של סוריה, וכאשר חש כי הוא מוגבל ברמזק, התקשר עם לוב. במועמר קדאפי מצא אחי-בנפש. פעולותיו של אברנידאל התחלקו בין כמה מערכות עיקריות:

● **רצח אישי של אנשי אש"ף**, המקיימים מגעים עם ישראל או החותרים לשלום עימה. בין ישראליים: סעיד חמאמי, עיצאם אל-סר טאווי ותריסר נציגים אחרים של אש"ף, בעלי דיעה רומה. הוא מנסה מזה זמן רב לרצוח את ערפאת, והכניס לרשימת-הרצח גם ישראלים הפועלים למען שלום ישראל-פלסטיני. מלבד ההתנקשות בשגריר ארגוב, מעולם לא יום פעולה נגד אנשי-שלטון ישראליים או אנשי הימין.

● **פעולות נגד מוסדות יהודיים בעולם**, כגון בתי-חומים, בתי-כנסת, מוסדות ועוד. כל הפעולות מסוג זה בוצעו על-ידי אברנידאל, אף כי ממשלת ישראל נהגה לייחסן לאש"ף.

● **פעולות מיוחדות שנועדו לגרום להתלקחות בין ישראל ושיכנותיה**, כגון ההתנקשות בחיי שלמה ארגוב, כדי לגרום למילחמת-הלבנון. יתכן מאוד כי הפיגועים בווינה וברומא נועדו אף הן למטרה זו.

מכיוון שכל הפעולות האלה, בלי יוצאת-הדופן, עזרו לממשלת-ישראל במערכה שלה נגד הנסיונות לשלום בין ישראל לבין אש"ף בתהליך-השלום, וגם עזרו לה ליצור דעת-קהל עולמית נגד אש"ף בטענה שזה אירגון רצחני, טרוריסטי ואנטישמי, יש המאמינים כי אברנידאל מופעל על-ידי סוכנים ישראליים.

לאנשים מפוכחים יש הסבר פשוט יותר לפעולות אברנידאל: מכיוון שהוא מתנגד לכל שלום בין ישראל והפלסטינים, תואמות כל פעולותיו את האינטרסים של ממשלת-ישראל, המתנגדת גם היא לכך — אם כי למען מטרת הפוכה.

עובדה הזועקת לשמים היא שאברנידאל לא עשה מעולם פעולה נגד ממשלת-ישראל או חבריה, וכל ממשלת-ישראל לא עשתה מעולם פעולה נגד אברנידאל.

גם המילחמה החשאית המתנהלת על-ידי קהילת-המוריעין הישראלית נגד גורמים פלסטיניים לא כוונה מעולם נגד אברנידאל.

האם מדיניות זו תשתנה עכשיו? האם תנסה ממשלת-ישראל לשלום נגד אברנידאל, או שתמשיך לנצל את פעולות אברנידאל כדי לסגוע באויביו דווקא?

השבוע היתה זאת השאלה הגדולה, שריחפה על כל מחשבותיה ומעשיה של ממשלת-ישראל.

יחולו עליהם המיגבלות החמורות של חוק לשון-הרע. הם יוכלו לפרסם ככל העולה על רוחם — שהרי איש לא יוכל לטעון כי הכוונה היתה אליו. כארץ קטנה כישראל, שבה פושטות שמעות על אנשי-כבוד במהירות הברק, יודע תוך שעות למי הכוונה. אך החשד יכול ליפול גם על אחרים. תיפתח חרושת-שמעות, כמו שנהוג במישורים וודניים.

כאשר הציבור יודע כי אין העיתונים יכולים לפרסם את הדאמת על בעלייה-השררה, ממלי-אות השמועות את החסר וזר-בות לאמון רב יותר מאשר בלי-התיקשות הרישמיים.

כבר היו דברים מעולם. בשנים הדרושנות של מדינת-ישראל היתה כמעט כל העיתונות (מלבד העולם הזה) כלי-שרת בידי הממשלה. הציבור ידע כי העיתונות מעלימה עובדות, ועל כן פרחו בה השמועות.

כמה פעמים נפלה המדינה כולה קורבן לשמועות, שאיש לא ידע איך נולדו, אך שהציפו את המדינה כמבול ושגרמו נזקים עצומים לקורבנותיהם. בין המיקרים הידועים ביותר:

● שמועה כי מנהל משרד ראשי הממשלה, טרי קולק, נתפס בקבלת סכום-ענק כשחוד. מעולם לא הוכרז איך צמחה שמועה זו, שלא היה בה קורטוב של אמת. כל המדינה חזרה עליה, והעולם הזה פירסם כתבת-שער כדי לשלם לה קץ.

● במילחמת סיני פשטה שמועה כי שריהבראות המפ"מ, ישראל ברזילי, נתפס בריגול לטובת האויב. השמועה קיבלה תנופה כזאת, עד שהיה צורך להביא את ברזילי לאירוע פומבי ולשר את דבריו ברדיו, כדי לשכנע את הציבור שהאיש חופשי ומתפקד כראוי.

● שמועה רומה פגעה בעמוס בך גוריון, בנו של ראש-הממשלה דאז. נאמר כי אשתו מרי, אנגליה נוצרית במוצאה, נתפסה בריגול. היתה זאת שטות גמורה.

תופעה זו נעלמה ב־20 השנים האחרונות. כאשר השי-תבנע הציבור שכלי-התיק שורת בישראל לא יעלימו עובדה כזאת. היא תתחדש מייד בהתקבל חוק, כאשר יתערער אמון זה בחופש הי-מידע.

מעצרים המוניים

ה תוצאה השניה, והחמורה עוד יותר, היא שיוסרו המיגבלות הדרושות המונעות מן המיטרה לעצור אנשים בסיונות.

גם כיום נוטים חוקרי-המיטרה, הנתונים בלחץ הצורך להשיג תוצאות, לעצור על ימין ועל שמאל אנשים, שדבק בהם שמץ של חשד. עומס העבודה, המחסור בכלים מתוחכמים, הרמה היורדת של חוקרים רבים — כל אלה גורמים לכך שהמיטרה סומכת על שיטה אחת בדוקה: לעצור כל חשוד, להחזיק אותו בתנאים תת-אנושיים ולשבור אותו בחקירה כדי שידבר.

כיום יש ביקורת חמורה על גוהל זה. מדי פעם מתפרסמות פרשות כאלה (המשך בעמוד 38)

מעצר למשך חודש ימים. כדי לקשט את העניין, הוכנסו להצעה דראקונית זו שני סייגים שנועדו לסבר את האוזן: מותר לחשוד עצמו וליועץ המישפטי לממשלה לבקש את התרת הפירסום. מבחינה מעשית, שני סייגים אלה ערכם כקליפת-השום.

הצעת-החוק זה, שבאה להגן חית מכת-מחץ על זכות-החצי-בור-לדעת, ושנוודה מתוך מג-מה להגן על עסקנים פוליטיים, עלולה להתקבל בחיפזון על-ידי ממשלה אינטרסנטית ובנסת-צייתנית.

התוצאות יהיו הרסניות.

חוק ריבקה שריר

ה תוצאה העיקרית מתבטאת בכותרת של כתבה זו.

כאשר יש חופש-עיתונות, לא יעלה שום עיתון המכבד את עצמו על דעתו לפרסם כותרת כזאת. אם הועלה חשד נגד איש-ציבור (או כל אורח אחר), המחייב פירסום לפי הקריטריונים המקובלים בארץ ובעולם החופשי כולו, יפורסמו הדברים תוך ציון השמות. הפירסום מטיל על העורך ועורריו אחריות כבדה על פי החוק ל-

המישפטים שלו לחוק חוק נגד פירסום שמועות של נחקרים.

שרי-המישפטים משה נסים נהג אף הוא כווייר תורכי בתקופה העות'מאנית, ומיהר לנסח את הצעת-החוק כמבוקש.

קשה להעלות על הדעת שכך מתנהלים העניינים במדינה מתוקנת במאה ה־20, אך זוהי עובדה. עלי-סמך מצביחו של רגע, בעיקבות מיקרה אחר חסר-חשיבות, כדי לעשות טובה לאחר, ולשמור על שלום הקואליציה, מתכוונת הממשלה להכריח את הכנסת לקבל חוק לשינוי מהפכני בסוגיה שאיש מן השלישיה הפותחת — פרס, שריר וניסים — אין לו מושג עליה.

זאת היתה רק ההתחלה. לתמונה נכנסה דמות הנראית כאילו נלקחה ממחזה היתולי: אשת-השר.

אשת השר שריר היא תופעת-טבע. שום כוח בעולם אינו יכול לעמוד בפניה. היא השולטת בכיפה במישפחה ובעסקים המיפלגתיים. לא ברור מה מקנה לה זכות זו, מלבד העובדה שגישאיה בשעתו לעסקן מסוג ג' במפלגה מסוג ב'. אבל היא נוהגת עתה כבעלת-בית במדינה: מלווה את השר בטיוליו התכופים ברחבי-העולם, מני-הלת את המפלגה הליברלית ונותנת הוראות לחבריי-כנסת.

עסקנית שריר

שר נסים

הווייר התורכי ציית לסולטאן

השבוע עלתה ריבקה שריר לכנסת, כמו בולדווין על שדה-בור, התמקמה במיזנון ה"כים והחלה במסע שיטתי של הטרדת חברי-הכנסת, כדי לעשות נפשות לחוק "שלה". לשווא אמרו כמה ח"כים מביני-עניין שאין לה מושג על הנושא. לבסוף אמר לה השר עזר וייצמן: "אם את רוצה לעשות טובה לבעלך, הפסיקי להתעסק בעניינים שלה". אבל גם זה לא עזר.

על רקע זה צמחה הצעת-החוק. השר נסים ניסת אותה, וביקש השבוע ביישיבת-הממשלה לאשר אותה, כאילו שר מצביחורים. רק בקושי שוכנע לרדות את העניין בשבוע אחר.

תוכן ההצעה: לאסור על כלי-התיקשות לפרסם שם של חשוד, עד אשר יוציא בית-המישפט פקודת-

ש למחר ולהבהיר: הדבר לא קרה.

שום אשת-ישר לא נעצרה במכוון עיטון, וגם לא נתפסה בזנות, בהברחת דולארים או בגניבה בחנות מארקס אנד ספנסר בלונדון.

הבותרת בשער האחורי ובעמוד זה נועדה למטרה אחת בלבד: להראות מה יקרה אם אכן תתעקש הממשלה לחוקק חוק מטיפש ומסוכן, האמור לאסור את שמועותיהם של חשודים.

צו הסולטאן התורכי

עצם הצורה שבה עלה העניין מלמד הרבה על המישטר הקיים עתה במדינת-ישראל.

משהו קרה לשרי-התירות, אברהם שריר. הוא נחקר — בצדק — במיש טרה, בקשר עם מעשיו של מיכאל אלביץ, שהתאבד בעיצומה של חקירה נגדו. אלביץ היה ידידו של שריר, מימן את פעולותיו של שריר להשתלטות על מיפלגתו, ועל כן היה על המיטרה לברר מה היה טיב היחסים בין השניים. החקירה לא העלתה מימצאים פלייטים.

הציבור היה צריך לדעת ש-

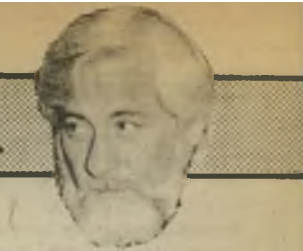
התחילה חקירה זו, ושהסתיימה כך.

באותו הזמן הזכיר חשוד אחר, הנקניק משה ברש, את שמו של שריר בבית-המישפט. ברריו של ברש היו שקר מוחלט. אך מכיוון שנאמרו בבית המישפט, בדיון מישפטי, הם נהנו מחסינות מוחלטת. ואין כל אפשרות למנוע את פירסומם.

אבל שני המיקרים הכניסו להיס-טריה את אברהם שריר, ובייחוד את אשתו, ריבקה. שריר קרא ביישיבת הממשלה הורעה אישית פאתטית, שגבלה בגיחוך.

ראשי-הממשלה הקשיב, וב-תום הדברים נהג כסולטאן תורכי: הוא ציווה על וזיר-

10

הסיכום של 1985: מנא, מנא, תקל ופרס

מנכ"לים נסעו. מגעים התחדשו. ישיבות התקיימו. הבהרות (מעליבות) נדרשו בכתב.

והסוף? אפס!
כל האיוואנות של הממשלה בראי שות שימעות פרס התאכסנה במלון "סו-נסטה", והשתזסה בשמש האחרות הי לאומית.

אם לגבי בעיה ועירה כמו טאבה הושג אפס. קל וחומר לגבי הבעיה הגדולה באמת: הבעיה הפלסטינית.

במשך 1985 הגיעה הנהגת אש"ף אל מיתן ההכרה בישראל. אילו חפצה ממשלת-ישראל בהפסקת הטרור ופשלום עם הפלסטינים, היה די במעשה קטן כדי לרחוף את אש"ף אל תוך תהליך השלום.

המלך חוסיין התחנן לפני פרס שיעשה זאת. חוסני מובארכ ביקש.

די היה בהכרזה ישראלית שאם יכיר אש"ף בישראל ובהחלטה 242, ויפסיק את המאבק האלים, ישותף בתהליך-השלום.

זה היה מספיק כדי לחזק את מעמדו של יאסר ערפאת. להחליש את האויז מוויציה הפלסטינית, ולאפשר גיבוש קן פלסטיני חד-משמעי.

פרס לא רצה בכך. הוא פעל בכיוון ההפוך. הוא הפציץ את משרדי אש"ף בתוניס. הוא הכריז שלעולם לא ננהל משאומתן עם אש"ף, גם אם יכיר בישראל. הוא מנע בעד מישלחת של אישים מן הגדה והרצועה מלהיפגש עם ערפאת. כדי לעזור לו לקבל את ההחלטות הדרושות. הוא הודיע למלך חוסיין ולנשיא מובארכ שלא יוכלו לבוא לשולחן-הדיונים בחברת אש"ף. הוא יום חוק אשר יפוך כל פגישה של פעילי-שלום ישראליים עם נציגי אש"ף לפשע פלילי.

התוצאות?
בסוף 1985 נכתבו התוצאות באור תיות של דם.

אייגוניזציה סירוב הפלסטיניים, המשרתים בע-קיפין את האינטרסים של ממשלת-האחרות, פת-חו במסע-טרור עולמי. לפי כל הסימנים, זה יגבר במהלך 1986.

זהו טרור נגר אש"ף, נגר ערפאת. נגר תהליך-השלום. אך הוא מנוצל על-ידי שימעות פרס וחבריו כדי לשכנע את דעת-הקהל בישראל שאסור בשום פנים לדבר עם אש"ף.

בלי אש"ף אין חוסיין. בלי אש"ף אין מובארכ. בלי אש"ף אין תהליך שלום. מי שפיקס בכך בינואר, יכול היה להיווכח בכך בדצמבר.

בלי תהליך-שלום, יש תהליך-מילחמה. בשאין השלום זו, זזים הטילים.

שוב מרביתם על מילחמה.

אבל שימעות פרס מתנחם בכך ש-התדמית של ישראל בעולם הש-תפרדה.

זה נכון. התדמית השתפרה.

האם זה רע? בוודאי שלא. תדמית חיובית היא דבר טוב. השאלה היא: טוה למה?

תדמית העוזרת למאמציה-השלום — טובה. תדמית הבאה ב מ קום מאמצי-שלום — רעה.

תדמית העוזרת לפתור את בעיות-היסוד של הכלכלה הלאומית — טובה. תדמית הבאה ב מ קום הטיפול בבעיות-היסוד — רעה.

תדמית היוצרת גזען של שוטים, בעוד שאנו הולכים לקראת מילחמה, בעוד שהמצב בשטחים הכבושים הולך ומחמיר, בעוד שהכביה הרתית ממאסה את החיים על רבים, בעוד שהירידה מהארץ נמשכת בשקט ובהתמדה — תדמית כזאת רעה מאוד.

עולם התדמיות הוא עולם של ערפילים, עולם שאין בו דברים ממשיים, אלא רק דמויות מטושטשות המופיעות ונעלמות. זהו עולם חמקני, עולם של רמיונות ודמה.

אם ההישג היחיד של שנת 1985, שנת פרס, הושג בזירה זו דווקא, אין זה מעיד לטובת בעליו.

שנת 1986 תהיה שנת הרוטציה. לא נותר זמן רב עד אז להישגים של ממש. אולי כבר אברה המומנות לכך סופית.

אם כן, תישאר תקופת-כהונתו של פרס בבחינת אפיוורה חולפת. חסרת-מישקל. מנא, מנא, תקל ופרס.

שנת הכפרים

בדצמבר 1985 דובר על המילחמה הבאה.

במשך שאר עשרת חודשי השנה דובר בלי סוף על יוזמות-שלום, הצעות-שלום, נאומי שלום, מגעי-שלום ודיוני-שלום.

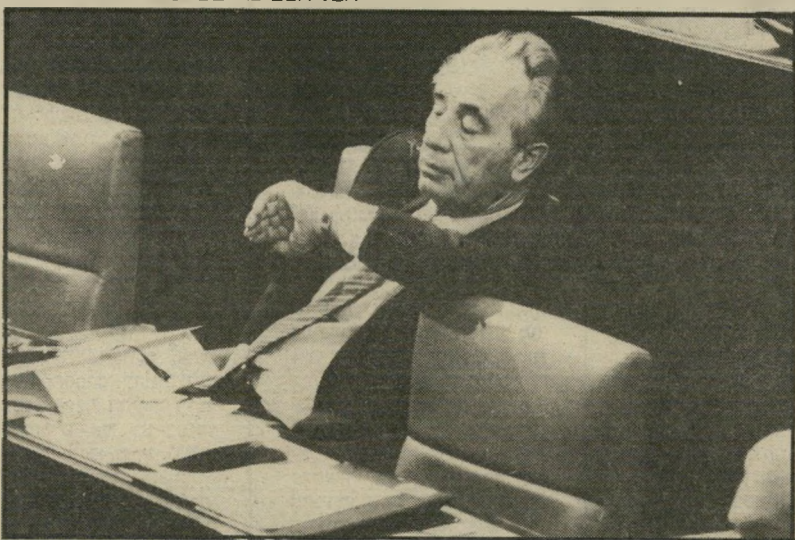
התוצאה: אפס.

שנה שלמה, שנה שלא תחזור, שנה שבה היו התנאים לשלום טובים מכפי שלא היו מזה זמן רב, כוונתו לריק.

כוונתו בתימורים, בהתחכמויות, בגימיקים, במיכצירדאוה ובתעלוליי-פרסומת.

פרס סמך על כושר-הסחיטה הבינלאומי שלו, בנוסח: "אם לא תתנו לי מה שאני צריך, תעמרו בשנה הבאה מול ממשלה של הליכוד". זה לא עזר.

הכל הסכימו שפרס טוב משמיר, אך

פרס בכנסת: כמה זמן עוד נותר עד לרוטציה?

הכל המתניו שפרס יציע משהו סביר. הכל המתניו לשווא.

נאמרו מיליוני מילים בנאומים, במגעים גלויים ובכגישות חשאיות. אך בסופו של דבר, כאשר התנדף העשן, נשאר המצב כמו שהיה: פרס לא היה מסוגל להבטיח את החזרת השטחים הכבושים, ולא היה מוכן לשותף בתהליך-השלום את נציגי העם הפלסטיני.

שום מנהיג ערבי לא היה מוכן להיכנס עימו למשאומתן רציני בתנאים אלה.

דובר הרבה על התקרבות לבריית-המועצות. היו מגעים, התעוררו תיקוות. אך בסופו של דבר הסתבר שגם בחזית זו רב העשן מן האש. שימעות פרס לא יכול היה לספק את הסחורה שהרוסים חפצים בה. פרס הסכים אומנם לכינוס ועידה בינלאומית בהשתתפות בריית-המועצות, אחרי שזו תחדש את יחסיה עם ישראל — אך הוא לא יכול היה לספק את התנאים שיאפשרו למסקווקה לחדש את היחסים. כלומר: שיתוף הפלסטינים.

כל מה שנאמר במשך השנה כבר נשמע בסוף 1985 כמילים ריקות: מישלחת ירדנית-פלס-טינית, נציגים פלסטיניים שאינם קשורים בי אש"ף, טיולי ריצ'ארד מרפי, פורום בינלאומי, ליווי בינלאומי.

חנטריש.

מל החנטריש היה ברצועת-החול הועירה הקרויה טאבה.

אפשר היה לקוות שלפחות בנקודה ועירה זו ינחל שימעות פרס הישג אמיתי.

ישראל החזירה את כל סיני, ובכללה העיר מית ובנותיה, למען השלום עם מצריים. היא הורסת את השלום הזה בגלל כמה מאות מטרים של חול. זה אבסורד. זה מגוחך.

וגם כאן, בזירה זעירה זו, לא הצליח פרס להזיז את העגלה.

זהו עניין של תדמית, לא של מהות. כדי לתקן את המצב, יש קודם כל לצמצם באופן ריאסטי את התקציב הממשלתי. על כך מדברים בלי סוף, והצימצומים הביאו לקיצוץ קטלני של הוצאות הרווחה, החינוך והבריאות. עסי-ישראל, כך נאמר, אינו יכול עוד לדאוג לזקנים, לחולים, לילדים.

אולם צימצומים אלה, עם כל חומרתם לגבי חייו של האזרח, הם חלק קטן מן הדרוש. הקיצוץ היחיד שיש בו ממש לא כוצע: קיצוץ ההוצאה הביטחונית, הכולעת יותר מ-20% מכל משאבי הממשלה — יותר מכל שאר הוצאות-המדינה גם יחד, מלבד חובות וסובסידיות.

לשימעות פרס אין היכולת ואין הרצון לקצץ את הוצאות-הביטחון, מפני שהדבר מחייב את שינוי המדיניות הלאומית. איו הוא מסוגל לעמוד

בעימות עם יצחק רבין וצמרת צה"ל — וגם אין הוא רוצה בכך, מפני שאינו פחות נץ מהם.

אבל גם זה אינו העיקר.

המצב הכלכלי דוהר לקראת אסון, לא בגלל האינפלציה ולא בגלל הגרעון הגלוי בתקציב-הממשלה, אלא בגלל עומס החובות של המדינה.

עומס זה בולע עכשיו 44% ממשאבי הממשלה — החזרת חובות ותשלום ריבית. כדי לעמוד בכך, נאלצת המדינה לקבל על עצמה חובות אדירים נוספים, המגבירים מצרים גם את נטל הריבית. מדי שנה גובר העומס — עד שיתמטט המשק כולו ויקרוס תחתיו. פרס לא יצר מצב זה. הוא ירש אותו מקודמיו, חסרי-האחריות, והוא לא תיקן אותו.

אם לא יחול שינוי גמור במצב, תהיה השוואה בלתי-נמנעת. אפשר רק לרחות את המועד, תוך הגדלת השוואה הצפויה. הדרך היחידה למניעתה היא קיצוץ אדיר בהוצאות המדינה — וקיצוץ זה אפשרי רק בשטח הביטחוני, תוך שינוי מוחלט של כל המערכת המדינית.

מבחינת הבעיה היסודית הזאת עברה 1985 ללא כל שינוי. שימעות פרס טיפל בסמפוטומים הכלכליים, גרם לשיפורי-מה והיה מרוצה מן התוצאה, שהעלתה את יוקרתו.

המילה הקובעת היא "יוקרה".

מבחינת המהות, המשיכה המדינה להידרדר, באיטיות ובביטחון, לקראת אסון.

הידרדרות הכלכלית היא תולדה של המצב הלאומי. כלומר: בעיית-הבעיות של המדינה, שהיא בעיית-השלום.

במשך 1985 דובר על כך השכם והערכ. אך מה התרחש באמת?

אפשר להגדיר זאת בקצרה: בינואר 1985 דובר על המילחמה האחרונה.

שנה 1985 היתה שנתו של שימעות פרס. השנה השלמה היחידה שעמדה לרשותו.

ב-1984 נותרו לו רק כמה חודשים, שבהם התארגן השילטון החדש ונכנס לתפקידו. 1986 תעמוד כולה בצל הרוטציה. בחודש אוקטובר יהיה על שימעות פרס למסור את מפתחות משרדו ליצחק שמיר. החודשים שלפני כן יעמדו בסימן הספירה-לאחר לקראת תאריך זה. ככל שיעברו השבועות והחודשים, כן יקטן כוחו של שימעות פרס לבצע דבר.

שנת 1985 היתה, על כן, השנה היחידה שעמדה כולה לרשותו. היא היתה שנת-המיבחן.

מה כיצע שימעות פרס ב-1985? במה הצליח לחולל שינויים, להטביע את חותמו על מדינת-ישראל? מה היו ההישגים?

התשובה היא עגומה למדי. שנת 1985, שנת ההזדמנות, שנת המיבחן, לא השאירה רישום בתולדות עם-ישראל.

ל הבא להלל ולפאר את פרס מביא את הנסיגה מלבנון כהישג גדול ומרשים.

אולם זהו הישג רל למדי.

לא שימעות פרס הוציא את צה"ל מלבנון, אלא המתאבד השיעי האלי-מוני.

כאשר נכנס פרס למישרד ראש-הממשלה, כבר היה קיים קונסנזוס לאומי שיש להסתלק מלבנון, ובמהירות, דעת-הקהל רצתה בכך. צה"ל רצה בכך. החיילים רצו בכך.

ובעיקר — השיעים רצו, והם דאגו לכך שרצונם לא יישכח אף לרגע.

ייתכן שפרס תרם תרומה כלשהי להחלפת הנסיגה, למניעת זעזועים פנימיים מיותרים. אולי. אבל ישראל היתה מסתלקת מלבנון גם אילו עמדה בראשה ממשלה של אריאל שרון ורפאל איתן, בתמיכת מאיר כהנא. פשוט לא היתה ברירה.

ואם מצבה של "רצועת הביטחון" נשאר תקין, פחות או יותר, הרי לא היה זה בעיקבות מעשים נכונים במיוחד של ממשלת-ישראל, אלא משום שכל הסיעות בלבנון היו עסוקות בחלוקת השלל של "הסדר החדש" בלבנון — סדר חדש בלי ישראל.

ההישג השני, והעיקרי, הנוקף לזכותו של שימעות פרס הוא בשטח הכלכלה.

פה הושג משהו אמיתי. אבל יש להיזהר מאוד בהגדרת ההישג, וגם מיגבלותיו.

ההישג הוא בלימת האינפלציה.

הדבר נראה כמעט כנס. הסוס הרוחר נעצר, ועכשיו הוא זוחל.

זה נוגע לחייו של כל אדם במדינה. המעמסה הנפשית של האינפלציה הפכה בלתי-נסבלת, ועכשיו נפטרנו ממנה. ביום הראשון של 1986 ייכנס לתוקפו השקל החדש, המסמל הישג זה.

זהו הישג נכבד. אך כאשר מעריכים אותו, יש לקחת בחשבון שני היבטים: המחיר והתוצאה.

המחיר היה כבד מאוד. הוא התבטא בשחיקה רצחנית של השכר הריאלי, ובראשיתו של מיתון חמור. הרובי העליון של החברה הישראלית לא שילם שום מחיר. רובד זה, שגם שימעות פרס ויצחק מודעי שייכים אליו, נשאר מחוסן מפני כל הגזירות.

המהלך כולו היה אפשרי תודות לשיתוף-הפעולה של ההסתדרות, בהנ-הגת מזכיר נכבד וצדיק.

מבחינה זו אכן היה חשוב שבראש הממשלה יעמוד איש מפלגת-העבודה. הדבר לא היה אפשרי אילו היה השילטון בידי איש-הליכוד.

מה משמעותו זה הישג זה?

עצירת האינפלציה גרמה לשיפור כללי של מצב-הרוח במדינה, אך מבחינה כלכלית אין לה אלא משמעות שולית.

כמה ח"כים ליברליים יכול להכיל מיקטורן אחד של הח"כ האגודאי ומי ימלא את טופס הטוטו של ח"כ שינוי

בעברית שליטתו היא קלושה. ענה השר השלישי בבריחות הרעת: "הוא שולט בכל השפות, כולן דומות אצלו ליידיש. ולכן שולחים אותו לחו"ל!"

■ אישיהעסקים ג'אק נא" צר, שביקש לרכוש את מיפעל-

לגאון, שיתרום סכום קטן יותר, לשם השלמת בנייתו של אולם קטן יותר.

■ שלושה מתוך ארבעת השרים הליברליים נקלעו ביחד לתוך המעלית בבניין המפלגה. אמר האחד: "המעלית היום עולה

להצרותיו על התרומות שלו למוסדות שונים בארץ. השבוע שיגר אלי דיין, ראש עיריית אשקלון, מיברק לגאון לשווייץ. המיברק הופנה למעשה למנהל עסקיו של גאון בונ'בה, יואל הרצוג, בנו של הנשיא חיים

האיהאמון בממשלה, על רקע תביעות הדתיים. הוא פתח דבריו בעניין מישחקי הכדורגל בשבת. קרא לעברו **מרדכי וירשובי סקי** משינוי: "אם אתה מומחה כל-כך לכדורגל, אולי תעזור לי למלא את הטוטו בכל שבוע!"

■ ביום שבו סערה הכנסת סביב הצעת החוק "מיהו יהודי", שבסופו של דבר לא הובאה להצבעה, היה אמור שריהתח בורה חיים קורפו להיות בסיוור מתוכנן, לכבוד נסיעת-הבכורה בבירה של אוטובוס-הקומותיים החדש של אגד. קורפו וברוך לוי, מנכ"ל משרדו, יצאו אל מחוץ למישך-הכנסת והמתינו לאוטובוס, שהיה עמוס בנכבדי הקואופרטיב והמשרד. בתום נסיעת הבכורה בעיר, סעד השר עם הנהגים במיזנון אגד שבי מוסך המרכיז בעיר. כדי להיות מעודכן במתרחש בכנסת, לא מש השר ממכשיר-קשר, שהיה צמוד אליו.

■ בוועדת-חוקי-ביטחון של הכנסת התנהל ויכוח בשאלת הגרסאות השונות של ועדת-המנכ"לים על השיחות במצריים. כשהוויכוח התלהט, אמר הפרור פסור **שבח וייס** לקצרינית: "הפסיקי לרשום, כי ממילא יש לנו כאן ראשומון."

■ בדיון אחר, בוועדה אחרת, דנו הנוכחים בשאלת התנאים להפעלת שידורי קול אמריקה מישראל. בין היתר דובר על כך שרשיון-השידור הוא ל-15 שנה. ח"כ העבודה **מיכה חריש** העיר: "זה בוודאי לא יהיה בקאדנציה שלי". ענה לו ח"כ מפ"ם **אלעזר גרנות**: "אתה טועה. עוד תספיק להיות ח"כ גם בשנת 2001". התערב וייס: "לגביך, חריש, אני לא בטוח. לעומת זאת, לגבי הד"ר **יוסף בורג** אני כן בטוח!"

■ **ניסים גאון** ידוע כתורם רבי-חסד. אך לא תמיד יש כיסוי

■ באי מיוזנהכנסת צפו ביום הרביעי במחזה מרהים, שלא היה כדוגמתו. ח"כ אגודת ישראל **אברהם שפירא** הסיר את מיקטורו וניפנף בו לעבר ח"כ הליברלים **פינחס גולדרי שטיין**, שניהל עימו דו-שיח שקט אך מתוח. מי שהתקרב, יכול היה לשמוע את התעשיין הדתי אומר לח"כ מכפר-סבא: "אני מתנצל לפניך. אני מוכן לתת לך את המעיל שלי!" גולדשטיין ענה לו: "אני מעריך אותך, אך בכל מיקרה, המידה שלך גדולה בהרבה מהמידה שלי". אחרי-כך התברר הרקע הפוליטי לשיחה המשונה בענייני-ביגוד. בתחילת השבוע הודיע גולדשטיין לשפירא, כי הוא לא יצביע בעד התיקון האורתודוקסי לחוק "מיהו יהודי". גולדשטיין, שלא הסתיר בעבר את תמיכתו הנמרצת בתיקון, הסביר ששינה את דעתו אחרי שחוגים חרדיים הטרידו אותו ואיימו על חייו. בגלל ניסיונו להעביר בכנסת את הצעת-החוק בדבר ערוץ שני לטלוויזיה.

■ בסופו של דבר התברר, כי גולדשטיין לא יכול היה ממילא לתמוך בתיקון. הוא התקוץ עם **עדנה סולודר** מהמערך, שבי-תה המאומצת התאבדה השבוע, והיא טרם שבה לעבודה תקינה. ■ אגב: המערך שקל ביום הרביעי להזעיק את סולודר מי קיבוצה, גשר, שבכעמק-הירדן, אם לא יימצא מי שיתקוץ איתה. ■ ההצבעה בעניין "מיהו יהודי", שלא התקיימה בסופו של דבר, הביאה לכנסת כמעט את כל חברי הבית, שנהנו משי מש ירושלמית חורפית במירפ-סת מיוזנהכנסת. כשהתברר שההצבעה לא תתקיים, התרוקן הבניין בתוך דקות. ■ יום לפני כן נאם שפירא נאום ארוך, בעת הגשת הצעת

רוני מילוא אור צוברי נולד לאביו, עמירם צוברי, מי שהיה נהגו של סגן-השר רוני מילוא. ולאשתו ענת. לטקס ברית-המילה, שנערך בשכונת-התיקווה בתל-אביב, בא מילוא בליוויית חבורה גדולה של עסקני-חרות. ביניהם סגן-השר מיכאל דקל והח"כ מיכאל איתן. מילוא, שהיה סנדק, שם לב לכך שדקל אף החוצה כל כמה רגעים. כששאל על כך, השיב דקל כי נהגו ממתין לו בחוץ, והוא מביא לו כיבוד. מילוא הציע להכניס את הנהג פנימה, אך דקל התעקש: "אי-אפשר! ישימו למכונית סנדלים!"

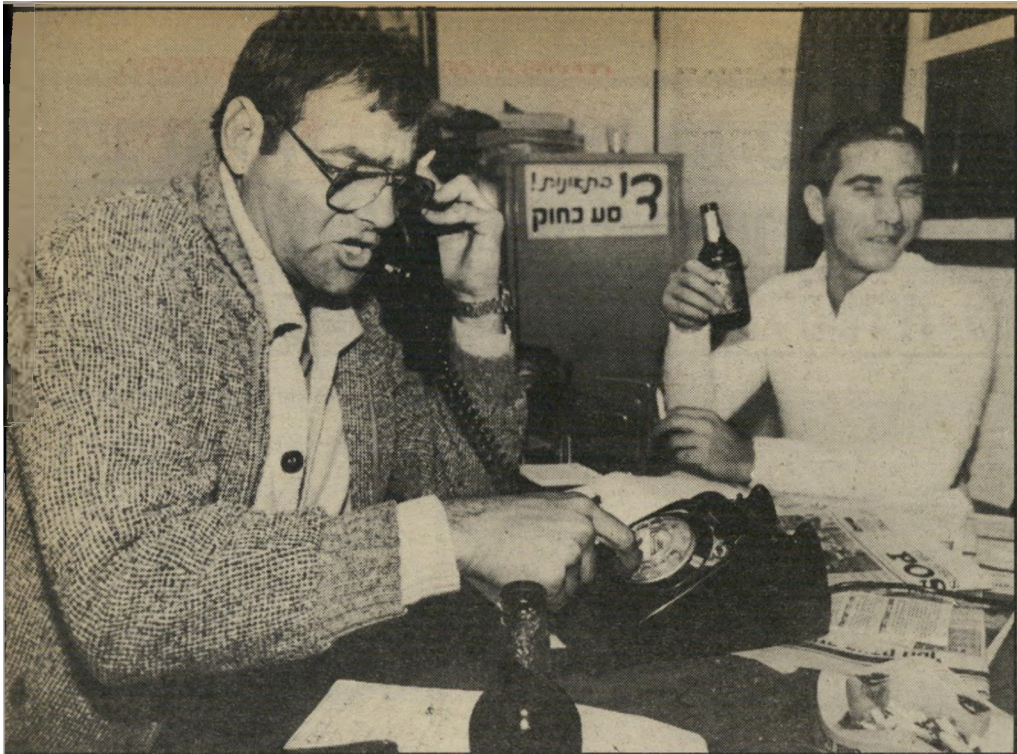
הטכסטיל אתא. החליט שגם אם הפסיד את המיפעל, הארץ עדיין ראויה לכך שיכלה בה את חופשתו. נאצר ירד לאילת, למלון המריכה בטאבה, כדי לנחו שם. אחר כך ישוב לחו"ל, לא לפני שיפרד מאמו, הגרה ברחוב כן-יהודה בתל-אביב. ■ לנאצר יש שני בנים תאומים, והם משרתים

מהר יותר! ענה השני: "כי **מושה ניסים וצבי רנר** אי-נם". האחרון הוא גיבור המפלגה הקשיש והאיש החזק של איגוד העובדים הליברליים. שאל השר השלישי: "היכן רנר?" ענה הרא-שון: "הוא בשליחות בחו"ל. כי מכסיקו". נדהם השר השני: "מה, הוא דובר מכסיקאנית?" שהרי מן המפורסמות הוא שאפילו

הרצוג וחנתנו של גאון. במיברק קובל דיין, לשעבר מס' 4 ברשימת תמ"י לכנסת, שגאון היה התומך הכספי והאידאולוגי שלה, כי הנרבה התחייב לתרום 2 וחצי מליון דולר להקמת מרכז על שמו, היכל גאון, בשכונת שימשון בעיר. אך התרומה מתמהמהת, ואייאפשר לסיים את הבנייה. לחילופין מציע דיין

זבולון המר מציג לפני הוועד-המועל של המפד"ל, בנוכחות צלם העולם הזה, ציון צפריה, את ריקודו של עסקן. המר, לשעבר שריהחינוך והתרבות, עלה לבימה באולם בית ציוני אמריקה, שם אמור היה מנהיג המפלגה, הד"ר יוסף בורג, להודיע סוף-סוף מהו תאריך פרישתו מהממשלה. המר טיפס לבימה בעודו ממתקן סוד עם עסקן אחר, ואחר-כך חיך בשבועות-רצון. רצף-התמונות מזכיר תנועות של ריקוד. הישיבה היתה קצרה ביותר ובורג התחייב לפרוש עד חודש יוני.

סמי אלקיים שותה בירה, בעוד חברו, שלמה ניר, מטלפן הביתה. השניים, אסירים בכלא איילון, להשתתפותם בתוכנית מוקד, שבה רואיין נציב שרות בתי-הסוהר, רפי סוויסה, לצד שני מרואיינים נוספים. על בריחתו ותפיסתו של אסיר-העולם צבי גור, למטה: מפכ"ל המישטרה דויד קראוס דורש מאסיר-העולם צבי גור, שנתפס והובא למישטרת חולון, לשתוק, ומודיע לו שפעם נוספת לא יוכל לברוח. כי הוא יהיה כל הזמן כבול באזיקים. המפכ"ל בא לתחנה יחד עם כל צמרת המישטרה, אחרי שגור הובא אליה. בתמונה גם צלם הארץ עוזי קרן (ממושקף), לצידו צלם מעריב ראובן ("רובי") קסטרו, ומפקד היחידה המרכזית לשעבר משה פרידמן (במעיל-רוח בהיר). משמאל, עם הגב למצלמה - ארמונד לוי.

● **בעל הטור אמנון אברמוביץ**, על אברהם שריר וחבריו השרים: "חיים כמו באמריקה ורוצים להיות חסינים כמו בלוב".
● **השר יצחק מודעי**: "מי שהמציא את ההצמדה במ"שק היה גאון. צריך היה לתת לו פרס נובל ואחר כך לתלות אותו".
● **עסקן הפועלים יורם אוברקוביץ**: "כשמכניעים אצלנו אדם, עושים זאת ביסור דיות. דורכים חזק עם העקב. למען!".
● **ח"כ חרות גרעון**, גדולת, על הצפי בוועידת מיפ"לגתו: "היו"ר הבא של התנועה יהיה מנחם בגין".
● **הדיר ליצי רוזנברגר**, פסיכיאטרי, על סיגנון הופה במסיקיה: "התנהגות מטורפת כזאת של קפיצות ורקיעה ברג"ליים, וחזרה על מילים ברמה של צעקת-ילד שאינו יודע להגיד איפה כואב - זוהי אינפנ"טיליות".

יס. היתה לי שיחה טובה איתו ואחר כך הוא לא פסק מלהודות לי... אמרו לי שהיתה לי השפעה כלשהי עליו. אך מה שלא למד בצעירותו..."
● **רפאל סיפר** גם איך הגיע למפלגתו **אהרון אברהמי** ר"ה, שאחר כך הדיח אותו ממנה. במפר"ל חיפשו מיוחרי בולט, שימשוך קולות בקלפי. יום אחד נכנס אל רפאל הרב **אברהמי** ר"א מרמלה, ואמר לשר: "יש לי כמה בנים, אחד מיועד להיות רב, אחד אני מייעד לעבודה ציבורית. אני רוצה שתבטיח שתקדם אותו".

פסוקי השבוע

● **נציב שירות-בתי הסוהר, רפי סוויסה**, אחרי שנודע לו על תפיסת אסיר-העולם הנמלט צבי גור: "ברוך המשיב אכירה לבעליה".
● **שר הדתות יוסף בורג**: "לו רציתי, הייתי מעביר החלטה שאכהו עד שנת 2000".

כל ההטבות וההנאות הכרוכות בכך.
● **הבימאי ומפיק הסרטים עזר קפליוק**, אחיו של העיתונאי הר"ר **אמנון קפליוק**, מוציא השבוע למירקעיהקול-נוע שישה סרטי-פירסומת חדשים לטמפונים. קפליוק נבחר לבצע את הפרויקט על-ידי **יוסי חכמי**, מנכ"ל חברת הביטוח הפניקס. שהחליט להרחיב את תחום עיסוקיו גם לעיסוקי היגיינה נשית. קפליוק וחכמי הימרו על רעיונות נועזים, ש"אותם יוכלו לראות בקרוב כל צופי הקולנוע בארץ".
● **הפזמונאי אבי קורן**, שהיה מנהל מחלקת הפירסום של בנק הפועלים. מאז שהובא לתפקיד על-ידי יעקב לוינסון

כחיל-האוויר.
● אחרי שלושה חודשים של דוגמנות לצילום בניירורק, שבה ארצה הדוגמנית הצעירה **סמדר** ("סמרי") **קלצ'נסקי**. הביאו אותה לכאן שני טעמים. האחד: לככב בסרט חדש של **זאב רוח**. זהו סרט שעדיין לא נמצא לו שם, והיא תופיע בו לצידו של השחקן **ארנון צדוק**. הטעם השני: להשתתף בפרמיירה של הסרט יתומים בסערה של **עמוס גוטמן**. בסרט זה היא כיכבה לצידו של **גיליאנו מר**.
● ח"כ מפ"ם לשעבר **דב זבין** מקבל כיום חדש. בקרוב הוא יהיה חבר הנהלת הקונגרס הציוני. הוא יחליף את **אברהם שנקר**, ותיק חברי ההנהלה

מרצדס סוסה כוכבת-הזמר הארגנטינאית הצטלמה ב"פסטיבל-הסרטים בריו דה-ז'נרו עם הקולנוען הישראלי שאול דישי, שסירטו הקצר הסוף הוקרן בפסטיבל. סוסה באה לראות סרט עליה, שהוקרן באותו פסטיבל. שבו עקבה המצלמה אחרי הופעותיה בארגנטינה, אחרי גלות ממושכת מארצה, בתקופת מישטר הגנרלים. הסרט נקרא יש תיקווה לדור. סוסה סיפרה על התרשמותה מהקהל בהופעותיה בארץ.

הציונית, שכבר עבר את גיל-הפרישה. התפקיד מקביל לתפקידו של שר בממשלה, על המנוח, מצא לעצמו עיסוק חדש. אחרי שהבנק סיים להעסיק אותו, הוא פתח חנות תקליטים

תישעה במעלית אחת

אתי לבני אחרי חצות

● **עורכת הדין אתי ליבני** היתה יחד עם בעלה, יצחק, מי שהיה מנכ"ל רשות-השידור, במסיבה אצל ליאורה ברש, אחותו של השדרן דן רביב, בדירת-פנטהאוז ב"רמת-אביב. אחרי חצות, בתום המסיבה, נכנסו ה"ליבנים" יחד עם חמישה אורחים נוספים, למעלית שנועדה לארבעה איש. הם הגיעו למטה - אך אז סירבה המעלית להיפתח. השיבעה נשארו דחוקים במעלית הצרה, בשעה שנעשו מאמצים לפתוח את המעלית. אחרי עמל של יותר משעה שוחררו. למטה: איש-מפ"ם לטיף דורי ובעלת-הגלריה עמליה ארבל מנסים לשווא לשחרר את הכלואים.

פרופסור יהושפט הרכבי נחשב כאידיאולוג תקופת גולדה ומאז מילחמת יום הכיפורים מטיף לפיתרון פשרה. הוא מנתח את פעולות אבונידאל, התגובות בארץ, ואת האמנה הפלסטינית שהוא פירסם אותה בארץ ובעולם

„אני לא שיניתי את עמדותי. תמיד תיארתי את העמדה הערבית כחמורה ולא עסקתי בעמדה הישראלית”

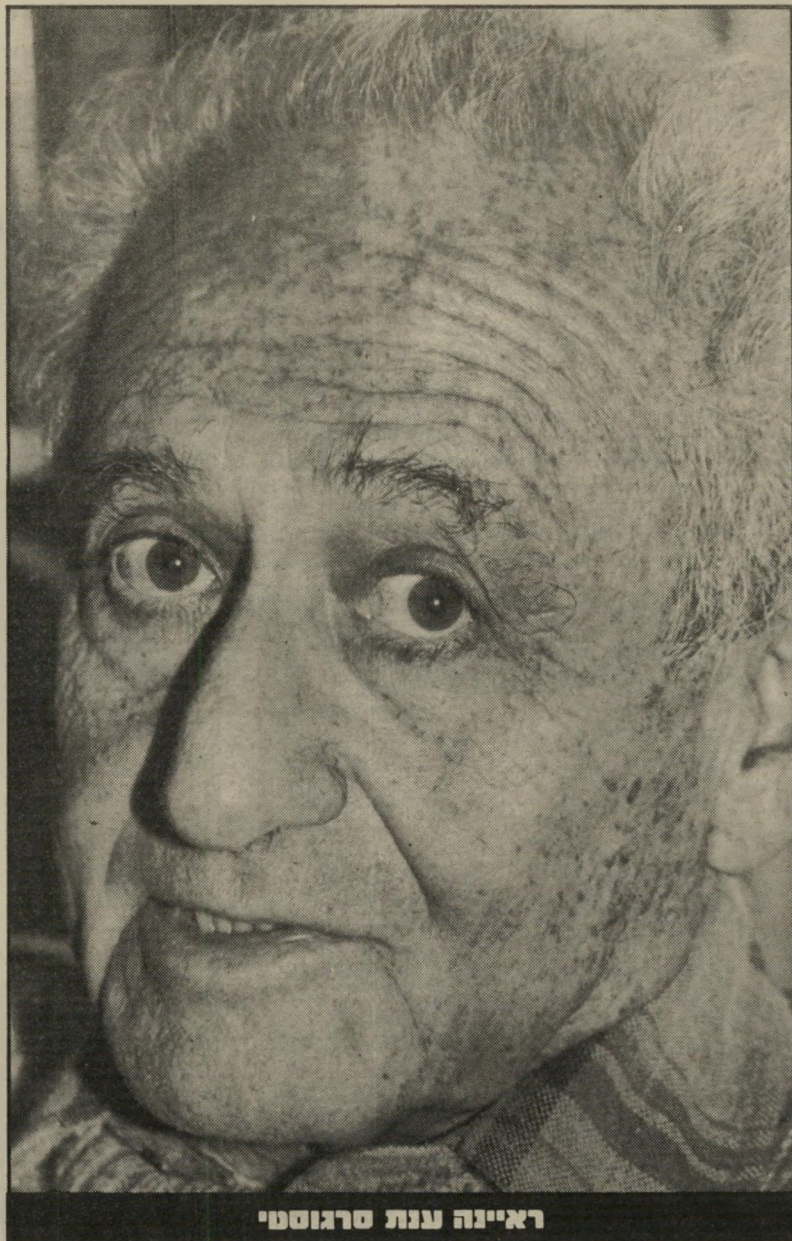
„אש״ף מחנער. גם הסוכנות התנערה מהפיצוץ במלון. המלך דויד ובכל זאת האשימו את הסוכנות”

„אני לא כתבתי את האמנה הפלסטינית, למרוח שאומרים כך. אני רק פירסמתי אותה בארץ”

„הישראלים אומרים שאש״ף אינו מייצג את הפלסטינים, ובכל פעם שיש מיקרה טרור – אומרים שזה אש״ף”

„אולי אצטרך לוותר על הבית שלי אם יהיה הסדר, אבל אני מניח שירושלים תישאר מאוחדת”

„הדור השני באש״ף הוא הרבה יותר קיצוני מערפאת, ובא־ההסדר יראו אישור לעמדת הקיצונים משני הצדדים”

ראיינה ענת סרגוסטי

„אבו-נידאל רוצה

לחבל במשאל-ומתן!”

הטענה הזאת, וטוען כי מעולם לא שינה את דיעותיו, הוא עדיין מוכן לחתום על כל מילה שאמר בעבר ואינו מתחרט על כלום. מה שהשתנה, לדעתו, זו המציאות, והוא כאדם ריאליסטי רואה את המציאות כמות שהיא. הרכבי אינו מעורב באופן ישיר בחיים הפוליטיים של ישראל. הוא מלמד באוניברסיטה העברית שעל הר־הצופים בירושלים וגר במרחק קצר מאוד משם, בשכונה הנקראת הגיבעה-הצרפתית – מעבר לקריה הירוקה. הרכבי מספר, שהוא מתחיל את היום שלו ב־3 וחצי בבוקר. לקראת השעת 5 הוא

עד 1973 נהג הרכבי לומר שאין שום אפשרות להסדר של שלום עם הערבים, שכל רצונם הוא בחיסולה של מדינת-ישראל. הוא נחשב אז לנץ קיצוני, אחד ממנפחי בלון-הקונספציה, ורבים טענו כי מדיניותה של ממשלת גולדה נבעה גם מן התיאוריות שלו – טענה שהוא דוחה מכל וכל, ומסמר שגולדה מעולם לא נמגשה איתו. אחרי 1973 התחיל הרכבי לדבר על הצורך בהסדר עם הערבים ועל הסדר טריטוריאלי, הכולל גם את אש״ף. רבים ראו בזה מהפך, וחשבו שהוא עבר מן המחנה הניצני אל המחנה היוני. הרכבי דוחה גם את

לאש״ף בעיקבות פירסום האמנה בעברית. הוא מודע לכך שנתן ארגומנטים חזקים בידיהם של הניצים בארץ, ולמרות זאת אינו מתחרט. הוא מתייחס לדברים בצורה מדעית, היסטורית, בלי לערב את ריגשותיו הפרטיים בסיכסוך הישראלי-ערבי. הרכבי הוא מיזרחן – כפי שנהוג לכנות אנשים המתעסקים בנושאים בהם הוא מתעסק – למרות שהוא אינו מרוצה מההגדרה הזאת. הוא היה בעבר ראש אמ״ן ואחר־כך מנה לקריירה אקדמית באוניברסיטה. כשאת הדוקטורט שלו עשה בנושא הסיכסוך הישראלי-ערבי.

וב הישראלים יודעים שפרופסור יהושפט הרכבי הוא האיש שתיגרם ופירסם את האמנה הפלסטינית. היה זה הוא שהפיץ את הדברים בארץ. היה זה הוא שסיפק לניצים הימניים קלפי־מיקוח חזקים. את האפשרות לצטט מובאות מן האמנה הפלסטינית, בעיקר את הסעיף המדבר על הקמת מדינה פלסטינית בכל שטח הארץ ועל חיסול מדינת-ישראל. חלק מהאנשים אף אומר, בטעות, שהרכבי כתב את האמנה הפלסטינית. הרכבי מודע לסערה שעורר בעיקבות פירסום האמנה. הוא מודע לנזק שגרם

נוסעי "אל-על" על הריצפה בעת ההתקפה ברומא
אבי למד ערבית בבית-ספר תורכי בדמשק?

ומשפיע מה שהאנשים האלה אומרים?
יכול להיות, אני לא בתחום הפוליטי, אני לא
ראש מיפלגה, אני איש רואג.

● ואתה לא חושב שבזמן האחרון
אנשי-מיקצוע כבוד וכמו אחרים
משפיעים פחות על המערכת הפוליטית
מאשר בעבר?
נכון. יש הסתלקות של ההשפעה של האינ-
טליגנציה בארץ.
● למה זה?

אני עומד לפרסם בקרוב ספר על כל הבעיות,
ויש שם פרק על הנושא הזה. ככל שעלה בארץ
הפופולרים, יש אנשים שהם לא בתחום המדיני,
בתחום האינטלקטואלי, ויש להם פחות מה
להגיד. אני לא חושב שהאינטלקטואלים תמיד
היו טובים, יש אצלם חולשות גדולות, תחרות,
רצון להתבלט, חוסר גישה משותפת. אבל
אינטלקטואלים עשו שינויים גדולים בעולם.
אני מעוניין להשפיע על עמדות, לא על
מדיניות, בהנחה שאם משתנות העמדות, משתנה
גם המדיניות.

● אתה גם שינית את עמדתך במשך
השנים?
אני לא שיניתי שום עמדה.
● היית נץ ועכשיו אתה יונה.
לא שיניתי, תמיד תיארתי את העמדה הערבית
כחמורה מאוד, ולא עסקתי בעמדה הישראלית.
● לא היית פעם בעד ארץ-ישראל
השלמה, בעד החזקת השטחים הכבוי-
שנים?
מעולם לא, לא תמצאי אצלי שורה אחת כזאת.
● אתה לא חושב שממשלת גולדה

**"לא חל אצלי מהפך
אחרי 1973. כאשר
העמדה הערבית היתה
חיסולית גמורה, לא
דיברתי על הסדר. אני
מחאים את עצמי
למציאות"**

עשתה מה שעשתה או קבעה מדיניות
לפי תיאוריות שלך?
גולדה מעולם לא נפגשה איתי.
● לא חל אצלך מהפך אחרי 1973?
לא רואה שום מהפך.
● קודם דיברת על הסדר?
כשלא היתה אפשרות להסדר, לא דיברתי על
הסדר. כאשר העמדה הערבית היתה חיסולית
גמורה, לא דיברתי על הסדר. אני מתאים את
עצמי למציאות. שואלים אותי: למה כתבת? אינני
חוזר בי משורה אחת.
(המשך בעמוד 40)

גישתי אינה גישה מוסרית, אלא גישה
מציאותית. לא יהיה הסדר משום שחל עידון
נפשי אצל הצדדים. רק אם שני הצדדים רואים
שהמציאות היא גיהנום, זה דבר שרוחף להסדר.
לכן אני מסתכל בחדרה על גילויים שמרחיקים
הסדר. הסדר לא יהיה זול, לא לנו ולא להם, אבל
הוא יעלה פחות מאשר אי-הסדר.
● והסדר עם מי, עם אש"ף?
אני לא רואה אפשרות שיהיה הסדר בלי אש"ף.
לחיפז — אני חושב שזה אינטרס ישראלי

**"אין לי שום אהבה
פוליטית. אני יכול
להביע את דעתי גם
עכשיו בספר או
במאמר יתר מאשר
אם אהיה באיזה
חפיק"**

שאש"ף יילך עם ירדן, אם ירדן תלך לבדה, חוסיין
לא יכול לעשות שום ויתורים, הוא יכול לעשות
ויתורים רק אם ערפאת לצידו, ואני לא יודע אם
זה עדיין מעשי מבחינה פוליטית. קודם היתה
אפשרות להסדר.

● לפני כמה חודשים?
כן. אני חושב שאולי עוד יש אפשרות. אם
נחמין את זה, הדור השני באש"ף הוא הרבה יותר
קיצוני מערפאת, ובא-יהסדר יראו אישור
לעמדת הקיצוניים משני הצדדים, הטוענים שה-
הסדר הוא בלתי-אפשרי ושצריך מלחמה עד
חורמה. ובמלחמה עד חורמה לא אנו נצא נשכ-
רים וגם הם ישלמו מחיר כבד. יש להם יתרון שהם
פשוט גדולים מאיתנו, יש אסימטריה בגודל.

● מדוע הישראלים אינם מבינים?
אני חושב שיש כאן אי-הבנה של המיזרח-
התיכון, ויש גם בעיות יותר יסודיות של תפיסות
מדיניות. תפיסות לאומיות ותרבותיות שאינן
מאפשרות הבנה. לפעמים היתה יתרונות,
שהביאה לעיוות הראייה, שתורתה לא היתה
טובה, כי היא תארה שאש"ף עזב את עמדותיו
הקיצוניות — וזה לא היה נכון. זה יצר מעין זיהוי
בין יוניות לבין אי-ישר. עכשיו יש ניציות יתרה,
צרכנות יתרה.

● אתה לא חושב שזה מזיק לנו כש-
אנשים כמו דויד קימחי, מנכ"ל משרד-
החריץ, אומר שהוא לא מאמין לאש"ף, או
עובדיה סוסר, שגריר ישראל בצרפת,
שאומר שאב-ינדאל ואש"ף זה אותו
הדבר?

אני לא עוסק בפרטים וזה לא מעניין אותי,
הפרטים. אני עוסק בבעיות יסודיות. כשהאמרי-
קאים ניגשים למשא-ומתן עם הרוסים, הם אה-
בים אותם? הם מאמינים בהם? לכן גישתי היא לא
גישה פולקלוריסטית.
● אתה לא חושב שזה חשוב

והביטאון שלו נקרא אל-ת'אורה, שהוא שם
כתב-העת הרישמי של אש"ף. הוא מעוניין שיהיו
פעולות יותר וועתיות, כדי להביא לדיסקרט-
זציה של אש"ף.

ככל זאת, את יכולה להגיד שהוא משרת גם כל
מיני גורמים שאינם מעוניינים בהסדר, אבל זו לא
הכוונה שלו.

לי יש תחושה שטובת ישראל היא שיהיה
הסדר, כי אם לא יהיה הסדר, אז יהיה גיהנום גם
ליהודים וגם לערבים.

● אתה לא חושב שהתגובות
הישראליות נובעות מבורות ביחס למה
שקורה בתוך אש"ף, או מה שקורה
בעולם הערבי או אצל הפלסטינים?
אני לא יודע אם יש כוונות. מה שקרה בזמן
האחרון בעולם הערבי הוא שיש כאלה המכירים
בזה שאם לא יהיה הסדר יהיה גיהנום.

הרוגים ופצועים ליד דלסק, אל-על ברומא
אבי נולד בבת-שלמה, ואבי בפתח-תיקוה?

מקבל לביתו את עיתון הארץ, וזה העיתון
היחיד שבו הוא קורא. מכיוון שגם אינו
מתעסק באופן פעיל בסיכסוך הישראלי-
ערבי, הוא אינו קורא עיתונים ערביים.
המידע העדכני מגיע אליו דרך מתי
שטיינברג, חוקר המכין דוקטורט על אש"ף.
שהרכי הוא המדריך שלו. שטיינברג מביא
לו ממצא למעט מאמרים וממנה את תשומת-
ליבו אליהם. השפה הערבית שגורה בפיו
והוא קורא ערבית באופן שוטף, כמעט כמו
עברית. למרות שהוא בא ממשפחה אש-
כנוית ומוצאו רוסי.

חדר-העבודה שלו בבית עמוס בספרים,
ואין מיס-קיר שאין עליה מדף מלא בחומר
כתוב, הן בעברית והן בערבית. בימים אלה
הוא מסיים לעבוד על ספר שיצא לאור
בשבועות הקרובים. לספר עדיין אין שם.
הרכיבי נחשב לאחד המומחים לעניין
הישראלי-ערבי וכתב כמה ספרים בנושא
זה.

● אש"ף גינה והסתייג מההתקפות ה-
טרור ברומא וביונייה, ובארץ לא מאמי-
נים לזה.

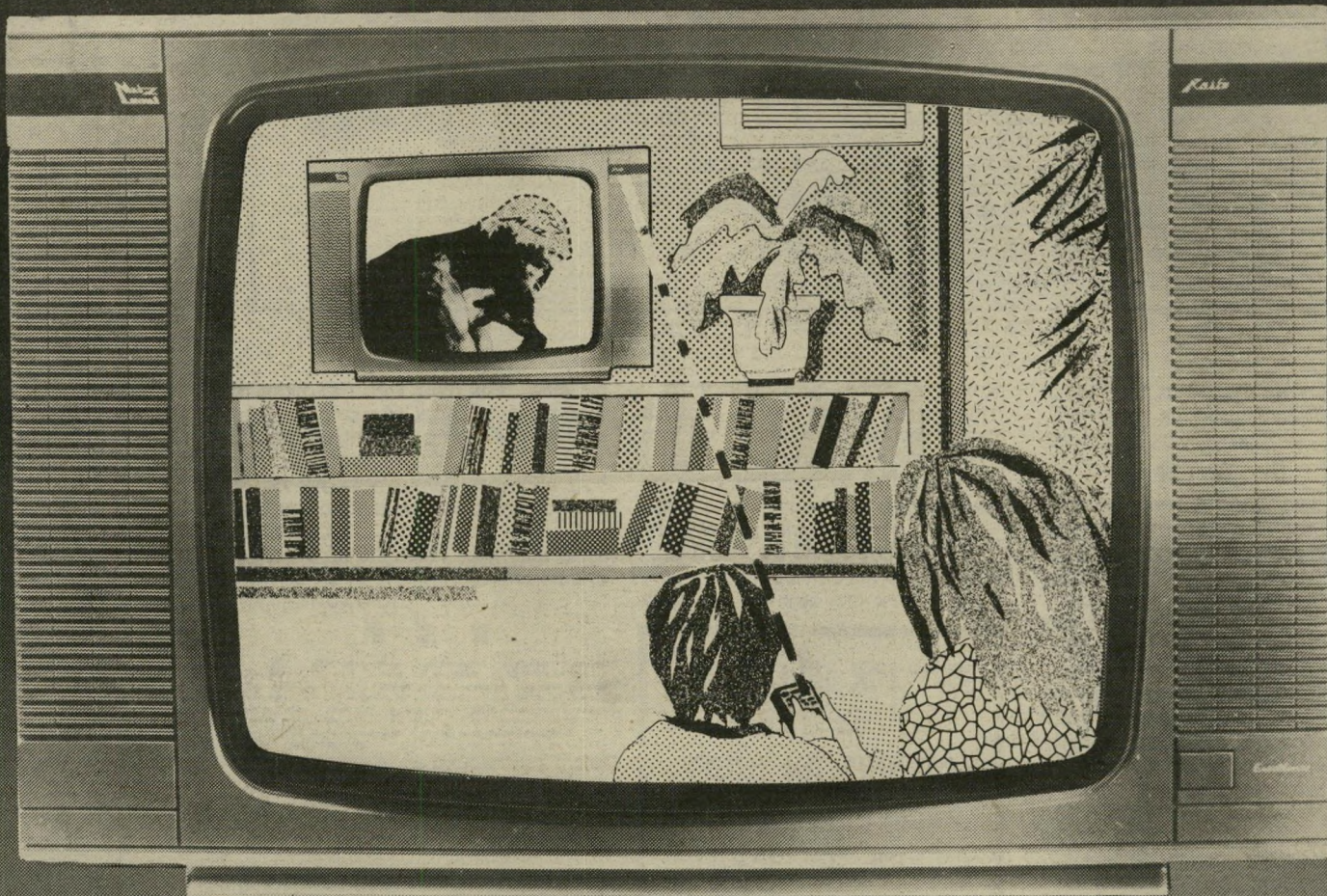
אני מניח שזו פעולה של אב-ינדאל. זה פלג
שפרש מפת"ח, וממשיך לקרוא לעצמו פת"ח.
הוא רואה את עצמו ממשיך את המסורת של
פת"ח האותנטי. את פת"ח הנוכחי הוא רואה
כסטיה או כבגידה. הוא מעוניין באי-הסדר,
ותפסתו היא שבסופו של דבר הערבים ינצחו —
אומנם זה יעלה להם ביוקר, אבל זה מחיר שהוא
כדאי.

ככל שמסתמנות אפשרויות של משא-ומתן
הוא נזעק. הוא מעוניין לעשות דיסקרטציה
לאש"ף, כדי שלא יהיה משא-ומתן.

● הוא לא משרת בורזמונית גם את
הגורמים הקיצוניים בארץ, שלא
מעוניינים במשא-ומתן?

רגע. עכשיו אש"ף יכול להתנער מהאשמה,
אבל יש כאן איוו סתירה. הישראלים אומרים
שאש"ף אינו מייצג את הפלסטינים ובכל פעם
שקורה איוו מיקרה טרור, אומרים שזה אש"ף.
כלומר אש"ף הפך לאיוו שם כללי לכל עניין
פלסטיני. אש"ף מתנער, והגישה האנושית היא
עריין שאם מיישור מתנער, עדיין לא מקבלים את
זה. גם הסוכנות היהודית התנערה מהפיצוץ
במלון המלך דויד ומדיר-אסין, אצ"ל התנער
מרכזה הלורד מוין — ובכל זאת האשימו את
הסוכנות ואת אצ"ל במעשים שלא עשו.
אב-ינדאל נוקט באמצעים כדי לבלבל את
הרעת. האיש לא שינה את שמו, הוא נקרא פת"ח,

יש לך שאלה? תפעיל את מץ

עיקר
החדשות

רדיו
היום

קולנוע

מטבע
הז

ספורט

לוח
טיסות

ועכשיו מץ עם מוח וב-24 תשלומים

לבעלי כרטיסי אשראי ויזה וישראכרט.
כן, מבצע כזה עוד לא היה למץ.
קנה היום טלוויזיה צבעונית מץ עם מוח
ושלם ב-24 תשלומים שקליים
חדשיים צמודי דולר + ריבית שנתית
של 38%.

אם אינכם בעלי כרטיסי אשראי אנא
מלאו התלוש הרצ"ב ואנו נפנה אליכם
בהקדם.
פרטים נוספים והדגמה במרכז מץ,
רח' מודיעין 19 בני ברק. טל. 03-799114

לכבוד מץ. ת.ד. 913 בני ברק 51108
אני מעוניין לרכוש טלוויזיה מץ עם מוח
אבקשכם לשלוח את כרטיסכם לביתו ללא כל
התחייבות מצדי.
שם: _____
כתובת: _____
טל. בעבודה: _____

יש לך שאלה? תפעיל את המוח

מוח — שירות תקשורת חדש לציבור
הרחב.
מוח — רעיון חדש ההופך את הטלוויזיה
הביתית שלך למקור של מידע בתחומים
שונים.
כן, בלחיצת כפתור וציוד מתאים (מפנח)
ולא יקר — יכול כל בעל מכשיר טלוויזיה
בישראל לקבל, בכל שעות השידור של
הטלוויזיה הלימודית והכללית, מידע
שוטף כמעט על כל נושא: עיקר החדשות,
מבזקים, לוח רכבות, תוצאות מפעל
הפיס, לוטו וטוטו, תחזית מזג האוויר, לוח
טיסות, תכניות רדיו וטלוויזיה, שערי
מט"ח, תרבות ובידור, הודעות
משרדי הממשלה, שירותי חירום, כתוביות
לחרשים, שירות לתיירים, שעורי
מתמטיקה, הבנת הנקרא, בקרת שעורים,
פרשת השבוע, חינוך מיוחד לילדים, מגזין
לבית ולמשפחה, שעשועונים לילדים ועוד
ועוד.

למץ יש מוח של גאון

כשאתה קונה טלוויזיה של מץ, אתה מקבל
לא רק טלוויזיה מעולה שהושקעו
בה ידע רב, מחשבה עמוקה וטכנולוגיה
מתקדמת. כשאתה קונה טלוויזיה של מץ
אתה מקבל גם אחריות, אמינות ואיכות.
אבל זה עוד לא הכל: כשאתה קונה
טלוויזיה צבעונית 14", 16", 20", 22", 27"
של מץ אתה מקבל גם "מוח",
כן, לטלוויזיה של מץ יש "מוח".
ולא סתם מוח, אלא מוח של גאון.

מץ החברה היחידה היכולה
להרכיב מוח על כל טלוויזיה.

Metz

מץ טלוויזיה עם מוח

אשה בלבן, יבשת שחורה

כמעט כל הצרות באו לי בחודש דצמבר. אינני יודע מדוע. בדצמבר 1948 נפצעתי בכיס פלוג'ה, ובזה היה מסתיים הסיפור כולו, אלמלא ארבעה בחורים שהוציאו אותי משם בעודי חי. בדצמבר 1952 הונחה פצצה במערכת. לא הייתי שם, במיקרה. אחד מחברי המערכת, הקאריקטוריסט דוש, נפצע. בדצמבר 1953 נעשה נסיון לשבור לי את העצמות, או לחטוף אותי, או מיידע'מה. המתנקשים לא הצליחו בזמנם, אך הספיקו לשבור את שתי ידיי. מעו יצא מתוק: רחל נכנסה לגור איתי. כדי לסעוד אותי בשבועות שבהם לא יכולתי להשתמש בידיים, ונשארה מאו. התחתני רישמת כעבור חמש שנים (גם כן בחודש דצמבר, אבל זה חריג).

בדצמבר 1973 נכשלת בבחירות לכנסת השמינית, אחרי שתי תקופות כהונה בראש רשימת העולם הזה — כוח חדש. חזרתי לבית רק כעבור שש שנים.

בדצמבר 1975 התקשקש צעיר אחד בחיי, רקר אותי כסכין והחטיא בכמה מילימטרים.

מדוע קרו כל אלה בחודש דצמבר דווקא? לאסטרוולוגים פיתרונים. שיסבירו. בוודאי קל יותר להתאים את הכוכבים לתוצאות הידועות. מאשר להיפך, לחבר את הכוכבים ולנחש את התוצאות. אז שנה טובה.

כיתמי השמש והעז השחורה

ההיסטוריון ארנולד טוינבי הסביר מדוע היתה אחת ההתחלות של התרבות האנושית דווקא במצריים.

מצריים, כך אמר, היתה ארץ עשירה, משופעת בגשם. באחת התקופות השתנה הכל: בגלל שינויים באקלים העולמי נעלם הגשם ממצריים.

ליושבי עמק הנילוס היו שלוש אפשרויות (ואותן האפשרויות יש, לדעת טוינבי, לכל ציבור העומד מול אתגר חדש). היו שהשלימו עם גורלם, ואלה מתו ברעב. היו שברחו מפני היושבים לארצות השפוע, ונעלמו מבימת היסטוריה. אך התושבים הקדומים של עמק הנילוס מצאו "תשובה" ל"אתגר". הם ידעו כי אפשר להתחיל מעמד, גם ביבשה, באמצעות שיטה מסופעת של הטיית מיהילים בתעלות לשרות. כדי לחפור את התעלות, לחצוק אותן ולפקח על חלוקת המים היה צורך במישטר מדיני חזק. כך נוצרה המדינה, בראשות שליטי חיד ובירוקראטיה. כיום, אלפי שנים לאחר מכן, עדיין יש במצריים שליטי חיד, בירוקראטיה, יציבות מדינית — ומודעות רבה לבעיות המידבר. משום כך קראתי בעניין סידרת מאמרים של פארוק אליבו, שהופיעו לאחרונה בעיתון אמריקאי. הם דנו, כמונו, בבעיות המידבר.

פגשתי את פארוק אליבו במיקרה. ישבתי אצל אנים מנצור במישרד השבועון אוקטובר בקאהיר, כאשר נכנס לביקור גבר עיסהילי. מקובל במצריים לערוב יחד ולהציג זה לפני זה אנשים המוזמנים לפגישות שונות, וכך התפתחה שיחה מעניינת. למדתי כי האורח הוא אחיו של אוסמה אליבו (כיום היועץ המדיני הבכיר של הנשיא חוסני מובארכ). שהוא מרען חשוב מאוד במצריים ובאמצעות הברית, מומחה לענייני החלל, גיאולוג ומה עוד.

כמאמריו יוצא אליבו בצורה נחרצת נגד הרעיה כי "בני-אדם יוצרים את המידבר", כלומר שהתהוות המידבר היא, איכשהו, אשמתם של יושבי המידבר. לדברי אליבו, זוהי טעות גמורה. המידבר נוצר בעיקבות השניים המחווריים בפעולת השמש, המשפיעים על הגשם. אין לבני-אדם שום חלק בתהליך זה. להיפך, יש להעריך את יושבי המידבר, שלמדו לחיות בתנאים אלה, להתמודד ולהתגבר.

תקופות יבשות ורטובות מתחלפות לסרוגין. איתן מתרחב ומצטמק המידבר. הישבו האנושי הראשון פרח במצריים בתקופת גשמים, לפני 200 אלף עד 180 אלף שנים. אחר-כך באה תקופת יובש. וכן הלאה. בפעם האחרונה ידעה מצריים תקופה רטובה לפני 10 אלפים עד 5000 שנים, ובתקופה זו פרחו התרבות לאורך גדות הנילוס. (נרמה לי שפרטים אלה אינם מתאימים לגמרי לתיאוריה של טוינבי.)

אליבו מאמין שניתן להפריח את השממה, הוא לא חשב על הציונות ועל דויד בנגוריון, אלא על האפשרויות הטמונות במדע החלל. הוא עזר לפתח מצלמות מיוחדות לחלליות, העוזרות בחקר היובש ונתיביה הערע. הוא מגלה כי ב-1981 גילו מכשירי-אדאר של מעבורת-חלל את החבוי מתחת לחולות המידבר המערבי של מצריים. הם גילו אפיקי-נהרות עתיקים, שאינם נופלים ברוחבם מהנילוס. על סמך מחקר נחרז שם בארז, והתגלו מאגרים עצומים של מיתאום, שניתן לנצלם לשימוש חקלאי.

כל זה מעניין גם מבחינה אחרת. אנחנו גרלנו בארץ על האגדה ש-הבדווים חפרו את הארץ. סיפרו לנו סיפורים על סוגים מסוימים של עזים שחורות שגרמו לחורבן. זה התקשר עם התיאוריה המקורשת שכל הגויים הרסו את ארץ-ישראל, וכי הארץ פורחת רק כאשר יושבים בה יהודים.

פארוק אליבו לא שמע, מן הסתם, על תיאוריות אלה. אילו שמע, היה מחייך חיוך אלגנטי.

מאסר כאשר יהיו, נלוזים ואכזריים — עם כניסתם לכלא הם מצטרפים למחנה חסרי-האונים. הם מופקרים לשבט ולחסד בידי סוהריהם, שאינם מתגייסים משיכת-העילית של האוניברסיטות. (אבא אבן לא הולך להיות סוהר! אמר לי פעם מנהל בית-סוהר, כשבאתי אליו בתלונה.)

החברה שוללת מן האדם את היקר לו מכל, מלבד החיים — החירות. היא עלולה לשלול ממנו את צלם-האדם. היא יכולה לנוון אותו, להפכו לחיית-אדם, כפי שאכן עשתה במרבית התקופות והארצות.

עם קום המדינה היה איש שחלם — כפי שחלמו אז רבים — שמציון תצא תורה, גם בשטח זה. שמו היה רם סולומון, והוא כיהן כמנכ"ל משרד-המיטרה החדש. פעם הומין אותי ללישכתו, באחד הבתים הגרמניים הקטנים בקריה (בתל-אביב), וביקש ממני לתת את ידי לפרומה גדולה, להקמת בית-סוהר ישראלי אשר ישימש מופת לעולם כולו. הסכמתי בהתלהבות, אך חיש מהר סולק סולומון מתפקידו, ועימו נגו החלום.

מאז פגשתי בנציבים שונים, והחרידה אותי המחשבה כי אלה שולטים בחיי בני-אדם חסרי-מגן, בשנות כהונתי בכנסת הש-

אורי אבנרי

יונה איש

תדלתי מדי פעם להחריד את מצפון עמיתי לגבי גורל האסירים. אך לשווא.

לכן שמחתי מעומק ליבי כאשר שמעתי מה אומר סוויסה, בבואו לתפקיד. אבל הייתי ספקן. ראיתי זאת לא פעם, ודווקא בשטח זה: דיבורים לחוד, מעשים לחוד. ביקשתי לעקוב אחרי מעשיו, ושמעתי טובות: האיש אכן מתכוון לדבריו ברצינות, והדברים מתחילים לזוז, למרות התנאים הקשים.

שמחתי גם על מיבטאו. יש סטראוטיפ בארץ, המזהה את האשכנזים עם כל נטיה מתקדמת, ליברלית והומאנית, ואת היהודים המזרחיים עם כל רבר חשוך, קנאי, נוקשה ואכזרי. והנה בא סוויסה, יהודי מארוקאי — לא מארוקאי משתכנן, לא מחקה את בני-השממה, לא מתביא את מוצאו, אלא להיפך, שומר על מיבטאו האותנטי ועל זהותו. והוא מתקדם מן הפרופסור האשכנזי לקרימינולוגיה שהתווכח עימו בטלוויזיה, וגם הגיוני ומתוחכם יותר.

במיבחן של פרשת צבי גור התנהג סוויסה גם בחוכמה, גם באומץ-לב, גם בכבוד. הוא לא מיהר לגלגל את האחריות על הכפופים לו, כנהוג אצלנו, ולא הבטיח שמעתה יחמיר את התנאים בבתי-הסוהר ויתנקם באסירים, כפי שחפץ החלק הפרמיטיבי של הציבור (הכולל, כפי שנזכרנו, לדעת, רבים ורעים מבין אחינו האשכנזים).

איש כלבבי.

לחופש נולדו

ועל צבי גור:

אני יודע שאני צריך לשנוא אותו. הוא עשה מעשה נתעב מכל נתעב. הוא חטף ילד למען בצעיקספ, וגרם למותו. הלב התפלץ למראה המישפחה השכולה. שבתתי עליה גם בשבוע שעבר, רציתי להגיד לה: חזקו ונאצו.

אבל אינני יכול לחשוב על גור כעל מיפלצת. ובוודאי לא אחרי שהתגלתה האמת על הבריחה. הנה בסך הכל אדם אומלל, מיסכן, קורבן לדחפיו ולמומיו הנפשניים.

הוא ברח כפי שחיה בורחת מכלובה, בלי מחשבה, בלי תכנון כלשהו. מפני שבחוק קורא החופש — ואי בעלי-החיים היכול לעמוד בפני הקריאה הזאת?

הקשבתיו לוויכוח שהתנהל על מצב האסירים בתוכנית מוקד של ניסים מישעל. שמעתי את חילופי-הדברים בין רפי סוויסה ובין איש-המיטרה עמוס שיגרה והפרופסור קשה-הדיבור. שמעתי גם את דיבורי האסירים שהובאו מן הכלא. אמרתי בליבי: מעו יצא מתוק, גם בריחת איש כמו צבי גור יכולה להביא ברכה. שהרי לולא בריחה סנסציונית זו, מתי היה הציבור מתעניין אי-פעם במה שמתרחש בין כותלי הכלא?

החודש המקולל

חודש דצמבר חלף, ואני נושם לרווחה.

פעם חלתה תמר גולן בגאנה. היא שכבה בכית-החולים, והשגריר הישראלי דאז באותה ארץ שחורה היה מוראג. הוא הריץ מיברק למישרד-החוץ בירושלים: "תמר גולן גוססת. מי משלם?" תמר לא מתה, ואת מחיר החזרתה לארץ שילם מעריב. וכך יכולנו להתאסף השבוע בקיבוץ להב כנגב, כדי לחגוג מלאת לה 50 שנה.

זאת היתה צריכה להיות מסיבת-הפתחה בנוסח "חיים שכי אלה" (אפילו עמוס אטינגר היה שם), אבל ההפתעה אברה. תמר הוריעה שהיא נמצאת בבאנגי, בירת הקהילה המרכז-אפריקאית, ומתכוונת לטוס לניירובי, בירת קניה. כדי להחזירה ארצה בעוד מועד, היה צורך להגיד לה את האמת. היא באה כזמן, לי בוש — כמו תמיד — כחליפה לבנה.

גולן

הכרתי את תמר לפני יותר מ-30 שנה, כאשר היתה חברת קיבוץ להב ומוזכרת של שימרון אבירן, במחלקת-הביטחון של הקיבוץ הארצי. מעולם לא היכרתי מישהו (או משהי) הדומה לה. היא טיפוס אותנטי — הרפתקנית כינלאומית שנשארה בנפשה נערת-קיבוץ; עיתונאית עולמית השונאת אי-מעורבות; מתקנת עולם המקיימת קשרים עם מלכים ונשיאים.

הרגש הוא על המעורבות. כפי שאמר שמואל שניצר, מי שהיה עורך מעריב: עיתונאי רגיל אוהב כמה אנשים ושנא כמה אנשים, אך לגבי רוב בני-האדם הוא אדיש. הוא כותב על מאורעות, אך אינו מעורב בהם. ואילו תמר גולן הג'ינג'ית אוהבת את מחצית האנושות, ושונאת את המחצית השניה. אין היא אדישה כלפי איש. והיא מעורבת בכל הסיפורים. כשנמסרם להוציא אותה מהסיפור, מתברר שאין סיפור.

למשל: כשאורגן סיוע-עיתונאים בזאיר, תמר, שהכירה את הארץ עוד כשזו נקראה קונגו הבלגית, הצטרפה. במטוס היא חילקה לעיתונאים את דפי הרוח של אירגון אמנסטי על הריכוז בזאיר, הרוונות של מובוטו ומצבת האסירים הפוליטיים, "כדי שידעו מה לשאול". לבסוף היתה דווקא תמר היחידה שזכתה בראיון אישי עם הנשיא מובוטו.

כשביקשה ללוות את הנשיא חיים הרצוג במסע לזאיר, התנגד מובוטו בחריפות לבואה, והנשיא הרצוג היה מוכן לוותר עליה. והפעל לחצים, תמר נסעה, ומדי יום הגיעו לעורכיה תלונות טלפוניות על מעשיה. היא התעניינה במצב האסירים הפוליטיים, עוררה את בעיית זכויות-האדם באותה ארץ רודנית, הרגיזה את מובוטו והביכה את הרצוג. זה לא עזר להם. תמר עשתה את שלה ודיווחה.

ולאחרונה: אחרי שתמר אירגנה את הפגישה של שימרון פרס עם נשיא חוף-השנהב, פליכס הופואט-בואני (תמר מתעקשת לאית את שמו כך, והיא בעלת-הסמכות), התעקש מישרד-החוץ הישראלי לברר אם אכן הדיווחים שלה אמיתיים. אנשי חוף-השנהב אינם אוהבים את הליכוד, ורק בקושי הצליחה תמר לשכנע אותם להסכים לפגישה של דויד קימחי, מנכ"ל משרד-החוץ, עם ראש לישכתו של הנשיא השחור.

הפגישה היתה קרירה, וקימחי הודיע שאין ממש בדיווחיה של תמר על נכונות הנשיא להיפגש עם פרס ולחדש את היחסים עם ישראל. על פרס היה לבחור בין הדיווח של הדיפלומט המיקצועי ובין הדיווח של תמר גולן. הוא בחר בגריסת תמר — וצדק, כמובן. הפגישה אכן התקיימה והיתה לבכית. מכיוון שהאפי-ריקאים מאמינים בשיטה המבוססת על אמון ואינטואיציה אנושית, לא דקדקו לפגישה אף פיסת-נייר אחון.

אחד החלקים המעניינים ביותר של הערב היה סיפורו של אריה ברקול, איש הקרן-הקיימת. שפעל באפריקה בתקופת-הזוהר של יחסי ישראל עם היבשת השחורה, והכיר שם את תמר. הוא הרס במכה אחת כמה אגדות.

ישראל, הוא אמר, איכזבה את אפריקה. האפריקאים קיוו שהישראלים יהיו שונים מכל הלבנים האחרים, ונזכחו לדעת שאין כל הבדל. הישראלים התנהגו בדיוק כמו האחרים. הם ידעו את הכל, לא היו מסוגלים להקשיב ולשמוע, התייחסו אל בני-המקום בהתנשאות.

האמת היא, אומר ברקול, שלישראלים יש רק מעט מאוד ללמד את האפריקאים, אך יש להם הרבה ללמוד מהם. לישראלים יש חמישה חושים, אך לאפריקאים יש חוש שישי. האינטואיציה של האפריקאים מפותחת מאוד. והם מבינים הרבה דברים שהישראלים לא יבינו לעולם. הישראלים מבינים בטכניקה ובמכניקה, האפריקאים מבינים את החיים.

תמר גולן לא הכחישה שהיא עיתונאית, "מעורבת". מבחינה זו היא קרובה הרבה יותר לגישת העולם הזה מאשר לגישת מעריב. ביתה, כשאני רואה אדם שנדרס, אני קורם כל מנסה לעזור לו. ורק אחר-כך אכתוב על זה: "אמרה". אני קורם כל כך-אדם, ורק אחר-כך עיתונאית.

והייתי מוסיף: עיתונאי שאינו כן-אדם גם עיתונאי איננו.

לסוויסה, הירד!

למדתי לאהוב את האיש הזה. את רדיעותיו. את מעשיו. את שפתו.

מעולם לא החלפתי איתו מילה. לא הודמן לנו לשרת ביחד בכנסת, ועד היום לא היתה לי סיבה לפנות אליו. אבל אני עוקב אחריו.

עם מינויו כנציב בתי-הסוהר שמעתי את רדיעותיו, ושמחתי. אפשר להכיר חברה על פי יחסה לאסיריה. יהיו מעשיהם בטרם

מבצע סילבסטר בהכט

שמפניה על חשבון הבית!

עורכים חגיגת סילבסטר? יש סיבה למסיבה?
בואו להכט בכפר שמריהו, קנו בשר ועוד דברים טובים, ותקבלו את השמפניה חינם על
חשבון הבית. שיהיה לכם שמח, שיהיה לכם חסכוני, ושיהיה לכם לחיים.
הזדרזו, המבצע לתקופה מוגבלת.

בקבוק שמפניה.

קנה דברים טובים
ב-75.000 ש', ותקבל

המוצרים שבמבצע

בשר טחון טרי
8,200 ש' לק"ג

צלי בקר טרי
13,300 ש' לק"ג

אוסובוקו בקר טרי
11,200 ש' לק"ג

חסילונים (שרימפס)
16,700 ש' לק"ג

2 בקבוקי שמפניה.

קנה דברים טובים
ב-120.000 ש', ותקבל

4 בקבוקי שמפניה.

קנה דברים טובים
ב-200.000 ש', ותקבל

אתה זכאי לאשראי

קנה עכשיו-שלם בפברואר 86

בדיוקר בשר-ואא וקה

בית ממכר לבשר ולעוד דברים טובים מרכז מסחרי כפר שמריהו טל. 052-78631

שעות פתיחה: יום א' 08.00-13.00 • יום ב' ניד ה' 08.00-13.00, 16.00-19.00 • יום ו' 08.00-14.00

טאובה שפירא (מימין) טוענת שעורך־הדין יקותיאל קרישר (משמאל) זיך את הצוואה של דודו, שהיה חברה לחיים, והשאיר אחריו הרבה צוואות

טאובה ובנימין קרישר בחו"ל
גרנו יחד. ישנו יחד!

טאובה שפירא כתצהירה: "לקחתי את הצוואה לבריקה, ואז לראשונה התברר לי לתדהמתי שתוכן הצוואה אינו תואם את שיחתנו עם עורך־הדין קרישר". המנוח הזרוע מהתגלית, קבע פגישה עם עורכת־דין איטה זיידמן, וביקש לכתוב מייד צוואה חדשה. על המקום נערכה צוואה חדשה, על־פיה יעבור כל רכושו של המנוח לטאובה שפירא ולבנה אחריה.

סיפור אחד וסיפור אחר

בשלב זה היו ריבורים להעביר את כל רכושו של המנוח על שמה של טאובה בעודו בחיים. האשה מספרת כי המנוח רצה בכך, כדי שבני־מישפחתו

עברה לגור ברירתו והיחסים ביניהם התהדקו. "התחלנו לנהוג כבעל ואשה. גרנו יחד, ישנו יחד באותה מיטה, קיימנו יחסי־מיין והיה לנו חשבון בנק משותף". כותבת האשה כתצהיר שהי גישה לבית־המישפט.

טאובה והאלמן חיו יחד באושר. הם נסעו יחדיו לחו"ל, קראו אחד לשני "אשתי ובעלי", המנוח שלח אפילו חבילות לבני־מישפחתה של שפירא בבית־המועצות, ונהג בבנה בוריס כבכנו.

סיפרה האשה: "המנוח הציע לי להינשא לו, אולם אני לא ראיתי בכך חשיבות. הוא היה טוב אליי יותר מבעל, והתנהג אל כל בני־מישפחתי כאילו היה בעלי". יחסים חדשים אלה עם טאובה

כבר בבית־המישפט, לפני מותו של המנוח.

נראה כי אורח־חיו של קרישר המנוח הוא שהכתיב לו את עריכת הצוואות הרבות. בנימין קרישר נולד בבית־המועצות, ונותר שם גם אחרי ששני אחיו, יוסף ושלמה, עלו לישי ראל. לריבני בן־אחיו, עורך־הדין קרישר, היה אביו, שלמה, תומך בכנימין עוד כאשר היה ברוסיה. הוא שלח לו חבילות ועזר לו לצאת מרוסיה ולנסוע לארצות־הברית. בארצות־הברית התגורר המנוח 20 שנה והצליח לעשות כסף, אולם הוא לא התחתן והיה ערייר. כאשר ביקר אותו אחיו, שלמה, בי ארצות־הברית בשנת 1968, היה בנימין חולה מאוד ומאושפז זמן רב בבתי־חולים ומוסדות.

לא בכל יום נחשד עורך־דין מכובד כיוסף צוואה. עורך־הדין יקותיאל קרישר נחשד לפני השופט צבי הכהן, בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב, בזיוף צוואתו האחרונה של דודו המיליונר, בנימין קרישר.

ערכו של הרכוש שעליו נאבקים בתיק זה מגיע למיליון דולר, והמאבק הוא בין הידועה־בציבור של המנוח, טאובה שפירא, לבני־מישפחתו. הידועה־בציבור הגישה לבית־המישפט צוואה של המנוח, בה הניח את כל רכושו לה ולבנה אחריה. צוואה זו נכתבה ונחתמה בעברית, לפני שני עורכי־דין, בשנת 1982.

עורך־הדין יקותיאל קרישר הגיש בקשה לבטל צוואה זו ולתת צורקים לצוואה מאוחרת יותר, ממאוס 1983.

המילחמה על ירושה

המיליונר

פרקליטים רוזה וגרמן
באנגלית לא. בפולנית נן

החמדים לא יצליחו לשים את ידם על רכושו לאחר מותו. ואילו עורך־הדין קרישר מספר סיפור אחר. לדבריו, החמדיני היא רוקא טאובה שפירא, והיא שהעמידה למנוח תנאים בכל פעם, ודרשה שיעביר לה חלק מרכושו, אחרת תעזוב אותו לבדו בחוליו. לכן נא המנוח מפעם לפעם להעביר לה חלק מרכושו. בשנת 1982, שלוש שנים (המשך בעמוד 26)

שפירא גרמו למנוח לכתוב צוואה חדשה לטובתה. המנוח רצה אז להוריש לאשה את הירושה שבה התגוררו יחדיו. הוא פנה לבן־אחיו, עורך־הדין קרישר, וזה ענה עברו צוואה, בה נאמר כי זכות המגורים ברירה תהיה לאשה, אך כל יתר הרכוש יעבור לאחיו של המנוח. "אחרי שנה עמדו בני־מישפחתי שלי לבוא ארצה מרומניה, והיה עליי לחתום על טפסים לפני עורך־דין", כותבת

אולם היחסים במישפחה לא שבו יותר לתיקנם.

אחרי מותה של אשתו ביקש קרישר מבן־אחיו, עורך־הדין, לעזור לו בטיי פול בעניינים המישפטיים. עורך־הדין קרישר טיפל בהעברת הכספים מקופת־התגמולים עצמה, של המנוח, לחשבונו של בעלה האלמן, ועזר גם בהעברת הבית משמה לשמו של דודו. בשלב זה של חיו היה המנוח בן ה־70 אדם עשיר מאוד וחולה מאוד.

"הנשים הריחו כסף וכולן רצו את כספו", העיר עורך־הדין קרישר בבית־המישפט. לדבריו, היתה אשה מסוימת שבאה לטפל באלמן, ומייד החליטה לחגוג את יום־ההולדת שלו במלון הילטון ולתת מתנות יקרות. אולם המנוח הבין כי היא רוצה רק את רכושו, וכאשר היה מאושפז בבית־החולים, ביקש מעורך־הדין קרישר לסלק אותה הצידה, וכתב צוואה לטובת אחיו.

כאשר עזב המנוח את בית־החולים, מצא לו דרך מודעה בעיתון מטפלת חדשה. היתה זאת, טאובה שפירא, שהחלה לטפל בו תמורת שכר. אחרי־כך

סיפר עורך־הדין קרישר בבית־המישפט: "אבי ראה איך הוא חי שם ואמר לו לעלות לישראל. הוא אמר לו 'למה לך להיות כבר כמו כלב בא־מריקה, כאשר יש לך מישפחה בארץ?'". ואומנם, המנוח שוכנע ועלה לישראל. בחודש הראשון התגורר קרישר בדירת אחיו שלמה, ואחרי־כך מצא עזרו עורך־הדין קרישר דירה, ועזר לו להעבירה על שמו.

המנוח, שהיה רווק שנים רבות, מצא בישראל גם אשה. בגיל 60 נשא לו. לראשונה בחייו, אשה. היתה זו אלמנה עשירה וערירית גם היא. וזהבה גולדה טייטלבוים.

השניים חיו יחדיו עשר שנים והיו מאושרים. בשנת 1978 חלתה האשה מאוד והיתה זקוקה לעירוי־דם. קרישר פנה לבני־מישפחתו וביקש מהם לתרום עבודה דם, אך הם סירבו. הרבר עורר את חמתו של המנוח והוא נירה את אחיו יוסף, שסירב לתרום דם. לבסוף תרמה את הדם אשת האח שלמה, אמו של עורך־הדין קרישר.

חמישה ימים לפני מותו של המיליונר המנוח, צוואה זו מוריש המנוח הכל לשני אחיו, שנפטרו בינתיים גם הם. האח האחר, שלמה, היה אביו של עורך־הדין קרישר.

צוואה אחרונה זו נכתבה על פיסת נייר, שהיא טופס למתן־הוראות לקופת־התגמולים לעצמאים, עצמה היא כתובה בפולנית, בכתב־יד של שמואל פרנקל, שהוא גיסו של עורך־הדין קרישר, הנשוי לאחותו. נילי. העדים לצוואה מוזרה זו הם שמואל ונילי פרנקל.

הנשים

הריחו כסף!

מסתבר כי המנוח היה חובב צוואות משובע. הוא כתב כימי חייו הרבה מאוד צוואות, בדרך כלל לפני עורכי־דין. כל הצוואות הללו היו מנוסחות בצורה מישפטית, כתובות עברית, והעדים להן היו בדרך־כלל עורכי־דין, או אנשים שאינם קרובי־מישפחה. אחת הצוואות אפילו הופקדה

סבין בין הידרביים

הקדימה לו מבוא מפורט ותירגמה את חלק הארי שבו: ריבקה ידלין. היא הקפידה להגיש לקורא כדבריה את "מצריים של בשר ודם".

המאמר הבא של הפמיניסטית המפורסמת נוואל אל-סעדאוי, מתאר את החוויה הקשה ביותר העוברת על האשה המצרית: כריתת הדגדגן. עליפי המסורת העממית האפריקאית, נעשה הדבר כדי לרסן את דחפיה המיניים של האשה. להקטין את הנאתה ולעשותה נאמנה לגבר שלה.

מינהג זה עודנו נפוץ בכפרים. אף כי בעיר הוא הולך ונעלם.

ה"מיזרחנים" ה"ערביסטים" וה"מומחים" למיניי הם העוסקים בעולם הערבי. נוהגים להפיץ מזה שנים ניתוחים יבשים, הכללות ודיעות קדומות. לא פעם הם גם נופלים בעצמם קורבן לסטריאוטיפים שיצרו במשיכת-קולמוס.

בניגוד גמור למסורת קלוקלת ומזיקה זאת, החליט המכון עלי-שם הרי טרומן באוניברסיטה העברית בירושלים לפרסם את הספר המצויין דיוקן מצרי שכולו תרגום של דיבריהגות סיפורת והומור. מפי המצרים עצמם. יש בספר מטעמה של מצריים ומרוחה. תיאור הליכותיו של האדם המצרי מכאוביו ותיקויותיו. מראות הרחוב והבית. ערכה את הספר

מצריות שמרניות ברחוב בקאהיר
אמי עמדה עם הזרים האלה וחייכה -

סבלו מדלקות חריפות או כרוניות בשל הודרמות הפצע, או מבעיות נפשיות ומיניות. (כאן בא קטע שבו מתארת

השכלה גבוהה. יתר על כן, בשנה ההיא (1939), הוא היה המפקח על החינוך במחוז אל-מגופיה. אמי למדה בבית ספר צרפתי, לפני שאביה, שהיה

קצר, בטרם נלקחה לחדר-האמבטיה, וכמו הבנו יחד באותו הרגע את אסוננו, אסון הולדתנו לאותו מין, מין הנקבות, החורץ את גורלנו האומלל, ונוהג

מצרית מודרנית במישרד
- כאילו לא שחטו את בתה זה עתה? -

המחברת את גירסת-המילה המקור בלת בסודאן, שבה נתקלה בבגרותה, כרופאה: עוד שבמצריים כורתיים את הדגדגן לבדו. נהוג בסודאן לגדוע את כל איברי-המין החיצוני, על שתי השפתיים הגדולות והשתניים הקטנות, ותופרים את כל פתח הנרתיק. בלילה-הכלולות לא לחתוך את מקום התפר במכשיר חד. במיקרה של גירושין, תופרים את המקום שנית, פן תתפתח האשה הגרושה ליחסים שמחוץ לנישואין. למרות היותי רופאה ואשה משכילה, לא יכולתי להבין: מדוע עושים מעשים מכוערים אלה בבנות? פעמים רבה שאלתי את עצמי: מדוע? ולא מצאתי מענה. ופעמים רבה ניקרה במוחי השאלה, עוד בהיותי ילדה קטנה: מדוע? מדוע עשו זאת לי ולאחיותיי, הבנות?

כלי מישחק

מדוע הם מפלים לטובה את אחי, באוכל ובלבוש, במתנות-חג וביחופש לצאת מהבית? מדוע צוחק אחי בקול רם. מניע את רגליו בחופשיות, רץ ומשחק בכל העולה על רוחו, ואילו אני - בת. והבת אסור לה להביט בעיני אנשים, ועליה להשפיל מבטה. כשהיא צוחקת, אסור לה להשמיע קול, ועליה לחייך בלבד. וכשהיא משחקת,

הממונה על הגיוס לצבא, השיאה. אולם המינהג של מילת הבת היה נפוץ, ולא היתה בת, בין בעיר בין בכפר, שנמלטה ממנו. שאלתי את חברותיי בבית-הספר, אחרי שהחלמתי וחזרתי ללימודי, ר' התברר לי כי כולן נימולו, בין אם היו מן המעמד הגבוה, הבינוני, או הבינוני-גבוה. כאשר לכפר ולמישפחות העניות, שאלתי את בנות כפרי, ומצאתי שכולן נימולו.

מינהג זה עודנו נפוץ בכפר עד היום, וגם בעיר רבים עודם מחזיקים בו, אף כי ההשכלה והמודעות הרבה יותר מביאים כמה מן ההורים להימנע מלעשותו בבנותיהם.

אירוע המילה רדף אותי בסיוטיי הלילה. לא ידעתי בדיוק מה צפוי לי בעתיד, והאם יש דברים אחרים שצופנים עבורי, אבי או סכתי, או החברה מסביבי, אשר תהדירה להכרתי, מאז נפקחו עיניי אל החיים, כי אני בת. וכאשר מישהו מבטא את המילה "בת", אין הוא מחייך.

אותנו בידברול קרה למקום שבו עוקרים חלקים מגופנו.

סיוטי לילה

מישפחתי לא היתה מישפחה מצרית נבערת. אבי היה בעל

הייתי בבת שש. ישנתי במיטת תי החמה, שקועה בחלומות-ילדות מתוקים, כאשר חשתי יד קרה, גסה, גדולה, כעלת ציפורניים מזוהמות שחורות, נשלחת ואוחזת בי, יד שניה, דומה לראשונה, חוסמת את פי, ואוטמת אותו ככוח לכל אצבע. נשאו אותי לחדר-האמבטיה. אינני יודעת כמה היו, ואינני זוכרת את פניהם או האם היו הללו גברים או נשים. הכל כוסה ערפל שחור, ואולי גם קשרו את עיניי. כל מה שחדר להכרתי אז היתה אותה אחיות-ברזל שבה אחוז בראשי, בזרועות ובירכיים, עד שלא יכולתי להתנגד או לזוז, ומגע מירצפות חדר-האמבטיה הקרות מתחת לגופי העירום, וקולות בלת-מוכרים ומילמולים, וצליל מתכתי מתערב בהם, שהוכיח לי את צליל סכיניו של הקצב, כאשר היה משחיוו לנגד עינינו לפני ששחט את כיבשת-החג. הרם קפא בעורקיי. דימיתי ששורדים גנבו אותי ממיטתי והם עומדים לשחוט אותי. שמעתי סיפורים רבים כאלה מפי סבתי, הכפרה הוקנה. הקשבתי בריכוז לצילצול המתכתי, וכשפסק, כמעט עמד ליבי מפעום. חשתי, כעוד נשחתי נעצרת ועיניי אינו

מרגיזה את הדתיים

הד"ר נוואל אל-סעדאוי, הפמיניסטית המצרית המפורסמת ביותר, נולדה ב-1933. בכפר טהלה שעל גדות הנילוס. היא רופאת נשים במיקצועה, נמנית עם חוגי-השמאל. חיברה ספרים רבים על בעיות האשה המצרית והאשה הערבית בכלל, שהעלו נגדה את חמתם של החוגים הדתיים. בשיאו של מסע-הסתה נגדה, ב-1972, היא הודחה ממישרתה הבכירה. כמנהלת המחלקה לבריאות-הציבור במישרד-הבריאות. בעיקבות סורי הצנונה, המשיכה למרסם את כתביה בביירות.

מצוריות כפריות מכבדות בשפת הילול
אני מחוגי העניים. בשבילי זו חרפה שאשתי תעבוד!

נשים מצריות מדברות:

אחת הבעיות המדוברות ביותר במצוריים נוגעת במישרין למעמדה של האשה. זוהי בעיית הגבלת הילודה (או: תיכנון המישהפה). במדינה הצופה - באזורי הר" אווים ליישוב יש יותר מ-1000 נפש לקילומטר מרובע - שבה נולדים שלושה תינוקות בכל דקה, עושה הממשלה מאמצים רבים לבלוס את התפוצצות האוכלוסין, אך ב" הצלחה מעטה.

על יחסם של המצרים לעניין זה ולמעמד האשה בכלל בקטעים ש" להלן, שנלקחו מתוך סידרת דרואי" נות בירחון אלטליעה. ירחון זה, בעל הקו המארכסיסטי, החל מו" פיע בתקופת גמאל עבד אל נאצר ונסגר ב-1977. בעת עימות בין השמאל המצרי והמישטר. ב-1976 הוא פורסם סידרת ריאיונות עם אזרחים מצריים. שניצגו מיגזרים שונים מבחינת המעמד והתעסוקה.

אסור לה להניע את רגליה בחופשיות אלא ללכת בכובד ראש. והיא חייבת לנקות את הבית ולעזור בעבודות המיטבה. ואילו הבן חייב רק ללמוד. החינוך הניתן לבת בחברה הערבית הוא שלשלת רצופה של איסורים: "כוש" ו"אסור". הילדה כובשת את רצונותיה, מרוקנת את נפשה מאישיות תה וממלאת אותה ברצונות הזולת. חינוך הבת אינו, לאמיתו של דבר, אלא המתה איטית של אישיותה ושיכחה, כך שלא נשאר ממנה אלא מעטה גופני חיצוני.

בת זאת נעשית כלי-מישחק בידי האחרים, וברוב המקרים גם קורבנם של אחרים אלה.

מי הם האחרים? האחרים הם הגברים בני-מישפחה, או מי שהנסיבות מביאות אותם לקירבתה. גם זכרים אלה, לגיליהם השונים, ילדים ובוגרים, אינם אלא קורבנות החברה המפרידה בין שני המינים, והרואה את המין כפשוטו וחרפה, ואף אסרת על מתבגרים צעירים (אשר אין להם עדיין אמצעים כלכליים) להתנסות בחיי-מין, אלא בחלומות הלילה שלהם.

השגת אמצעים כספיים מחייבת, במיוחד בערים, כמה שנים של לימודים ועבודה. התרבות העירונית, עליית המ" חירים, קשיי ההיור וגידול מיספר הצ" עירים שאינם יכולים להינשא מסיבות כלכליות - תורמים כולם להגדלת המרחק בין הבגרות הביולוגית של הצעיר והדקדקנות לפורקן מיני, ובין בגרות הכלכלית ויכולתו לשאת לו אשה. מרחק זה עומד בממוצע על לא פחות מעשר שנים, מגיל 15 עד 25.

וכיצד ימצא הצעיר פורקן לצרכיו הטיבעיים בשנים אלה, בחברה האוסרת על אוננות ועל זנות, ובמיוחד נוכח עליית מחירי האתנן לפרוצות עם ההתייחסות הכללית, והתפשטות מח" לות-המין, לאחר שהזנות אינה עוד בפיקוח המדינה?

ברוב המקרים, אין הצעיר מוצא לעצמו לפניו אלא את אחותו הילדה, הישנה לצירו באותה המיטה (במיש" פחות כינוניות ועניות), וידו נשלחת אליה בשנתה או בהקיצה. אין זה משנה, מאחר שגם אם היא ערה, אין היא יכולה להתנגד לאחיה הגדול, מפני שליטתו המוחלטת, המוגנת מתוקף החוק והמסורת, או מפחד המישהפה, או בשל תחושת-אשמה על כך שאף היא מרגישה מעט גנאה, או מפני שהיא ילדה קטנה ואינה מכינה כלל את הקורה לה.

רוב הבנות הקטנות נפגעות בתק" ריות דומות, כמיהה זו או זו. לעיתים הגבר הוא אח, או כרדור, או דוד, או סב, או אב, ולעיתים המשרת, השוער, המו" רה או בן-השכנים, או כל גבר אחר.

תקריות אלה מתרחשות לעיתים בלא אלימות כלפי הבת ובלא כפייה אולם לעיתים הבת כוגרת למדי בגילה או כמודעותה והיא מתנגדת, ואז האונס מתבצע בכוח, או בעדינות ובמירמה.

ברוב המקרים נכנעת הבת וחוו" ששת להתלונן, כי העונש על כך יחול עליה בלבד. היא אשר תאבד את כבודה ובתוליה, ואילו הגבר לא יאבד דבר, ויתכן כי העונש החמור ביותר אשר יוטל עליו, אם אינו בן-מישהפה, הוא לשאת את הבת שתקף.

(להלן על גורלה של משרתת- בית. שהרתה לאדונה.)

צעירה זאת נעשית בעיני החברה לנערה שהרתה מחוץ לנישואין, כלומר, נערה סוטה וחסרת-כבוד. עליה להתמודד לבדה עם החברה כולה, ול" עיתים באים חייה לקיצה, בידיה שלה או בידי אביה או אחד מבני-המישהפה. לעיתים היא מתה כשהיא מנסה להפיל את העובר באחד האמצעים הכפריים המסוכנים - כמו הכנסת קרש לרח" מה. אם איננה מתה כתוצאה מכך, היא מוכתת למישפט, כי על-פי החוק ההפלות אסורות. ואם היא ניצלת מידי החוק, כי אז צפויים לה חיי-מיסכנות. וכשילדה עימה - חיי-המיסכנות גורעים יותר.

אשר לאדונה המכובד - הוא ממשיך לחיות בחברה הרחבה, מענג על חייו, הצלחתו וכבודו, המוגנים על- ידי החוק, הרת, המסורת והמינהגים.

● האם אתה מאמין בשיווי- יון בין גבר לאשה?
השיוויון בעיניי הוא זכותה של הבחורה להתוודע לבחור. על זה אין ויכוח, רק שתוודע אליו כסיגנון לא-

● מדוע, לדעתך, הוא נוקט עמדה כזאת?
אני חושבת שאלה שרידים של מנטאליות כפרית: רצונו להיות מכובד וכעל-כעמי, עם אשה וילדים.

הלוואי שהדירה ותחולתה יישארו בידי האשה. הלוואי שלילדים תהיה הזכות לבחור עם מי יישארו. כי לא תמיד האם עדיפה על האב. הלוואי, אני אומרת, שהילד יוכל

רק בחוקר התפקיד

מופקר. אני, למשל, לא אסכים בשום פנים שבחורה תקיים יחסי-מין לפני הנישואין.

● והאם אתה נותן זכות כזו לבחור?
כן, כי החינוך שלי הוא מיוחני.

● חילמי, בן 38, מועל יציקה, נשוי ואב לשלושה:
אשתך לא עובדת?

● אבל האשה צריכה להיות שותפה לגבר בחיים.
האשה באיזה חוגים? אני מחוגי הע" ניים: בשבילי זו חרפה שאשתי תעבוד. כך אני רגיל, ע המנטאליות שלי.

● פתחי, בן 46, הוא פלאח בעל שלושה דונאס ועוד דונאס וחצי בחכירה. נשוי ואב לשישה.
הבת הגדולה בבית-הי" ספר?
לא.

● מדוע הרצאת אותה?
היא יצאה בשנה השישית.

● למה לא נתת לה לגמור?
אתה לא רוצה שהיא תגמור, או מה?

● בחיי אללה, ההוצאות, אין לי כסף לשלם את ההוצאות.

● אם המצב קשה בליכך, אם תרשה לי לשאול, מדוע הבאת שישה ילדים? אתה נגד הגבלת הילודה? אתה חושב שזה חטא?

● באמת אסור, כי אללה אמר "יש לכם בשמיים". אללה ישתבח ויתעלה אמר: הגבילו את הילודה?

● זאת אומר שלא ניסית.

● לא, לא ניסית.

● סליחה, זה לא מחליש את הגברת שלך?

● מחליש את הגברת? הגלולות, אם היא היתה לוקחת אותן, היו מחלישות את הגברת!

● יש לבעלך הכנסה נוס" סת?
לא, איראפשר לומר שיש לו הכנסה נוספת. לפעמים מומינים אותו לתת הרצאה על תיכנון-המישהפה. הוא נותן הרצאה כמוסר רפואי, דברים כאלה.

● הרצאה על תיכנון-המישהפה?
כן, אף כי הוא עצמו אינו מאמין בתיכנון-המישהפה. הוא אומר זאת רק כתוקף תפקידו.

● הוא אומר לך מה הנימו" קים שלו?
הוא נותן הרצאה בשביל ההכנסה, שניים-שלושה גיני (לירות מצריות), וזהו. אבל זה לא אומר שהוא צריך להגשים את זה. כשהוא עם אנשים, כן, הוא אומר להם: "צריך שתתכננו את המישהפה וצריך שלא יהיו יותר משניים". אבל הוא מאמין כי לו עצמו יש הכנסה מספקת כדי לפרנס חמישה ישיה, ואשתי במצב בריאות המאפשר לה ללדת חמישה-שישה.

● הקטע הבא לקוח מתוך ריאיון עם דרואי, בן 30, עוזר-הוראה בקפולטה להנדסה, אוניברסיטת עוי-שמש.

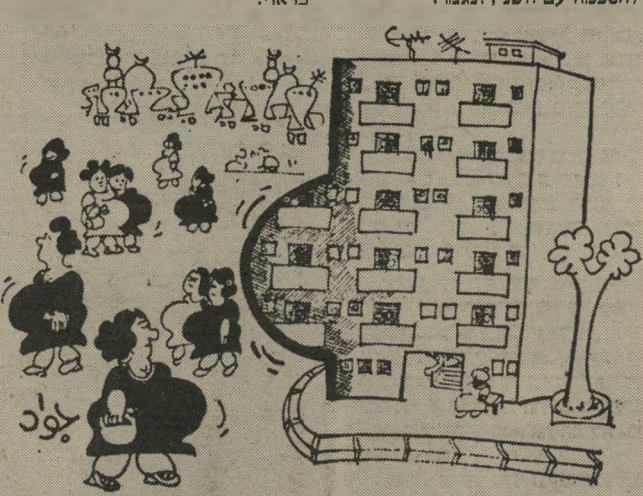
ביחסנו אל האשה עורנו מיוחניים. איננו יכולים לומר שנעשינו משוחד ריים, כדומה מעריכי, כמו להחזיר יחסי" מין וכדומה. עדיין יש שמרנות בחברה. לא נראה לי בשום פנים שבחורה תעשן ותשב במיזנון שלוכבת-דגללים ותיעדר מהרצאות. זוהי הפקרות ולא תרבות. שיחרור פירושו שהסטודנטית תשתתף בפעילות של המיכללה בצורה מוסרית. כלומר: שלא תצא בלילה לצחארא סיטי (מועדון-לילה ליד הפיראמידות) ותרקוד עם כולם, אלא שתשתתף בפעילויות החברה, התרבות והספורט של המיכללה, ותתערב עם הסטודנטים רק כסיגנון מכובד: שלא תצא עם סטודנט ותלד למולדנוע.

לבחור, ושתייחסו לבחירה ככבוד.

● היו לך ויכוחים עם בעלך בעניין החוק הזה?
עשרות פעמים.

● מה דעתך?
"הגברים ממונים על הנשים" (פ" סוק מן הקוראן).

● האם הגבלת מיספר ילדי" כם לשניים נובעת מתוך החל" טה שלכם?
בלי כל ספק: מהחלטה שלי. בעלי, אף-על-פי שהוא רופא ומטיף לתיכנון המישהפה, הוא חסיד גדול של ילדים. וזוהי אולי אחת הבעיות העיקריות בחיינו: אני לא מוכנה, בשום פנים, שיהיו לי יותר משני ילדים; ואילו הוא - בכל השנים שאנו נשואים, הוא רוצה ילדים, לפחות חמישה-שישה, ורוצה שאטפל רק בבית ובילדים. אבל לי יש אמביציות. אני רוצה לתפוס עמדה בעבודה ובלימודים, ודי לי בשני ילדים, שאוכל לחנך אותם כראוי.

קריקטורה בעיתון מצרי ("דו" אליוסף")
"הגלולות עלולות להחליש את הגברת"

הוא אחת התכונות המאפיינות את החברה הערבית. יש מי שיטענו, שעמדות אלה נפוצות בכפר בלבד ובקרב גברים חסרי-השכלה. אולם האמת היא

גברים אלה, המתנגדים לשניו החוקים והמינהגים הבלתי-יצורקים, השולטים על חיי הבנות והנשים, טוענים שהם שומרים על מידות המוסר, הכבוד והדת... כפלי-פנים זה

לחול' להשתלמות, וחוזר אחר-כך למצריים כשהוא נושא עימו תעודת- רוקטורט - הוא נושא עימו גם את המנטאליות הנחשלת שלו כהשקפתו על האשה.

המישפחה באה מהקריות

★ להפתיע את יהודה פוליקר

כולם עושים טובה ב"תעשה לי טובה"

אשתו של דודו צוחקת למראה הניסיון הספורטיבי. טוביה מיעט להצחיק, אבל נהנה הפעם מבדיחותיו של סולימן הגדול. למטה: בחברת אשתו, יעל.

שהגיע למסיבה הופתע על ידי ידידו דודו לווייתן ש-קיבל את פניו ונשא אותו על גבו פנימה. משמאל:

דודו לווייתן היה מה שמכונה ישראלי מצליח. היו לו עסקים מוצ'ים, ואשה מוצלחת וחברים מצ' ליחים. אבל הארץ היתה קטנה עליו. הוא מכר חלק מעסקיו, אסף את כספו

הלווייתן שחזר

ונסע לנסות מזלו בארצות-הברית. לקח לו חמש שנים לגלות כי הלווייתנים האמריקאים הם אכזריים, גדולים וטורפים, לכן החליט להשאר להם מה שהשאר, וחזר לארץ. לרגל המהפך הזמין דודו את חבריו הרבים למסיבה עליוה וארוחת-ערב.

במסיבות של שחקנים אחרי הצגות בכורה צריכה תמיד לשרוד עליצות יתרה. אך הפעם, כבוקר הבכורה של הקומדיה תעשה לי טובה, לקתה השחקנית יעל עמית בהתקף אסטמה חריף ונשלחה לבית-החולים. מחלתה של יעל, הממלאת בהצגה תפקיד מרכזי, גרמה לפניקה בקרב המשתתפים האחרים. רופא ידוע הוביל למי טטה, היא קיבלה תרופות רבות ועידוד פסיכולוגי, ועלתה לשחק, למרות הכל.

החמצן שמאחורי הקלעים

אחותה, רוזיטל עמית, המתינה כל העת מאחורי הקלעים, ליד בלון חמצן, לכל מיקרה שלא יהיה. הסוף ידוע. איש מהצופים לא חש כדראמה שהתחוללה מאחורי הקומדיה שהוצגה לפנייהם.

השחקנים וצוות ההפקה הזמינו למסיבה שערכו את מיטב המצחיקנים של הבימה והקולנוע הישראלי. ואלה, אכן, עשו טובה ובאו. היו שם זאב רווח, אברמולה מור, אילי גורליצקי ואשתו, רותי לרמן, הרסה קלצקין ובעלה רסאל, הזמרת זמירה חן והדוגמנית קרלה רון. את עולם-הספורט ייצג יוסלה מירמוביץ, שבא בלווייתן השחקנית אביבה סז, אחת מכוכבות ההצגה. בלט במסיבה טוביה צפיר, שהלך בין השולחנות ולא התיישב, מחשש שיתפתה ויפר את הדיאטה.

אוזת השיח קניות בוצ'י. גה, זכתה בחיבוקו של קלצקין.

מיכל עבדי דוגמנית צעירה מזמן מכלא נווה-השחקנים, המפיקים, הכותבים והמצחיקים.

יעל
לתי

בתצלום משמאל: דורית פלד, שהיא שחקנית מוב-טלת, בוגרת בית צבי. בינתיים היא עוסקת לפרנסתה במלצרות - ומחכה לגואל שיעלה אותה לבימה.

ומיכה שרפשטיין הם זוג צמוד מאוד, והשיפור ש-מפנה מיכה כלפי חברתו נועד לצורך הצילום בלבד.

ההורים, שרה ויעקב, האח משה, אשתו ושלושת ילדיהם. ציון, בן-הזקונים, זינק על הדוד והעניק לו נשיקה מצלצלת. בהמשך הפתיע ציון בחיקוי-זימרה.

אחינו של הזמר, בא עם כל בני-המשפחה מהקריות ל-מסיבת יום-ההולדת של הזמר הפופולארי. היו שם

ציון פוליקר

אני לא מאמין, זו הפעם הראשונה שעושים לי מסיבת-הפתעה! נדהם יהודה פוליקר, כשנכנס לחדר. ביום הרביעי האחרון חל יום-הולדתו של הכוכב-התורן. באותו יום חזר אמרגנו משה יוסף מארצות-הברית אחרי שליווה שם את הופעות להקת כוורת. הוא קבע להיפגש בערב עם יהודה ועם

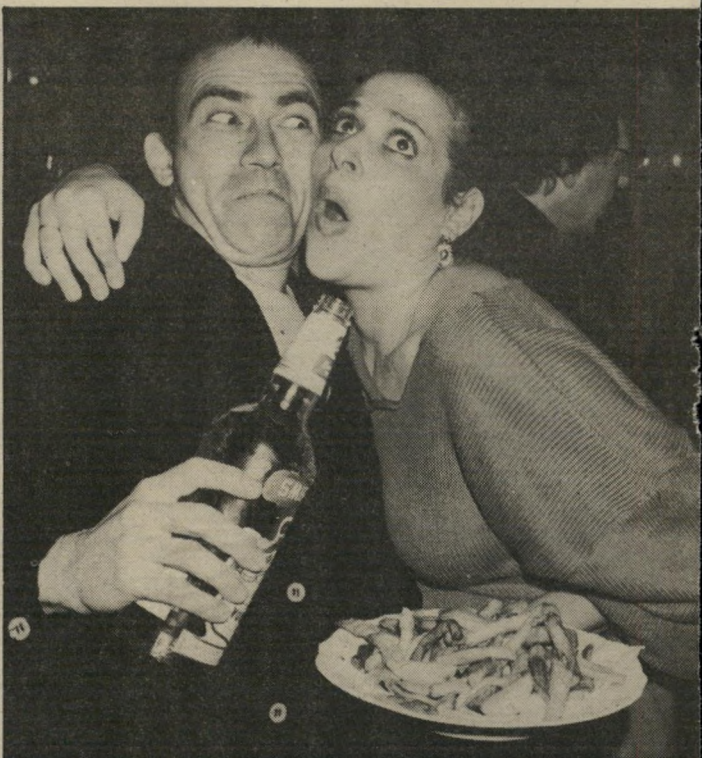
עוגה בצורת בוזוקי

מרים בנימיני, האסטרולוגית-היועצת והידידה שלהם במיסעדה שיפודי התיקווה. כל חברי הלהקה, בני ובנות זוגם, הוריו של יהודה, אחיו, אשתו ושלושת ילדיהם, המתינו דרוכים לשעה 10 בערב. המתינו והמתינו, האוכל התייבש, הקיבה הצטמקה והסבלנות כמעט פקעה. ואז, באיחור של כשעה, הגיעה הפמליה למקום. הבוקייה-פלאש ותיקתוק המצלמות קיבלו את פניהם, הנציחו את פני הנדהמות של הזמר. מייד אחר-כך בא תורן של המתנות, הנשיקות והעוגה בצורת בוזוקי.

מרים בנימיני היועצת והאסטרולוגית. היתה בין החברים שטמנו ליהודה פוליקר את הפח. היא באה מירושלים. כביכול לפגישת-יעוץ, פיתתה אותו לבוא למקום המסיבה.

שהשתחררה לא תירצה היתה בין יום למיניהם, ש- סבבו באולם-הפרמיירה ההומה. היא ישבה בשקט ליד שולחן צדדי, בחברת הדוגמנית ריקי גמליאלי (משמאל). מיכל, שעברה סיפור קשה, וחברתה, היו יפהפיות-הערב.

ל עמית השחקנית שהיא אחותה של השדרנית רוזיטל עמית, הצחיקה את המבלים. כאן היא מחבקת את אריה סובר, בוגר החוג לטרוני באוניברסיטת תל-אביב, שכתב עבודת דוקטור בפאריס בנושא: צחוק.

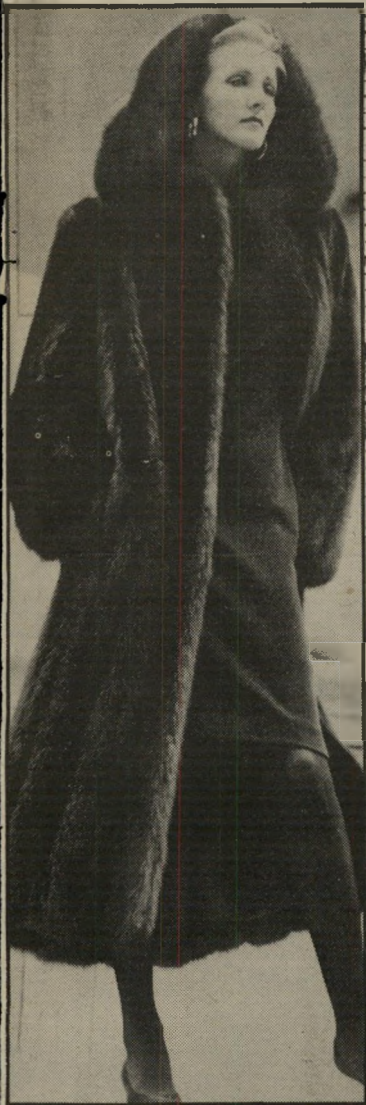

חשש שיאחרו ויחמיצו את קבלת-הפנים ואת ההפ-תעה. יהודה, לעומת זאת, הופיע באיחור ניכר. הוריו נהנו מההמולה שמסביב והמתינו לבואו של בנם.

שרה פוליקר אמו של הזמר, ויעקב, אביו, ישבו ליד השולחן המרכזי במסיבת יום-ההולדת. הם באו מוקדם, מ-

פרווה אינה

נגמרת

קפישון כיסוי-ראש שהוא גם פרקטי, גם מחמיא וגם משמש כצווארון.

המעיל. הצווארון גדול רחב ועשיר ביותר. השרוולים גדולים ורחבים בסיגנון עטלף. דוגמת מעיל שכוה ניתן לעצב רק בפרווה משיער קצר, מפני שפרוות ששיער ארוך, כמו אותן ממישפחת השועלים, ייראו מגושמות למדי אם ירחיבו את שרווליהן ויתפרו בחזיתן כפתורים.

מידת המעילים לחורף זה היא ארוכה, ממש עד הקרסוליים, או כעשרה סנטימטר מעליהם, וזאת כדי להתאים את מעילי-הפרווה לשמלות ולחצאיות הארוכות שכאופנה.

יש נשים המעוניינות בפרווה, שהיא בדרך כלל סמל האלגנטיות, שתהיה קצת יותר ספורטיבית ותתאים לסיגנון לבוש. לשם כך עיצבו המעצבים דגם של מעיל-פרווה בסיגנון חלוק בעל צווארון גדול, כיסים גדולים ומנז'טים רחבים וחגורת-פרווה רחבה. החגורה והכיסים הגדולים הופכים את המעיל לספורטיבי במראה הצעיר.

ולאותן שתמיד קר להן בראש, או לאותן האוהבות לחבוש כובעים, עיצבו הפרוונים מעיל בעל קפישון צמוד, כובע גדול ומחמם, שאפשר גם לשמוט אותו לאחור, ואז הוא נראה כצווארון אופנתי וגדול.

עד הרכיבים

פרוות מינק לבן היא פרווה לעשירות, לאינטימיות, ולכאלה שיש להן כבר כמה מעילים בארון. תמורת 16 אלף דולר ניתן לרכוש מעיל-פרווה שכוה באורך הקרסול,

אומרים אומנם שהידידים הטובים של האשה הם היהלומים, אבל מסתבר שהאשה היא יצור חברתי מאוד ויש לה ידידים נוספים כמו הפרוות, המגפיים, הנעליים, ביגדי-העור, ליבני-התחרה ותכשיטי הזהב.

אבל מעיל-פרווה הוא לא סתם ידיד, הוא גם מעמד. הראי לי את פרוותך ואומר לך מי את, או, לפחות, למי את נשואה. פרווה זה מחמם, פרווה זה אופנה, ואופנה שלא נגמרת.

מעיל-פרווה טוב יכול להיראות חדש ואופנתי עונות רבות, ואם שרור ליו או צווארוננו יוצאים מן האופנה, אפשר לחדשם ולהחליפם באחרים, אם האורך משתנה, אפשר לקצר ולהאריך.

עד הקרסוליים

כל שנה עמלים הפרוונים בחידוש הסיגנון. יש פרוות שלא נס ליחן, כמו פרוות-המינק בגווני השחור, החום הכהה, או הבהיר.

מינק היא פרווה הנחשבת ליוקרה-תית ויקרה. תלוי, כמוכח, כטיב הפרווה, בעיבוד ובטיב המעצב. מחירה נע בין 3000 דולר למעיל, עד לסכום בלתי מוגבל כמעט.

נשים עוטות בחורף פרוות-מינק גם במשך היום, ולא רק בשעות הערב. הן לובשות פרווה על מיכנסי ג'ינס, והן לובשות פרווה עם שימלת-ערב.

חידוש אופנתי במעילי פרווה ארוכים בעלי שיער קצר, כמו המינק, הסוואקארה או הביבר, הם הרכיבים הכפולה, בסיגנון ז'אקט גברי. כלומר, הכפתורים עוברים בזוגות לאורך

פרווה זה מעמד, אופנה וחיימוס

ז'אקט עגול בגיזרה עגולה וחדשנית: הצווארון, השרוולים והסיים מאחור הם על טהרת העיגול. זה החידוש האופנתי לחורף '86: ז'אקט מינק חום בהיר עם צווארון גדול.

דניסה כפולה שני כמתורים לרוח חב ומעיל. נוימין: כתפיים סופר-מודגשות, במעיל מינק שחור.

מינק וזהב
מעיל מינק חום ברכיסה כפולה וכפ-
תוריה זהב בחזיתו. שלושה כפתורים
נוספים ותואמים - מעטרים ומדגשים את השרוולים.

שילובים
ז'אקט גדול, רחב ועשיר, בפר-
וות משולבות של מינק חום,
שועל-כסף וזנבות היורדים מטה באיזור השרוול.

חליפת פרווה
עשויה משילובי פרוות
סוואקארה אמורה. בח-
זית הז'אקט שרוול-צמר סרוגים בגוון תואם, חצ-

אית-המיכנסיים היא מאריג אמור. הכובע בסיגנון
רוסי, עשוי פרווה אמיתית. משלימים את המראה:
גרבי-צמר עבים ואפורים ועלי-סבתא בעלי שרוכים.

אורכם של הז'אקטים מתחיל השנה
במותניים ונגמר באיזור הירכיים, קצת
לפני הברך.

ואם מדובר בשילובים, אפשר לבי-
חור במעיל או ז'אקט-פרווה עשוי מכי-
מה סוגי פרוות - שועל שחור, שועל-
כסף, ומינק כשכמה זנבות משתלשלים
מן השרוולים. אפשרות אחרת: מעיל
פרוות מינק שחורה ששרווליו משוי-
לים בפרוות שועל-כסף שעירה וכת-
פיו מודגשות מאוד.

הז'אקטים הם דבר נוח. הם לא
ארוכים מדי, לא מסורבלים מדי, אפשר
לנהוג בהם, להניח אותם על הכתפיים,
ומחירם כדי מחציתו של מחיר מעיל
ארוך.

האורכה רפויה מלווה היום
לא רק מעילי-צמר
מאריג, אלא אפילו מעילי-פרווה.

25

שועל כסף
תמיד יפה, תמיד באופנה, תמיד יוקרתי ותמיד גם
יקר. שיער הפרווה ארוך ונעים למגע, ומראה
הפרווה הדור. ללובשות כדאי להיות רזות, כי שיער יוצר רושם משמין.

אורנה גלזן
מדוחת מנייזירק

ואם מדובר בשילובים, אפשר לבי-
חור במעיל או ז'אקט-פרווה עשוי מכי-
מה סוגי פרוות - שועל שחור, שועל-
כסף, ומינק כשכמה זנבות משתלשלים
מן השרוולים. אפשרות אחרת: מעיל
פרוות מינק שחורה ששרווליו משוי-
לים בפרוות שועל-כסף שעירה וכת-
פיו מודגשות מאוד.

הז'אקטים הם דבר נוח. הם לא
ארוכים מדי, לא מסורבלים מדי, אפשר
לנהוג בהם, להניח אותם על הכתפיים,
ומחירם כדי מחציתו של מחיר מעיל
ארוך.

האורכה רפויה מלווה היום
לא רק מעילי-צמר
מאריג, אלא אפילו מעילי-פרווה.

25

האורכה רפויה מלווה היום
לא רק מעילי-צמר
מאריג, אלא אפילו מעילי-פרווה.

25

אסטרונאוטים

בירושלים חישבו אנשי האוצר ומצאו, כי לוא היה תקציב המדינה לשנה הבאה, שהוא שווהערך ל-21 מיליארד דולר ורבע, נפרט לשטרות של מאה דולר כל אחד, ושטרות אלה היו נפרשים בשורה ישרה, האחד אחרי השני, היתה שורת השטרות מגיעה לירח שמונה פעמים הלך ושוב.

★ ★ ★

שלום עכשיו

בעכו נכשל נסיונו של קצין מישטרה לבוש אורחית לעצור כייס שעל עיקבותיו התחקה שעה שזה עמד לכייס עובראורח, כי באותו רגע עבר לידו שוטר, שזיהה את מפקדו, הצדיע לו, ובירך אותו ב"שלום, ה' מפקד!" והפנה בכך את תשומת-ליבו של הכייס למתחקה אחוריו, וכתוצאה מכך, חזר בו הכייס מכוונותיו ונס על נפשו.

★ ★ ★

500 את יודעת

בצה"ל הבהירו אנשי ענפי-המוון לחיילות המבקשות לשמור על מישקלן, כי מוטב להן להימנע מ"אכילת ממתק מסויים בשקם. המכיל 500 קלוריות, ולהסתפק במקומו ב"שלוש מנות תפוחי-אדמה (500 קלוריות גם כן) או חמש פרוסות לחם (500 קלוריות גם כן), או סתם ארוחת צהריים צה"לית של מרק, מנה עיקרית ותוספות (500 קלוריות גם כן).

★ ★ ★

מישפחה שכזאת

בתל-אביב נתבקש בית-המישפט המחוזי לפסוק במחלוקת על ירושה של 33 מיליון דולר, שעליה נאבקים חמשת ילדיו של המנוח, ארבע הנשים עימן היה נשוי או קשור בחייו, שלוש אחיותיו, שני אחייניו ובנו הי בכוור.

★ ★ ★

כל אחר והמאניק שלו

בחיפה נדהם שופט בית-המישפט המחוזי לגלות כי באותו יום הובאו לפניו, בזה אחר זה, שלושה תיקים שעסקו בנושא זה: תיק אחד היה של צעיר שכונה פקיד בלישכת התעסוקה מאנייק; תיק שני היה של אדם, שקרא לקצין-מישטרה שביקש לעצור אותו, מאנייק; והתיק השלישי היה של צעירה, שהטיחה כלפי חולית שוטרים שבאה לערוך חיפוש בביתה, מאנייקים!

★ ★ ★

העכבר שנשא

בתל-אביב ביקשה עיתונאית תחקירנית לברר מה עוד אפשר לרכוש תמורת שקל אחד (אלף שקלים ישנים), גילתה כי שקל כזה עדיין מאפשר רכישה של שישה כדורים נגד כאבי-ראש או חמישה טמפונים או ארבעה עטים כדוריים פשוטים (סטיקים) או שלוש פקעות חוטי-ריקמה או שני זוגות שרוכים או קילו אחד של אפרסמונים.

ירושלם המיליונר

(המשך מעמוד 19)

תחילת הידידות עם טאובה, ערך המנוח צוואה נוספת לפני עורך-הדין אמנון וינר. גם בצוואה זו הוריש המנוח את כל רכושו לטאובה ובנה.

במשך כל השנים, עד יום מותו, איש מכני-מישפחתו של המנוח, כולל אחיו ואחיינו, לא היו מבקרים אצלו. גם כאשר היה מאושפז מספר פעמים בבתי-חולים.

כשכנע לפני פטירתו הידרדר מצב בריאותו והוא חש ברע, הוא היה חלש מאוד והיו לו כאבים בליבו... במשך ימים אלה הוא לא עזב את פתח-הבית... במשך אותו שבוע לא בא איש לבקר את המנוח, ואני בטוחה שלא יתכן כי ביום 10.3.83 חתם המנוח על צוואה לפני שני עדים, שכן דבר זה יכול היה להתבצע רק בבית, וכאמור לעיל לא בא הביתה אנשים אחרים, טוענת האשה בתצהירה.

עורך-הדין קרישר העיר בבית-המישפט כי בעשרה בחודש מרס 1983 הופיע המנוח במשרדו. הוא אומנם היה חיוור, אבל לא נראה רע מכרגיל. "הוא תמיד התלונן על מחלות", סיפר עורך-הדין.

המנוח פנה לבן-אחיו וביקש ממנו לערוך עבורו צוואה חדשה, וגם לתת הוראות לקרן-התגמולים עצמה. "הת-חלתי לכתוב את פרטיו של המנוח על טופס עצמה שהביא לי, אבל הוא אמר שהוא רוצה שזה ייכתב באנגלית. אני לא יודע אנגלית, ולכן אמרתי לו שישע לגיס, היודע לכתוב פולנית, ויערוך אצלו את הצוואה. טילפנתי לגיס, ואמרתי לו שאני שולח את רודי, עם צוואה קודמת, שיערוך את הצוואה החדשה בנוסח כזה."

מי יזכה

במיליונים?

ברדע נכתבה הצוואה האחרונה בדווקא בפולנית? מדוע נערכה צוואה זו על פיסת נייר המיועדת למתן הוראות לעצמה? מדוע נערכה על טופס ישן משנת 1978, כאשר בשנת 1983 כבר היו לעצמה טפסים חדשים משנת 1980? על כל השאלות הללו לא היתה לעורך-הדין קרישר תשובה ברורה.

עורך-הדין דן רווח, המייצג את טאובה, לא ריחם על העד. הוא חקר אותו חקירה נמרצת ולא הירפה ממנו. בסופה של החקירה האשים עורך-הדין רווח את עורך-הדין קרישר כי הוא זייפן מתחכם, שקשר קשר עם אביו ודורו לזייף את צוואתו של המנוח. "אתה מחלל את שם אביו ודורו המנוח בזיוף הצוואה! אתה קשרת קשר עם גילי ושמואל פרנקל לזיוף צוואה זו!" הרעים עורך-הדין רווח בקולו.

עורך-הדין גרשון גרמן, המייצג את עורך-הדין קרישר, ניסה מפעם לפעם להפסיק את שטף החקירה, אך לא הצליח. "אתם לא ידעתם את הצוואה שכתב המנוח בשנת 1982 לטובת טאובה שפירא, ולכן חיכתם כמעט חודשיים אחרי המוות, עד שהמצאתם רוח, וזייפתם אותה רק זמן רב אחרי מות המנוח. על טופס של קופת תגמולים שהמנוח חתם לך עליה והשאיר בידיך!" עורך-הדין קרישר הכחיש את כל האשמות הללו.

אלא שעורך-הדין רווח לא הסתפק בהטחת האשמות בעורך-הדין קרישר רק בבית-המישפט. הוא פנה לשופט וביקש ממנו לתת החלטה, כי למרות שמתנהל עדיין מישפט על תוקף צוואתו של המנוח, לא תהיה המישטרה מנועה מלחקור כינתים אם אומנם זוייפה הצוואה האחרונה.

מכיוון שהריון בתיק הירושה הוא בעיצומו, וחקירת המישטרה רק החלה, לא ברור עדיין מי יזכה במיליונים של קרישר המנוח. אבל ברור, כי אם ימצא שהצוואה האחרונה אומנם זוייפה, לא יפסיד עורך-הדין קרישר רק את סכום הירושה, אלא גם את שמו הטוב ואולי גם את רישונו לעבוד כעורך-דין.

המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני

ת.ד. 2343 ירושלים

במלאת 10 שנים להקמת המועצה

י"ך כנס עיון

בשבת, 4 בינואר 1986, שעה 10 לפנה"צ, בתיאטרון נווה צדק, רח' יחיאל 6, תל-אביב

תוכנית הכנס

- דברי פתיחה: **ד"ר יעקב ארנון** (חבר הנהלת המועצה)
- מושב ראשון: **מפגשים מן הסוג השלישי** (תפקידם של מגעים ישראליים-פלסטיניים בלתי-פורמליים בקידום ההידברות בין שני העמים).
- פותח: **אודי כרמי** (סטודנט, אוניברסיטת חיפה).
- מתדיינים: **אורי אבנרי** (חבר הנהלת המועצה).
- ד"ר סאמי מרעי** (אוניברסיטת חיפה).
- ד"ר סארי נוסייבה** (אוניברסיטת ביר-זית).
- חיים שור** (עורך ראשי, "ניו-אטלוק")
- מושב שני: **כל מה שרצית לדעת על גזל הקרקעות בגדה המערבית.**
- מרצה: **עו"ד סעיד עתילי** (כפר טירה).
- מושב שלישי: **ישראל והשאלה הפלסטינית - תמונת מצב.**
- מתדיינים: **חנא סיניורה** (עורך "אל-פג'ר").
- ח"כ מתי פלד** (יו"ר הנהלת המועצה).

הציבור מוזמן

חינם! סורק מימסרים

לכל הרוכש "רב תדר" לקשר אלחוטי מעל 2 מימסרים ויותר

הקשר האלחוטי המהיר בעולם

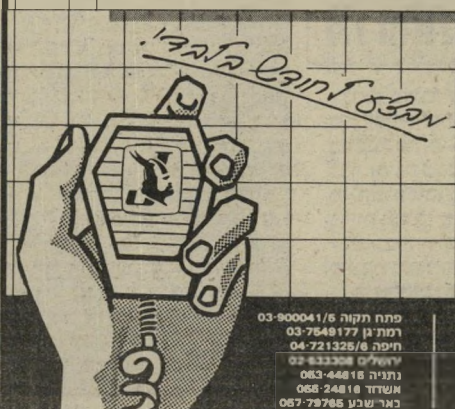
רב תדר JOHNSON

תקשורת אלחוט ממוחשבת

חסוך היום אלפי \$- ותוסף לעסקיך "רב תדר" - וקבל חינם סורק מימסרים ממוחשב!

הסורק האלקטרוני הממוחשב מעניק לך יתרונות יחודיים:

1. סריקה אוטומטית - עד 8 אתרי-מימסרים לטווחי קשר ארציים! (פוסט אותך מהצורך בבורר ידני).
2. גם אם שכתת לשנות - בעת הנסיעה, את כפתורי התדרים, סורק המימסרים שבמכשיר, יחליף אוטומטית את התדר לפי המקום בו אתה נמצא.
3. חוסך לך את הצורך במספר מכשירים ואנטנות בתחנות הבסיס.
4. נותן לך מידע על כל כניסה ויציאה בתחומי הקליטה והשידור ומונע איבוד קריאות.
5. קריאות אישיות וקבוצתיות לפי בחירה.

פתח תקוה 03-900041/5
רמת גן 03-7548177
חיפה 04-721325/6
ירושלים 02-633308
נתניה 063-44815
אשדוד 065-24816
באר שבע 067-79765

קבוצת איתורית

חוקים בע"מ
שירותי
שחת כל ארצי לאיתור אלחוטי.
מערכות רדיו-טלפון למכונית

פרויקט של שר צרפתי
ותסריט של ישראלי בברלין

שנת 1986 תהיה שנה עסוקה מאוד ליעור לבנון ושותפו, דורון ערן. בשבוע הבא יגיעו המפיקה אבלין וז'אק והבימאי פרנק קאסנטי לשבועיים צילומיים של הצלמה, אחרי חמישה שבועות צילומים של הצלמה, לפי אלי ויזל. זהו עוד פרויקט מסירת הנתיבים של שר התרבות הצרפתי ז'אק לאנג. מפקיד, הישראלי והצרפתי, הקיפו עצמם בכוחות מיקצועיים מעולים.

הצלם הוא פטריק בלוסייר (שצילם את סירטה האחרון של אנז'ל ורדה, אשר זכה בפרס הגדול של פסטיבל ונציה האחרון). בראש רשימת השחקנים השחקן הברזילאי המעולה ארלנדר יוספסון; לצידו מישל ג'ונאס

שחקן יוזפסון
כוחות מקצועיים מעולים

(שזכה זה עתה לתואר שחקן השנה ומרשהנה בפאריס: ריצ'ארד (רכבת תחתית) בורניגה; והשחקן הפולני וויטק פושניאק (שגילם בסרט דאנטון את דמותו של רובספייר). האשה היא אן ויאנסקי והמאפרת היא היש ראלית מארי אלן יאצנקוף. בשבוע הבא גם יתחיל דורון ערן בכימוי סרט הביכורים שלו, פלש, לפי תסריט של רוי לוינס, ישראלי היושב כמה שנים בברלין. הסרט, המוגדר כדרמה פסיכולוגית, יצולם על-ידי גדי דנציג, וישתתפו בו ניצה שאול, עמוס לביא וואב שימשוני.

תדריר

חובה לראות:

תלאביב: אפוקליפסה עכשיו, אמדאוס. הכבוד של פריצי, שושנת קאהיר הסגולה. **ירושלים:** הכבוד של פריצי, שושנת קהיר הסגולה, דמעות של שתיקה. **חיפה:** הכבוד של פריצי, קאוס.

תלאביב

★ ★ ★ **חזרה לעתיד** (אורלי, ארצות-הברית): סטיבן ספילברג לילדים, שיואלו לקחת איתם את המכונות, ביריוני, מחוכם, משעשע: איך יכולת לגרום להוריקן להוליד אותך, עם קצת עזרה ממכונת-הזמן. ★ ★ ★ **קאל** (חן 5, בריטניה): אלימות כמכשלה לאהבה וטרור כפיתרון בלתי-אפשרי, כסירתו של פט אוקונור האירי, עם שחקנים נפלאים — הלן מירן וג'ון לינץ'. ★ ★ ★ **הכבוד של פריצי** (לימור, ארצות-הברית): ג'ון יוסטון קשיש קורץ בממזרות לעבר הרשע העילאי, ג'ק ניקולסון, קתלין טרנו ואנג'ליקה יוסטון כמשולש מאפי יונרי.

★ ★ ★ **שושנת קאהיר הסגולה** (שחף, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים, בבנייני האומה): מי שרוצה לעקוב אחרי ודי אלן, שיואל ללכת גם לבית-אגרון לראות סרט מתקופתו המוקדמת, שנוני ולהבין איך הגיע הבדחן למעמד של גאון רציני בשושנת קאהיר. כאן הוא דן במשמעות החלום בחייו של האדם האפור — במיקרה זה, אשתו, מאיה פארו.

עדנה סיינרו

לא
בתולת-הברזל

הרבה ולא כלום (גת, תל-אביב, ארצות-הברית): אילו היתה סוזן טראהרן קשוחה אמיתית מברזל, ייתכן שהיתה צומחת להיות מאגרסט תאצ'ר שניה. אבל גיבורת מחזהו של דייוויד (פראודה) הייר, שאומצה לקולנוע על-ידי הבימאי האוסטרלי פרד סקפשי (על הבימה הוצגה ההצגה תחת השם העברי שפע), לא עוצבה מפלדת אל-חלד.

משום כך, הנערה שזכתה להיות גיבורה לרגע, כשהתנדבה למחתרת הצרפתית במלחמת-העולם השנייה, איננה מסוגלת להתמודד עם החלל הנורא שבא אחריה. גם פרץ-הרגשות במגישה הקצרה שהיתה לה עם מתנדב בריטי אינו מסוגל לחזור על עצמו. אבל סוזן (מריל סטרייט — מצויינת) נידונה לחיים סכיזופרניים. אחרי שטעמה את מה שלנתנה בריטית מן השורה אין בדרך כלל הזדמנות לטעום — הסיכון האמיתי, האשליה שהרומנטיקה היא אכן מציאות, גם במעשה יומיומי וגם בחיי-אהבה.

על פי חינוכה היא אינה מסוגלת להתנהגות בוהמית או לשיחורר מוחלט. כמו חברתה הטובה (סרייסי אולמן מלאת החיוניות), לכן היא נעה בין הכניעה, המקובלת בחברה הבריטית כ-התנהגות נורמלית, לבין גילוי-לב חסר-מעצורים. שכל קולג' הגון היה מוקיע ומגנה. בנסיון אחרון להתגונן מפני הטירוף הממשמש ובא, שאינו אלא מרד בוטה בשליטה

הכל בגלל
השיניים

נערה ונער (מוסיאון, תל-אביב, צרפת): לאוס קאראקס הוא בסך הכל בן 23. בארץ לא מורגלים לראות סרטים של בחורים בגיל כזה.

ולא רגילים כלל לראות סרטים מן הסוג הזה. לכן צריך לברך על הצגתו במוסיאון תל-אביב, ולהתפלל שיהיו מספיק אנשים שימצאו בסרט עניין. ודי במונח. עניין כדי להצדיק את הצגתו, ולא לרפות ידיהם של היוזמים מלהיכנס להרפתקות מסוג זה בעתיד (למרות שלפי תגובות ראשונות של עמיתיי המבקרים, נראה שנבחנו קצת מכל העסק).

במה, בעצם, שונה הסרט הזה מכל הסרטים? בכל. הוא מחוספס, הוא בלתי-שלם. הוא בקושי מספר סיפור אחד, ולמעשה מגלגל רסיסי-חוויות. הוא נראה מזויף חיים ולא מנסה כלל להעלות חיקוי לחיים על הבד, הוא מדקלם ולא מדבר, הוא מתעכב ולא מתקדם, הוא מתייפף ובוחר זוויות בגורל הסיפורים המתחילים ולא נגמרים, אותם זוגות שלמעשה נמגשים כדי להיפרד בלילה פאריסאית ארוך, שאינו אלא תמצית הבדידות העירונית.

יש בסרט הרבה ציטוטים ומחוות לז'אנר-לוק גודאר ולגל החדש, ומעמדים רבים של שאילות מסייסי אותה תקופה. אבל זה כאילו בא קאראקס להצהיר כי הוא הולך בעיקבות אותם המחפשים ביטוי הולם בתמונות לרעיון שאי-אפשר להביעו

החתן
שלא בעל

גורל (לב, תל-אביב, בולגריה): נציגה הראשון של תעשיית הקולנוע ה-בולגרית בארץ משאיר רושם כי המיטבה הבולגרית מתקדם יותר מן הקולנוע של ארץ זו. ייתכן כי קיימים סרטים יותר טובים (לא הרבה, אם לשפוט לפי ייצוגה של ארץ זו בפסטיבלים הבינלאומיים). אבל מה לעשות, המפיק איזו שני, שרכש סרט זה להפצה בעולם כולו, חשב כי לסרט זה דווקא יש איכויות מיוחדות.

כנראה היה לסיפור במקורו (הבימאי ניקולא קוראקוב מבקר בארץ עם הסופר שכתב אותו, ניקולא הייטוב) איכות מיוחדת ועוצמה אוניברסלית בלתי-מבוטלת. הנושא הוא ניצחי — אדם נושא את תאוות-ההנקה בליבו במשך 45 שנה, אבל כשמגיע הרגע המתאים כבר לא נותר בו הכוח לבצע אותה. רגשות אחרים, אנושיים גם הם — כמו השלמה, חמלה, או חסד, ואולי אף כניעה לגורלו ועייפות ממלחמת-החיים — מרמים את רוחו. גיבור הסיפור הוא גבר שהכיר את כלתו בלי-נישואיהם בעודם ילדים (הוא היה בן 14 וחצי), הוא לא הזדרז לממש את הקידושין ולהקים זרע לבית דרוויש, כפי שדרש ממנו סבו, על-פי המסורת המקובלת באותה התקופה בהרי רודופה, שם מתרחשת העלילה, והאשה נמכרה לאחר, תמורת כבש, במשך יותר מ-40 שנה רואה האיש כיצד אהובתו יולדת, מתבגרת והופכת לקשישה קשת-יום, הגם שהוא מקים המשך למישי-פחתו, כנדרש, הוא נושא איתו את הקינאה וההנקה, אך אינו

מריל סטרייט: רגעים במחתרת

הבריטית המפורסמת, היא נישאת לדיפלומט (צ'ארלס דנס). זאת ההזדמנות הגדולה לדייוויד הייר להאכיל את הבריטים במנת-הרעל שהכין עבורם — צבועים, מנופחים, מסוגלים לכל פשע אפשרי, בתנאי שיהיה אלגנטי, למעשה, הטרדיה של סוזן אינה אלא טרגדיה של אופי אומה — סבור הייר — שלא תוכל להחזיר לה לעולם את ריגועי-הפאר שהיו לה פעם, ורק בריגועי-חולשה תחשוף את געגועיה להיות משהו שאינה.

מירי פרייה: בדיוק למוסיאון

אחרת, כאשר צורתו היא גם חשיבתו, כלומר, קולנוע. לכן יש בשנייה על הקולנוע לא רק חיקוי כי אם גם הצהרה ביחס למה שקאראקס רוצה לעשות. ויש בסרט הרבה הומור, העזה, רעיונות משעשעים ועצבות גם יחד, כפי שהם מתבטאים בעיקר בפניה של הגיבורה הראשית, מירי פרייה, המסבירה בדיוק לפני המצלמה כי בגלל שיניה לא זכתה לקידום מהיר יותר בקריירה.

אלפטרי אלפטרוב וליובן שטאלוב: הנקמה התעיפה

מסוגל להוציאם לפועל. אבל לדאבו-הלב, קוראקוב אינו קורסאווה וגם לא אושימה, וכל מה שהוא ממציא כדי להמחיש את הרגשות הסוערים הם פלש-בקס פרימיטיביים ודלי-דימיון, וסיפוריות החוזרת על עצמה בלי הפלגות מקוריות במיוחד. גם הסייטים או ריגועי-הנקמה המקוונים, שהגיבור (אלפטרי אלפטרוב) רואה בדמיונו, עשויים בילדותיות, ותנועת המצלמה הברוטאלית כמעט שאינה מוסיפה מעוף לסיפור.

החודש קיבל משורר ישראלי פרס בינלאומי. מעטים מכירים אותו. הנה.

מאז שדניאל בן-רפאל סטבי סקי, 26, זוכר את עצמו, הוא שר מע קולות הקוראים לו, מדברים עימו, מצפים לתשובותיו.

כבר בילדותו השיב לקולות האלה בטיבעיות גמורה, כמעשה המוכן מאליה. וכך מצאו אותו הוריו עומד במרכז חדר-האורחים ומשוחח בעירנות עם אחד הקירות.

אביו של דניאל, ראש הקהילה היהודית באורוגוואי ועורך-דין מצליח, היה אחוז בהלה. הוא לקח את בנו בכורו לפסיכיאטר, שקבע: "הילד נורמלי, רק הנורמות שלך, אבא סטבסקי, שונות קצת מהנורמות שלו. הנה לו לשוחח עם הקירות כאוות-נפשו."

דניאל המשיך לשוחח עם הקירות והעצים, ועם כל חפץ אחר שהשמיע לו קולות.

משנה לשנה התרבו הקולות. אם

דניאל דומה להרצל

דניאל בילדותו
הוא זיכר עם הקיר

שנה וחצי אחרי, בתחילת דצמבר '85, זכה הספר בפרס ראשון בתחרות בינלאומית לשירה מיסטית שנערכה בפאריס. 316 ספרים מ-11 ארצות שונות הוגשו למארגני התחרות: המכון התיאולוגי של פרנדרו ריאלו פרדל מספרד, אירגון אונסקו והוותיקן.

בדיבריהם קבעו השופטים כי הפרס, בסך 26 אלף פרנקים צרפתיים, מוענק לסדר עקידת אבן הדממה. שהיא יצירה בעלת מסר אוניברסאלי, שירה נבואית אמיתית, בתוכנה ובלשונה.

"סדר העקידה הוא שירה מיסטית מפני שהוא מילא אחרי שני תנאים הכרחיים: מסביר סטבסקי, "הוא נולד מתוך הראיה אלוהית והוא עוסק בחזיונות, נבואה ותוכחה הבאים לתקן את האדם."

נסיון רב יש לו, לדניאל, בכל הקשור לחזיונות והפיכתם לשירה. קודם להעקידה כתב את שער החזיונות וחורבנא - קינת קץ, המתחיל במלים: "חזון דניאל בן רפאל הכהן מירושלים היושב על הר המוריה תלפית-היא באלף השישי: ומלכות אמריקא הצפונית מושלים בישראל גם במעשי יהודה הבוגדת ליהודה המה מושלים בכוח הממון: והנה בימים ההם כי עד עלפון הגעתי אני מסבל המראות."

דניאל בן רפאל סטבסקי אינו נראה כנביא-זעם. גבה-קומה, שיערו אדמוני וחלק, משוך לאחור. לבוש בחולצת סריג, במיכנסי קורדרוי בהירים. לפר-נסתו הוא מתרגם כל מה שאפשר מספרדית לעברית ולהיפך.

לפני שנה וחצי נשא לאשה את אנה פורה, 27, סטודנטית לכימיה. ביתם בשכונת תלפיות בירושלים, סמוך לביתו של ש"י עגנון, מצוייד בכל-טוב. מיטבח מודרני, מירפסת שטופת עציצים, חדר-אורחים ענק, חדר-עבודה מלא ספרים.

דניאל נראה כמו כל אדם. ובכל זאת הוא שונה. מזה חמש שנים הוא זועם בלהט על מצבו של העם היהודי בישראל, המשוער לחומרות הערלה ולשילטון עריץ, ומנבא את הקמתה של

ומנעלים/ תחת פעימת הרוח השורפת/ ברוח הפועם/ צורחים אכן לעבר קול בלימה/ צורחים חצים של צל לעבר קול בלוס/ עדת מסתנוורים בחושך מזהחושך הוורס-כובש."

סופם באחדות שתביא לגאולה: "והיה אם זההדרור כי מציית/ לפי חזון החד/ לקול בלישם וחוקיו/ בלתי-חומר רעש אלימות/ והיה כי דור הבא בארץ/ אותו אדם חדש באדמה אשר-טובה/ כי לאדם ולא-רוצח יהיה/ כי גזע-אורידממה ליי כולם/ כי נביאי האחד במהלכם/ כולם אחד באדמה/ עובדי אור-אדוני/ להשיב אורו מאור-אורם/ אלי אינסוף הכלי-שם סלה."

מיטבח ביתו בירושלים כרי להכין לעצמו סלט של תפוחי-אדמה. ובעוד הוא עסוק במלאכת הקילוף והקיצוץ, נשמע הקול בבהירות, בחווקה. אלא שהפעם לא היה זה הקול בלבד. מול פניו של דניאל הופיעו אותיות שתירגמו את הדברים לכתב.

התרגשות אחזה בדניאל, והוא החל לכתוב את מה ששמע וראה. כך, במשך שלושה חודשים, נכתב ספר השירים סדר עקידת אבן הדממה. 110 עמרים, אלפיים שורות של חזון ונבואה. תחילתם במצבו הגרוע של עם ישראל: "הנה אנחנו היום/ עירום ועריה ואבן/ מלוא קליפות ומלבושים

בתחילה נשמעו רק מדי פעם, הרי שלא-טילאט הפכו לחלק קבוע משיגרת יומו של דניאל: הם נשמעו בבוקר, בערב, בזמן מנוחה או בעת פעילות.

לפעמים נכנס דניאל למצב של התרגשות, מאזין לקול בדריכות. לפי עמים מתעלם ממנו, או רומז לו: שוב בפעם אחרת, רק אל תטריד אותי כעת.

יְהוּדָה הבוגדת

ב חודש יולי '84, חודש אחרי נישואיו לאנה, ניגש דניאל ל-

דניאל ואנה לומדים תורה.
עירום ועריה ואבן...

מדינה יהודית טובה יותר, אמיתית, רוחנית.

תושבי המדינה היהודית, על-פי סטבסקי, יקיימו את חוקי התורה הצרופים, יתייחסו זה לזה ולמעוטים בכבוד, לא יאכלו בשר, יחיו חיים פשוטים המבוססים על חקלאות ומיסחר. ביום שבת ינוחו ובשאר הימים ישמרו בקפדנות על עשרת הדיברות. הם יהיו כה מוסריים ורוחניים, עד שלא יזרקו למימשל. כך יתחסלו מישרדי-הממשלה, מערכת-השיפוט והמיסד הרבני. כל אדם יידע בעצמו כיצד עליו לנהוג בכל מצב. ואם יחטא — ישפטו אותו שכניו.

"אני בעצמי כבר חי על-פי הכללים האלה", אומר דניאל, "מתייחס ככבוד לכל אחד, גם לאשתי, אומר רק דיברי

במדינה

מישפט

הלכות חרשות

די בבקשה אחת של היועץ המישפטי להארכת מעצר מעבר ל-30 הימים הראשונים

אם חשב מישור כי אין כבר מה לחדש בענייני מעצר, והם מוצו עד תום, הרי שטעה. בהחלטה חשובה שנתן בשבוע שעבר השופט אורי שטרומן, בבית המישפט המחוזי בתל אביב, חידש שתי הלכות בכת אחת. עדי נגר (30) נעצר באוקטובר השנה, בחשד של עבירות מירמה. אחרי שישב את 30 הימים, בהם מותר למישטרה לבקש את מעצרו, נתן היועץ המישפטי את הסכמתו, בכתב, לבקש עוד ימי-מעצר לגר מבית המישפט.

שופט-מערס האריך את מעצרו של נגר ב-10 ימים. כאשר הסתיימו ימים אלה, חזרה המישטרה לבית המישפט. בבקשה להאריך את המעצר שוב. כך השתמשה המישטרה באותה הסכמה של היועץ המישפטי, שהציגה כבר בבקשה הקודמת. עורך-הדין מאיר זיו, סניגורו של נגר, העלה טענה מישפטית מעניינת. הוא טען כי אין אפשרות להשתמש שנית באותו כתב-הסכמה של היועץ המישפטי, וכי יש לפנות אליו בכל פעם שמבקשים הארכת-מעצר, אחרי התקופה הראשונה של 30 יום, כדי שישב ויבדוק את הצורך בכך.

שופט-השלום ראובן זיו השתכנע. הוא פסק הלכה כפי שביקש הסניגור, האריך את המעצר ל-24 שעות בלבד. כדי שהמישטרה תוכל להביא כתב-הסכמה חדש מהיועץ המישפטי. **שעה או שעתיים.** על כך עירער הסניגור לבית-המישפט ה-

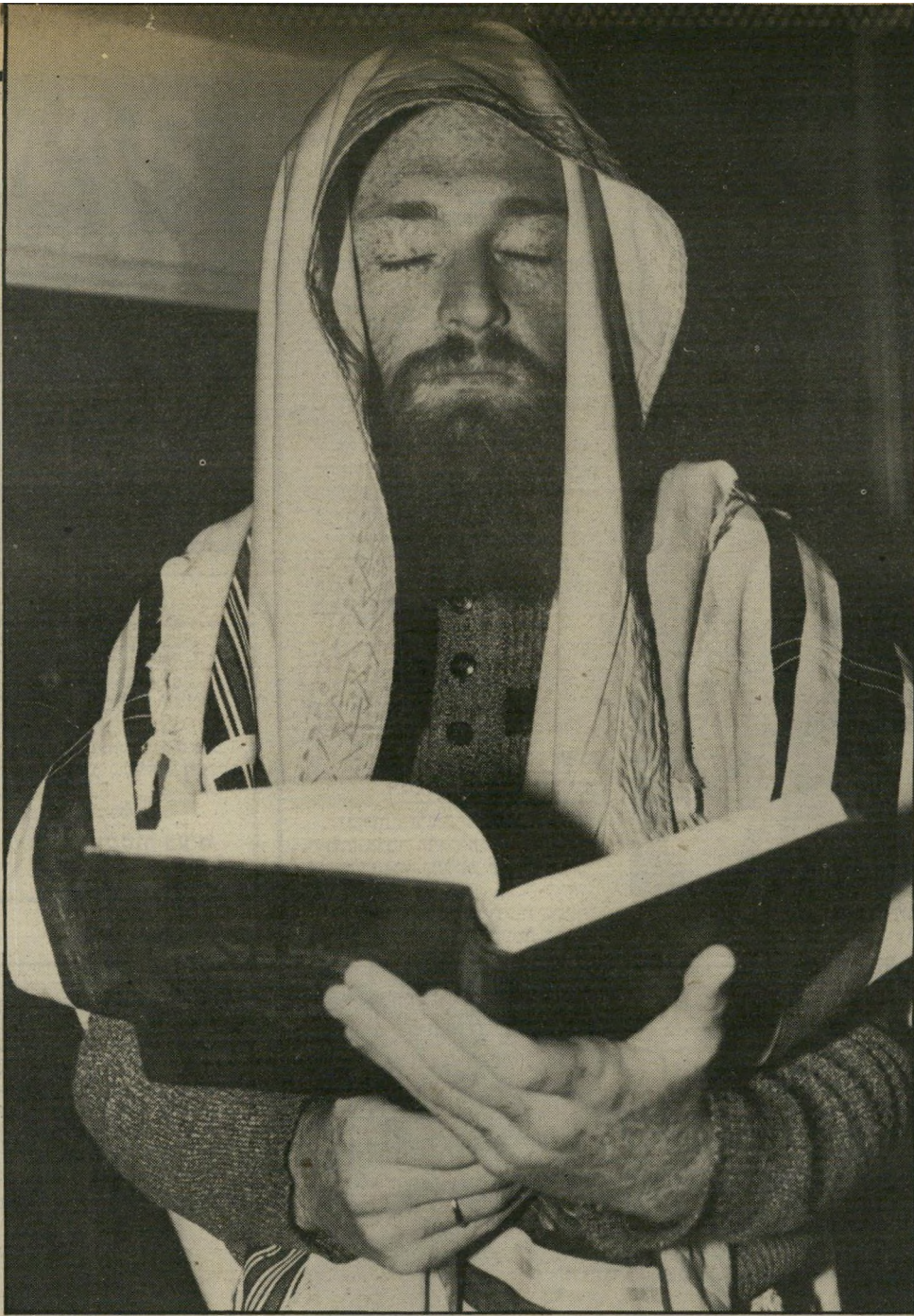

שופט שטרומן
יום זה לא שעה

מחוזי. אולם השופט שטרומן לא קיבל את הטענה המישפטית הזו. הוא קבע כי היא זה נטל גדול מדי על המישטרה לרוץ בכל כמה ימים ליועץ המישפטי ולבקש את הסכמתו מחדש.

"אינני חושב כי עד כדי כך התכוון המחוקק להדק את הפיקוח של היועץ המישפטי על חוקרי-המישטרה ולהצמידו אליהם, גם אם חלפו 30 ימי-המעצר הראשונים, ואגב כך להקשות על מהלכי-החקירה, על ידי הבאת חומר החקירה ליועץ-המישפטי לעיון מרי מיספר ימים", קבע השופט.

לאחר חידוש זה, כבר נגר, ברק השופט את המונח "יום" לפי פקודת הפרשנות, ומצא כי הנוהג הקיים זה שנים רבות בעת הטלת מעצר בבית מישפט השלום, כי המעצר מתחיל מאותו רגע שבו חותם עליו השופט, איננו נכון. לפי השופט שטרומן, יש (המשך בעמוד 30)

מקבל פרס סטבסקי
לא חרדי, לא חילוני..."

"המשוררים האחרים מאוננים. אני מזריע זרע אמיתי. אני שונה.

אני כותב על נושאים רוחניים, ולא על תחתונים וחזיות!"

מראות ועברתי בבית-עגנון, עד שסור לקתי משם. במישר-החינוך דרשו שאלמדי את עגנון כסופר אוסטרלי הונגרי רומנטי. לא הסכמתי. בשבילי הוא סופר יהודי. ואז החליט מי שהחליט שאם אלה הן דיעותיי — אינני יכול להמשיך לעבוד בבית-עגנון.

אנה צוחקת: "קשה להיות עם אדם כמו דניאל. הוא אדם מיוחד. צורך בכל מה שהוא אומר. רבים חושבים כמוהו, אבל אינם מסוגלים לבטא את ריעור תיהם בצורה כל-כך משכנעת ויפה. לכן הוא נחשב ליוצא-דופן.

"חברים שידכו בינינו. זו היתה אהבה ממבט ראשון. בתחילה חששתי שהייתם עם דניאל יהיו כבדים. ובאמת, אנחנו כל הזמן מבררים על החזיונות שלו ועל הרעיון של מדינה יהודית. דניאל גם אסף סביבו חמש קבוצות קטנות, שמשתתפות דנים בכעיות של המדינה העתידית, וגם עם חברים אנחנו משוחחים על זה המון.

"הרעיון הזה תופס את רוב הזמן שלנו, אבל למרבה הפלא לא מככר עליי. אני חיה עם דניאל ועם הרעיון באהבה, משתדלת להיות עוזר כנגדו, להרגיע אותו כשצריך, לרכך את ההתלהבות העצומה שלו.

"ולפעמים, אבל רק לפעמים, אני מתעייפת מכל זה. רוצה חיים פזוזה כבדים, פחות רוחניים."

מהקבלה והזוהר. איתו יכולתי לרבר על כל נושא שבעולם.

"כשהייתי בן 7, סבא מת. נותרנו רק אני והקולות שמדברים אליי. לא יצרתי קשרים עם חברים בני גילי, והמורים סילקו אותי מהשיעורים כי הרביתי לשאול סקרניות.

"למשל, בשיעור חשבון הראשון לא הסכמתי לקבל את המרובעות הארסיות טוטאליות הקובעת ששתיים פלוס שתיים הם ארבע. שאלתי את המורה מה זה בכלל הסיפרה שתיים, ומה זה פלוס. בתגובה היא זרקה אותי מהשיעור.

"לארץ עליתי אחרי שסיימתי את לימודי התיכונים. התחלתי ללמוד באוניברסיטה סיפרות עברית ופילולוגיה. מהר מאוד התברר לי שגם באוניברסיטה המורים מרובעים.

"עזבתי את הלימודים והסתגרתי בבית. יצאתי החוצה רק פעם בחודש. אכלתי רק תפוחי-אדמה, ובמשך שנה כתיבתי קראתי סיפרי פילוסופיה בכל הסוגים והשפות. עד שהגעתי לתורה והבנתי שזו אמת.

"עכשיו היה הלימוד רבי-עוצמה. פעם אחת, בזמן שישבתי וקראתי בתורה, התמונה על מסך הטלוויזיה התחילה לקפץ ונורת-החשמל התנעה בעצבנות.

"אחרי שקלטתי את האמת, התחלתי לכתוב שירים, לתרגם, הוצאתי את

דניאל ואנה בחתונתם
חברים שידכו בינינו..."

להגדיל את הדמיון גידל זקן. עכשו כולם מבקשים להביט בצדודית ואחר כך מודיעים לו שהוא דומה דמיון מפתיע לחזון המדינה.

השוני, הלהט, הטירוף, זהים אצל שנינו, הוא מודיע בגאווה. "כזה אני מאז שהייתי ילד קטן, באורגואי שונה מאחרים. נחשב למזור. חריג.

"סבא דויד היה החבר היחיד שלי. הוא סיפר לי סיפורים הלקוחים

אמת, מכנה את עצמי בן-רפאל, כשמו של אבי, וכל פעם שמתעוררת בעיה, מתייעץ עם התורה."

מזריע

זרע אמיתי

כ יאה למשורר מיסטי, דניאל מרבר במלים גבוהות, מופשטות. אנה, אשתו, היא זו שמסבירה את המציאות: "אנחנו לא רוצים להיות חילוניים לגמרי, אבל גם לא מוכנים להיכנע למיסר הדתי. ככה מצאנו לנו אורח-חיים משלנו. למשל, אנחנו מרליקים חשמל בשבת, אבל לא אש. בשבת בכוך מתפללים בבית, לא בבית-כנסת, ואחר-כך משחקים פינג-פונג."

החזיונות, כמובן, קשורים לכל העניין. "השירים שלי אינם מטרה לעצמה. הם נכתבים רק כדי לעורר את ההמונים, לגרום להם שיבינו כי הגיעה העת להקים מדינה רוחנית", אומר דניאל.

ההמונים, מסתבר, אינם רוצים להתעורר. "מתעלמים ממני. לא מתייחסים אליי. כאילו אינני קיים", אומר דניאל. "באוקטובר 1984 זכיתי בפרס אקורס על החזיון ספר מצלע הרקיע. השופטים, ד"ר אוריאל אופק, יעקב אורלנד ופינחס לנדר-אלעד, כתבו בחוות-הדעת שלהם: "קצר המצע מל-פרט במעמד זה את מכלול סגולותיה של היצירה: את מיגוון הרעיונות והחזיונות, המוגשים מחירות-מחורר-זות, בתשלוט של פיוט ואגדה, תפילה וקבלה, חזון ואפיקה, את הלשון העשירה עד להפליא, לשון היונקת מרבדים קדומים ומאחרים ומנישמת המשורר עצמו."

"איש לא העז לפרסם את דבר זכיתי בפרס, ואת היצירה לא הוציאו לאור. למרות שכל יצירה הזוכה בפרס אקורס — מתפרסמת.

"משנת 1980 אני מוציא, יחד עם עוד שלושה חברים, את כתב העת מראות, העוסק בשירה מיסטית. מאז ועד היום לא מצאתי מפיץ המוכן לחלק את מראות בחנויות. גם בעלי החנויות אינם רוכשים את כתב-העת. "הממסד הסיפורי חושש ממני. אני שונה מהם. אני כותב על נושאים רוחניים, ולא על תחתונים וחזיות. הם מאוננים. אני מזריע זרע אמיתי.

"הממסד הרבני רואה בי גורם

גרפיקאי/ת

את/ה יודע/ת מה זה סדר-צילום.
תענוג יקר. עכשיו אותו סדר
בפחות כסף. כשתשמע/י את מחיר
המינימום הראשון שתשלמ/י
אצלנו - תשמח/י שהכרנו
רוני צפרי 03-447363

שולה

ציפורניים מלאכותיות בשיטה
אמריקאית, תחזקות באחריות
וכן השתלת ריסים

ת"א, המלך ג'ורג' 89
טלפונים:
282969
284919
295318

השתלת ציפורניים

007 פולארד

ואולי גם אתם
נכשלים על-ידי הטלפון
אנו מספקים:
* מכשירים למניעת ציתותים בטלפון
* שירות לגילוי מיקרופונים מושתלים
* מגלי מתכת
* מזכירות אוטומטיות
רדיו דוקטור בע"מ
שלום עליכם 18 ת"א.
טלפון 286444

במדינה

(המשך מעמוד 29)

לחשב את יום-המעצר רק מחצות
הלילה שלאחר החלטתו של שופט
השלום.

בכך, בעצם, גרם השופט טרוזמן
לכך כי כל המעצרים שמטיל בית-
משפט השלום יוארכו ביום אחד. גם
לכך היתה לו סיבה מעשית. הוא טען כי
אין זה הגיוני כי תקופת-המעצר תחור-
שב כך שיום-המעצר ייגמר, לעיתים,
שעה או שתיים לאחר שחתם עליו
השופט.

זה אולי איננו סוף דבר, כי עורך-
הדין זיו פנה בעירעור לבית-המשפט
העליון, כדי לבדוק את ההלכה החדשה
בערכאה הגבוהה ביותר.

בינתיים הוגש כבר כתב-אישום נגד
נגר, שניסה פעמיים להתאבד בבית-
המעצר. הוא נשלח להסתכלות, לפני
המשך מישפטו.

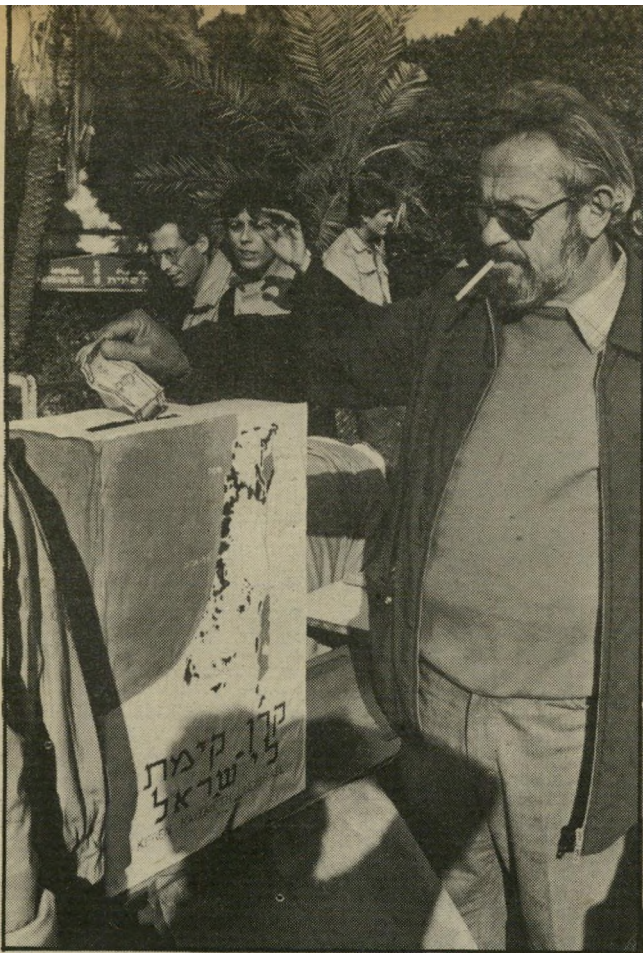
מחאה

יום הארמה

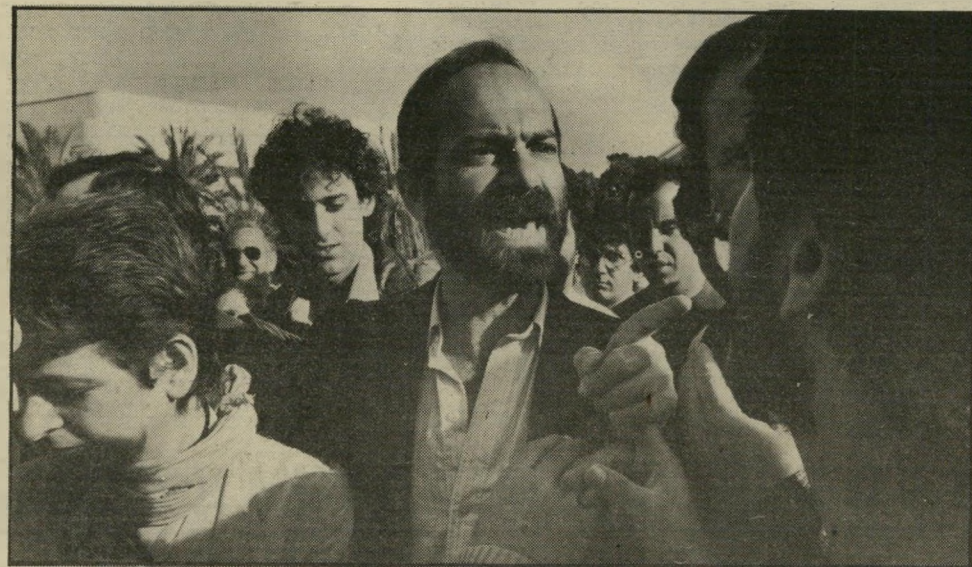
פרשת גזל-הקרקעות
הולידה תיאטרון-רחוב

"גבירותיי ורבותיי, הודמנות בלתי-
חוזרת! אדמה בזיל-הזול!" קרא הכרוז
בכיכר דיזנגוף בתל-אביב ביום השישי
בצהריים.

על הרוכז לפניו היו מוצבת שקיות
חול, לצד קופסת קרן קיימת גדולה.

נרדה למון הביבושי
החצנה היתה יכולה להיות מצחיקה -

צופה נרגז מתפרץ לעבר דוכן-המחאה וזועק: איפה הצנזורה?!
- אילו העניין כולו לא היה עצוב כל-כך:

לעשות חשבון, ולהכניס בוכסים לי-
שמאלנים האלה!"
הוא עצמו עשה חשבון.

"אתם צודקים?" נוכחותן של
מצלמות-הטלוויזיה העלתה את חמתם
של המתפרעים עוד יותר. "הם משמי-
צים את המדינה!" הסבירה אשה נסערת
לחברתה. "אוי, רק שאח שלי לא יראה
אותי בטלוויזיה ליד הבוגדים האלה!"
נבהלה תיכונסית ומיהרה לסגת.
המכנה המשותף למתפרעים היה
הפעם שונה מהרגיל: כולם היו בעלי
חזות בורגנית ורובם קשישים. נערי
השכונות הדרומיות, שבאו לטייל
ברחוב דיזנגוף ונקלעו למקום, הביטו
משועשעים באזרחים המכובדים,
הצורחים במלוא גרונם.

בצד, בשולי ההתגודדות, שמילאה
מחצית משיטחה של הכיכר, ניצב
צעיר, שהפטייר בייאוש: "ההצגה הזאת
היתה יכולה להיות מצחיקה, אילו זה
לא היה עצוב כל-כך. דוד שלי רצה
לקנות לעצמו וילה לעת זיקנה,
והפסיד בגדה המון כסף. אולי הייתם
(המשך בעמוד 32)

הם כבלו את עצמם לשערי כלא באר-
שבע, שבו הוחזקו העצירים המיני-
הליים, מנעו את פתיחת השערים
וכלאו בפנים, לשעה ארוכה, קבוצת
סוחרים שעמדו לצאת הביתה.
הפעם החליטו אנשי הלאה הכי-
בוש להגיב בדרך מקורית על פרשת
שוד-הקרקעות - באמצעות תיא-
טרון-רחוב. הם הקימו תפאורה שלמה
של משרד-מכירות, ואף גייסו שחקן
מיקצועי, רני שגב, שיגלם את תפקיד
אישה-מכירות מטעם הקבלנים.

הסבירה אורית וולף, חברת הקבוצה:
"לדעתנו, אין הבדל בין ההתנחלויות
של הליכוד וההתנחלויות של המערך.
בדיוק כך, גם אין הבדל בין ההת-
נחלויות שכמעט נכנו על אדמה גנובה,
על-ידי קבלנים פרטיים, לבין התנח-
לויות שקמו על אדמה גזולה כחוק,
על-ידי המדינה. אנחנו רוצים שיפורקו
כולם."

עובדים-זשבים בכיכר התקרכו לדו-
כן, תחילה מסוקרנים, אחר-כך צוחקים
ובסוף זועמים. במקום נוצרה התגוד-
רות, וכמה מתפרעים ניסו להרוס את
התפאורה. "בושה וחרפה, איך אתם
מעוים!" צרח פנסינור תל-אביבי, הניף
את ידו במרץ-נעורים והפך את הרוכז
פעם אחר פעם. צעיר מזוקן, לבוש
חליפה מחוייטת, עמד וצעק, כשהוא
מנסה להסית כמה קשישים סביבו. לא

מאחורי הרוכז נפרשה מפה גדולה של
ההתנחלויות מעבר לקו הירוק, ומעליה
הכתובת: "כאן מוכרים אדמה גנובה."
לכל המתעניין ברכישת אדמה, נמסר
חוזר חגיגי:

"הקבלנים המאוחדים פרס-את-
שמיר-את-רבין-את-שרון גאים
להציע: ארץ גנובה (חמש דקות
ממפרסבא)

שטחים כבושים במחירים
מפתיעים!

וילות משגעות על אמות שדודות!
איכות חיים על חשבון אחרים!
התחייבות מיוחדת: הקבלנים
המאוחדים מתחייבים בזה לספק
את האדמה בכל תנאי. אם
יתברר שיש בעיות עם האדמה
שאותה קנית, אל דאגה -
המימשל הצבאי כבר יפקיע
למענך חלקה אחרת.

התחייבות מיוחדת: הקבלנים המאו-
חדים מתחייבים בזה לספק את האדמה
בכל תנאי. אם יתברר שיש בעיות עם
האדמה שאותה קנית, אל דאגה -
המימשל הצבאי כבר יפקיע למענך
חלקה אחרת.

"לא לעשות חשבון!" על חברי
קבוצת-המחאה הלאה הכיבוש, ש-
הציבו את דוכן-המכירה, נמאס ומוזמן
פעולות-המחאה השגרתיות, המקוב-
לות בשמאל הישראלי. לפני חודשיים

PASTA & PIZZA
פאב-מסעדה • PUB-RISTORANTE
כל שבת מ-12 עד 4 אחה"צ
אכול כפי יכולתך !!
ב-12,000 ש'
הילדים עד גיל 12 חינם!
כל יום ארוחות
מסקיות
החל מ-5,000 ש'
בן יהודה 163 טל. 234760

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים),
תולעי עץ, חרקי סכרים וגנבים.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 0114-5-790114 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

OVERNIGHT
התקשר/י אלינו עד 9.00 בערב.
ועבודת הסדר שלך תהיה אצלך
למחרת בבוקר. שרות OVERNIGHT
בתעריף הכי נמוך בעיר.
כדאי לגרפיקאים ופרסומאים.
רוני צפרי 03-447363

כתבת מנשה עם מפקד כלא פולק בתחנת חולון למחר לאולפן

להתראות גם במבט לחדשות בנוגע לתפיסתו של גור. אחרי שהשיגה את הסקופ, מיהרה מנשה לתחנת המישטרה בחולון, ובחדשות השעה 9 ברדיו כבר הביאה קולות חיים, בין השאר את קולם של גור ושל יוסף פולק, מנהל כלא רמלה.

הסוהר, על תפיסתו של גור, הוא רצה להודיע את הדבר בעצמו בטלוויזיה מכיוון שבאותו זמן היה בדרכו לאולפן מוקד בירושלים. אך הידיעה שודרה כבר ברדיו. שימעות מלכה, דובר שירות בתי הסוהר, שמע את הידיעה ברדיו. הוא מיהר להתקשר עם מכוניתו של הנציב וביקש ממנו למחר להגיע לירושלים, וכך יוכל

עובדי הרשות לעשות עבודות צדדיות, או כפי שהן מכונות — חאלטורות. המיסמך, שהדיון עליו הוא רק בתחילתו, קובע בהקדמה שרשות השידור היא מוסד ממלכתי, ולכן חלות על העובדים חובות המתחייבות מעצם היותם עובדים ברשות ממלכתית. לפי הקריטריונים האלה עובדי הרשות הוא קבוע, ומני, לפי חוזה מיוחד וגם עובד הנמצא בחופשה רגילה או בחופשה ללא תשלום מרשות השידור. כעבודה צדדית נחשבת כל עבודה, לרבות

השידור לשנת הכספים השוטפת. התקציב, אגב, עוד לא אושר עליידי ועדת הכספים של הכנסת, אך התוספת כבר אושרה.

בשנה שעברה היה צפוי גרעון של 13 מיליון דולר בתקציב. תוך תרגילים חסכוניים, ובתוכנית לוחצת של המנכ"ל, הצליחה הרשות לצמצם את הגרעון לשיעור מיליון דולר. השנה הצליחו ברשות להגביר את הגביה, להמשיך בחיסכון ולפתח את שידורי החסות ותשדירי הרשות, וכך החזירו את החוב מן השנה שעברה — שיעור

כתב רביב להתחלף בשער ההגא

הנחית מופעים, כתיבה עיתונאית, הופעה ברדיו או בטלוויזיה, בארץ או בחו"ל. לא נחשבו: יצירה אומנותית או יצירה מדעית או הרצאה חרופעמית, שאינה נוגעת לתחום עיסוקו של העורך, ושאינה כתיבת אינטרס של הרשות, ושאינה פוגעת בעבודתו. וכך, למשל, יכול כתב לענייני מדע לתת הרצאות בנושאים פוליטיים מילגתיים (וכו').

אסור לעובד לעבוד בחוץ אלא באישור המנכ"ל. העבודה לא תאפשר (עליידי המנכ"ל) אם היא תפגע בעובד או ברשות. לא ייתן היתר ליותר משנה. העובד לא יורשה להשתמש בציוו או בחומר שהועמד לרשותו עליידי הרשות. את האישור הוא חייב לקבל אחרי מילוי טפסים, בכתב, מראש, מידי המנכ"ל, באמצעות חוות דעת של מנהל המחלקה, מנהל החטיבה, מנהל שירות המינהל ברדיו או בטלוויזיה, מנהל הרדיו (או הטלוויזיה) והממונה על כוהדארם ברשות. לפי כל האמור במיסמך לא נותר לעובדים, ולמנהלים, אלא לעסוק יום ולילה בנקשות לעבודות חוץ. העובדים יהיו טרודים במילוי טפסים על כל עבודת חוץ בנפרד (ואולי גם ימלאו טופסי שעות נוספות על עבודה נוספת זו), והמנהלים יצטרכו לשבת ולכתוב חוות דעת על כל העובדים המבקשים אישורים.

ועדי העובדים, שכל החברים בהם קיבלו מעמיר עותק של המיסמך, תוך בקשה לברך אותו בפומבי, מגבשים מציד מסמך נגדי («הגיוני יותר», לדבריהם) המבוסס רובו על חוקי האתיקה העיתונאיים, והם עומדים להגיש אותו למנכ"ל ולוועדה המנהל.

ענת סרגוסטי

הסקופ שנגנב

צבי גור, הרוצח הנמלט מהכלא, נתפס ביום הרביעי בשעה 7 וחצי בערב. הכתבים לענייני מישטרה לא ידעו על תפיסתו. באותו הערב היו הכתבים עסוקים כנסיון למצוא מידע על מסקנות הוועדה שחקרה את נסיבות הבריחה ואת האחרים לה. עורכי יומן הערב של קול ישראל ביקשו לראות את חיים ברלב, שרי המישטרה. ברלב סירב תחילה, אך אחרי שינועים הסכים להתראות. בתנאי שלא ישאלו אותו דבר על מסקנות ועדת החקירה. וכך היה.

בחדשות השעה 8 בערב הודיעו ברדיו על מסקנות הוועדה. ברמלה מנשה, כתבת קול ישראל לענייני מישטרה בתל-אביב הצליחה לחשוף את המסקנות.

רבע שעה אחר כך נודע למנשה כי צבי גור נתפס, וכי הוא עצור בתחנת המישטרה בחולון. היא התקשרה מייד למערכת החדשות, וכאופן יוצא דופן נעשתה הפסקה בשידורים, והידיעה שודרה.

כשנודע לרפי סוויסה, נציב שרות בתי

של המנכ"ל השתתפו יאיר אלוני, מנהל הטלוויזיה, יאיר שטרן, מנהל מחלקת החדשות ומיכאל קרסין, עורך מבט. כדי לחזק את החלטתו נגד פיצול התחום, שאל פורת מה קורה אם כתב נוסע בעיקבות פוליטיקאי בדרכו מהכנסת לתל-אביב, ולפוליטיקאי קורה משהו בעיר רמלה. האם הכתב הירושלמי אמור לסקר את המתרחש ברמלה, או שמא הוא צריך להזעיק את הכתב מתל-אביב, כדי שזה ידווח על האירוע? באותה ישיבה החליט פורת שמנהל הטלוויזיה יכרוך מחדש את כל השינויים המוצעים במחלקת החדשות, ויאשר רק את השינויים הקטנים והלא-משמעותיים. הוא הקפיד את כל השינויים הגדולים, והסביר כי בפברואר מסתיימת הקדנציה של יאיר שטרן כמנהל מחלקת החדשות, עד אפריל צריך להשלים את תהליך הפיטורין, ואין טעם לעשות שינויים מרחיקי לכת בלי לדעת אם הם יחזיקו מעמד אצל המנהל החדש (אם לא תוארך כהונתו של שטרן). ואם בעלי התפקידים אינם עומדים לפיטורין.

מלונדון לסער

תוכנית יש, אבל מנחה מחפשים, ואין מוצאים. התוכנית סיבה למסיבה נשארה ללא מנחה ואב. אחרי מאמצים רבים הגיעו לטוביה סער, מנהל הטלוויזיה לשעבר (העולם הזה 25.12.85). אך סער יתחיל בהנחה רק בעוד שבועיים. כיתיים ינחה ירון לונדון תוכנית אחת, אחרי שהתגבר לעשות זאת.

בתוככי הרשות

רוח בתקציב

הוועדה מנהל של רשות השידור אישר תוספת של שני מיליון דולר לתקציב רשות

שידור

צל"ש

לא קוקסינלים

● לניסים מישעל, עורך ומנחה המישטר מוקד, עלה רעיון מבריק להביא לאולפן גם את הצד השני של שרות בתי הסוהר — את האסירים. הרברים קרו רק ברגע האחרון, ולכן כמעט שהתעוררה בעיה טכנית. האסירים היו צריכים להגיע לאולפן בתל-אביב, שם היה צריך לראות אותם אבי ברזילי, בעוד שניסים מישעל יושב עם מרואייניו — רפי סוויסה, נציב שרות בתי הסוהר, משה טיומקין, לשעבר מפקד מחוז תל-אביב והפרופסור מנחם אמיר, קרימינולוג — בירושלים. באולפן בתל-אביב נשארה רק מצלמה אחת, מכיוון שכל האחרות היו עסוקות באותו הערב בצילום שני מישחקי חצי-גמר על גביע המדינה בכדורסל. לכן היו האפשרויות באולפן בתל-אביב מוגבלות. ברזילי לא הופיע על המירקע בכל מהלך התוכנית, אלא רק בתמונת הסיום.

האסירים הגיעו לאולפנים ברבע ל-7 בערב. הם ישבו בחדר עם חמישה הסוהרים שבאו איתם ועם ברזילי, הכתב, במינוח הטלוויזיה. אחר כך נכנסו לשיחת ריקע במישטרו של מישעל, ביחד עם ברזילי, ואחר כך נשלחו אחר-אחד לחדר האופור להתאפר. לא מצאחן בעיניהם, והם אמרו: "עוד יחשבו שאנחנו קוקסינלים!". ברזילי הסביר להם לשם מה נחוץ האופור, ושיכנע אותם. משם צעדו אל האולפן, ועימם חמשת הסוהרים המלווים. ברזילי ביקש מהסוהרים לצאת מהי אולפן, כדי שהאסירים ירגישו יותר בנוח. נשאר רק סוהר אחד, וממנו ביקשו שלא יתערב. גימיקים טלוויזיוניים, שהיו מתוכננים למישטר, ירדו מעל הפרק, משום שזמן קצר לפני אות הפתיחה נודע כי צבי גור, הרוצח הנמלט, נתפס, ועובדה זו שינתה את כל מהלך העניינים.

שיחות למערכת

● לאיתן אורן על כתבה רגישה בנושא האוניברסיטה המורמונית שעליה הצופים. אורן הצליח לתת זווית חזותית לסיפור של רדיפת היהודים הדתיים את הנוצרים הדתיים. אורן הצליח להראות את הפנאטיות של קבוצת היהודים הדתיים, הרודפים את המורמונים ומאיימים על חייהם עד כדי כך שהמורמונים אינם מוכנים לחשוף את עצמם בטלוויזיה. אחרי שידור הכתבה במבט ליל שבת הגיעו עשרות שיחות טלפון למערכת מאזרחים שביקשו את מיספר הטלפון של ד"ר ריווד גלברייט, ראש פרויקט האוניברסיטה, כדי לעודד אותו ולחזק את ידי.

מאחורי המירקע

למי שייכת רמלה?

"תחום סיקור עיתונאי אינו עניין גיאוגרפי", אמר אורי פורת, מנכ"ל רשות השידור, וביטל את הרעיון למנות את מיכה לימור ככתב מילגות בירושלים. בעוד שרון רביב יהיה כתב מילגות בתל-אביב בלבד.

כימים האחרונים דובר במחלקת החדשות בטלוויזיה עלייך שלימור יקבל תפקיד רומה לוז של רביב, התלטה שריתה מרוקנת מתוכן את תפקידו של רביב ככתב הטלוויזיה לענייני מילגות.

בישיבה שהתקיימה ביום החמישי בלישכתו

בנסון

רץ

פעמיים

במוצאי השבת, מייד אחרי שהתחילו להקריין בטלוויזיה פרק מן הסדרה הקומית בנסון, צילצלו צופים נזעמים לביתו של אורי פורת, מנכ"ל רשות השידור, ולביתו של יאיר אלוני, מנהל הטלוויזיה. הצופים טענו שהפרק ששודר באותו ערב כבר שודר שבועיים קודם לכן במוצאי השבת.

אלוני לא היה בביתו כדי להרגיע את הציפים הנזעמים. הוא שהה בבניין הטלוויזיה. אך ריבקה, אשתו, נאלצה לענות לכל קריאות הטלפון.

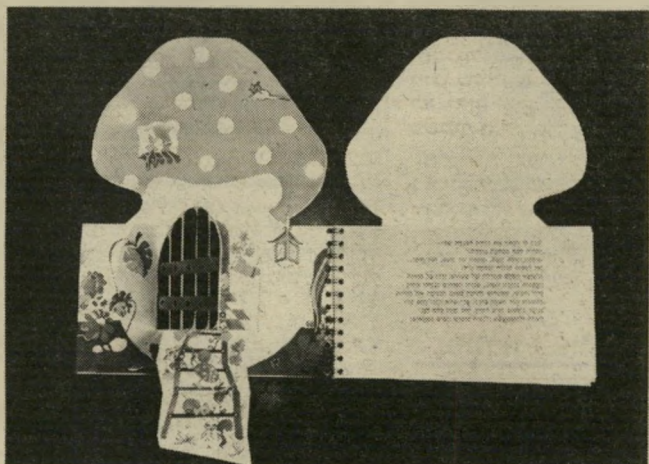
בנסון (רברט גיום) ממשיך לרוץ

במדינה

רציתי שכל ילד יוכל לחבק את הספר ולהזהרות איתו, אומרת אנשל, ולכן היה חיוני שתהיה לו צורת פיטריה, ולא המראה השגרתי של ספר. רציתי גם שכל קורא יהיה מעט פעיל במהלך הסיפור, ולכן בסוף הספר מוזמן הקורא לפתוח את הדלת הנעולה ולשלוח בעצמו את הסולם. הדלת והסולם מוזכרים מתוך העמוד, עובדי נייר ודבק. בגלל שני האלמנטים המיוחדים — צורת הספר והעלול התלת-מימדי — שבעמודו אחרון — נאלצה אנשל להפיק את הספר כמו יריה.

סוסרת אנשל
שמיחה. ראייה, מישוש

עמודי הספר "פיטריה הטובה"
לפתוח את הדלת ולשלוח את הסולם

"חברות הוצאה לאור, טובות ומוכרות, לא היו מוכנות להתעסק עם דבר כלי-כך מסובך. הן היתנו את הסכמתן לרכוש את הספר בכך שאותו על אחד משני האלמנטים האלה, אני סירבתי, כי בשניהם טמון ייחודו של הספר. החלטתי לעשות זאת לבד. כשניגשה אנשל למשימה והתחילה לגזור את 2500 העותקים, ולהדביק בכל אחד מהם את הדלת והסולם המתקפל, היה נדמה לה כי לא תסיים זאת לעולם.

ביתה הפך להיות בית-מלאכה קטן. היא גייסה לעזרתה את ילדיה, עידן, עודד ואוהד, וכולם הפכו לעובדי נייר, סוגדים לדבק ועובדים לפיטריה. עוד תחביב. אנשל אינה סבורה כי בעיקבות הספר היא תשנה את מיקצועה.

כשלמדתי בניו-יורק, בסקול אוף ויזואל ארטס, התמחיתי בגראפיקה ובפירסום, וזה מיקצועי עד היום. כל התחומים האחרים שבהם אני עוסקת — ציור, פיסול, תכשיטאות, גרפיקה לוגית — הם תחביבים. עכשיו אני יכולה לצרף לרשימת התחביבים שלי עוד אחד."

בתצלום: דף האביב, עת נפתחת הדלת ומתוכה משתלשל הסולם.

(המשך מעמוד 30)

צריכים לעשות את התיאטרון הזה לפני שנתיים, ואז אנשים היו מבינים שיש להם עסק עם קבלנים רמאים. אבל אנחנו לא באים בטענות רק לגנבים של היוזמה הפרטית, השיב לו אחד המארגנים, "אנחנו נגד כל ההתנחלויות". הצעיר חשב רגע, ואמר: "בעצם, אולי אתם צודקים". למרות קבלת הפנים הלא-כליכך אוהרת מצד קהילת הצופים, שוקלים אנשי הלאה הכיבוש להפוך את המופע שלהם לתיאטרון נודד, ול"המשך" להעלות את ההפקה בכיכרות נוספות. הם רק חוששים שהכיבוש עלול להימשך עוד שנים רבות, בעור שלהם אין כלל חשק להקים אנסמבל קבוע.

ילדים

פיטריה אחרי הגשם

לא כל ספר

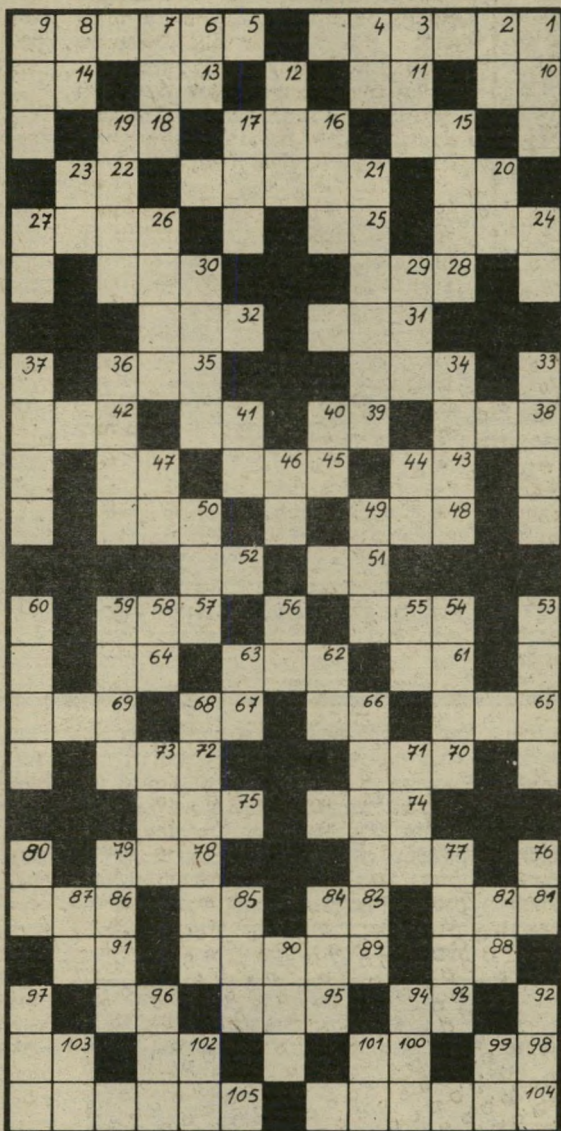
חייב להיות מלבני

רחוק-רחוק, בקצה השדה הגדול, היה גן קטן ונחמד. בגן היו פרחים קטנים ויפים, חיות קטנטנות, הרבה עשב וירק, וגם פיטריה אחת גדולה ויפהפיה, שכולם קראו לה "פיטריה הטובה".

פיטריה הטובה היתה שמנמנה מאוד, היתה לה רגל גדולה וחלקה ובה דלת יפה מעץ. היה לה כובע אדום ענק ועליו נקורות לבנות. היה לה חלון קטן ופנס של גמדים. כל היום שיחקו כולם

2522

השבוע העולם הזה

לה: (44) מעורר; (46) שקט; (47) בשר שלא בשל די צרכו; (49) מלך מואב; (50) בלם, היטה; (53) נמצא מאחורי החזית; (54) פיי לוסף ומחזאי רומאי, מחנכו של גירון קיסר; (55) ראש-חורש; (56) מילת-שאלה; (58) על הפתח; (59) אסף קש; (60) זעיר; (62) ערה, סיעה; (63) אות חמישית כאלף בית; (66) המכשף לכתשת זיתים; (68) קשה וחמור ביותר; (71) "מאסו הבונים"; (73) צבור, קהל, חברה; (76) כלי-עבודה; (77) פטיש עץ מחורץ לשמוש במטי בה; (79) פרי בראשית התפתחות תו; (80) שנון; (82) ממהר; (84) תבע בתוקף; (85) שיה קוצני, פירותיו משמשים לתעשיית ריבה; (87) טנא; (90) החביא; (92) זהב טהור; (94) סוף; (95) עיר עתיקה בעבר הירדן; (97) נתב את כח האדם במוסר; (99) זו; (101) אנא; (102) מוקש; (103) פנה לחמם הבית.

מאריך:

(1) רמיון-שווא — בהשאלה (4,2); (5) שבת שורדים גרמני; (10) תשלום-חובה; (11) נכבד מוסלמי; (13) שליט פרסי; (14) אציל; (15) מטבע ישראלי שנטל (ר"ת); (16) רופף; (18) פלא; (20) חיק; (21) צער, יגון; (22) משאבת הדם; (24) רשן; (25) טרי, רענן; (26) תכנית לפעולה; (28) תאר כבוד לרב העדה הספרדית; (30) שתיקה מחלטת; (31) פואזיה; (32) מין; (34) מדרון; (35) רמז, קרץ; (38) מפקד חטיבה; (39) ממלא מקום; (41) בסולם התורים; (42) חוט עבה, חבל; (43) אות-הנצחון; (45) גער, הוכיח; (47) נמלט; (48) עץ נשיר נאה; (50) פינה, זווית; (51) משאלה; (52) דין; (54) ריק, עקר; (57) מורלק (ח); (61) צדיק תמים בדורותיו; (62) תרופה; (64) עמק באיטליה; (65) חלחלה; (66) מידת-ניזולים, בימייקום; (67) קיי טור; (69) משל, שרר; (70) הגאון האחרון בפומבדיתא; (72) קניה; (74) שרה שמש; (75) שלא נעשה בקושי; (77) לוח שרטוט; (78) הוגה דעות אנגלי (מלחמת-העולם); (81) במקום; (83) ענף; (85) צד אחד של הפנים; (86) בסיס; (88) מוגש באהבה; (89) נמץ, תקיף ומהיר בפעולותיו; (91) אביון; (93) מתרופף; (95) מקום נמוך; (96) בא לגור בארץ נכריה; (98) נאיבי; (100) מספיק; (102) כריכר; (103) אחד מארכי-עה יסודות-העולם; (104) מקורות ממון; (105) נהימה עמומה (3,3).

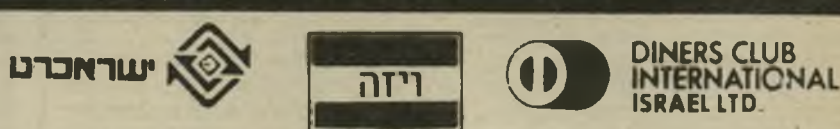
מאריך:

(1) גידול קרקע; (2) ארמת טיט; (3) פסיקאי בעל פרס נובל על התכונות המנטיות בגרעין האטום; (4) בהמת-משא; (6) כך אדם; (7) מין דגן; (8) קיים; (9) גרגר, פירור קל; (12) משוררת בת משורר (ש"מ); (15) לא כשר, לא חלב; (16) גרגרי תבואה שנטי חנו; (17) שקד; (19) אחד ממיני הארבה; (20) צירי; (21) שושלת מלכי מצרים; (23) תבואה; (24) דפנות הפעמון; (26) קלשון; (27) מורד; (29) רמיון-שווא; (30) קוטר פירור; (33) הערכה; (34) הקוטב השלילי של מקור ורם חשמלי; (36) חגיגה מוסיקלית לזכר הסעודה האחרונה של ישוע; (37) ענף דקל; (40) עלוב; (41) בשבי

אביגיל ינאי

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידיאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

הורוסקופ

חרי
בניחני

מזל החודש:

גדי

עניינים

של שמש

ושל אופק

יתן לך להסיק את המסקנות בעצמך. הוא לא ינסה לשכנע אותך או להסביר לך למה לא כדאי לך לנהוג כך או אחרת. הוא אומר את דברו, ולך כדאי להקשיב לו. אחרי שאמר מה שאמר, הוא מסיר כל אחריות מעצמו כלפי אותו עניין.

הוא מאוד נחרץ בדעותיו. כן זה כן ולא זה לא. יש לו דיעה משלו והאחרים יכולים לומר מה שהם רוצים - הוא מדעתו אינו זו. בעל האופק בגדי מאוד חסכן. הוא מאלה שמכבים כל מנורה שדולקת סתם כך ללא שימוש.

הוא זהיר מאוד. אם ירצה להוציא דבר מה מתא-המיטע של המכונית, הוא ינעל בינתיים את כל הדלתות. בביתו אפילו דלת חדר-השינה תהיה נעולה. כשמתכתבים איתו, זה כלל לא בטוח שהוא ישיב. הוא יענה רק אם יהיה מעורב רגשית. בדרך כלל הוא שקט. מתון. שקול ומחושב. יש לו הומור יבש ומוזר. הוא עצמאי והחלטי. המישפטים השגורים על פיו הם: "אל תפריעו לי, אני יותר מדי עייף מכדי לחשוב". אני רציני בקשר לזה. אינך מאמין הנח לי לעשות זאת

לברר איך אפשר לזהות את זה ששעת לידתו היתה בגדי, או במלים אחרות כשהאופק העולה נמצא במזל גדי. הטבלה שנתיתנו כאן תצביע על השעות שבהן האופק יהיה בגדי בהתייחסות לכל מזל מבין שנים עשר המזלות. הטבלה אינה מדויקת, ונותנת רק את הזמן המשוער שבו יעלה הגדי באופק המזרחי.

זה שנולד כשהאופק העולה נמצא בגדי יהיה לרוב בעל גוף דק ורזה, חזה שטוח. נמוך-קומה וגרמי - ממש עור ועצמות. גם לאשה בעלת אופק בגדי יהיה חזה קטן. הבריכיים, שהן נקודת-התורפה במזל זה, יהיו חלשות ומכופפות מעט פנימה. לאופק גדי צורה המזכירה מעט את העז. רגליים וידניים ארוכות. גרמיות ורזות. שוקיים צרות וכן הירכיים מאוד צרות. האף ארוך כשעצם-האף בולטת והעיניים שקועות עמוק. והבעתן שקטה. רצינית ועייפה. הפה קטן והשפתיים צרות והדוקות. ההליכה אומרת כולה גאוה וכבוד: כאן לא צועד סתם עוד מישהו - זו דמות שמעוררת הערכה. הפנים קמורות וקצרות. הקווים חדים. המצח גבוה

בעלי האופק בגדי הם הליידיים

והגיטלמנים של גלגל המזלות

★ מי שנולד בספטמבר, בשעות

הצהריים, הוא רזה, דק ודומה לעז

עכשיו. מחר יהי המאוחר מדי". לא אקנה זאת כאן. במקום אחר זה עולה 2 אגורות פחות".

צריך לשים לב למזל שבו ממוקם סטורן, שהוא השליט של מזל גדי. אם הוא ממוקם במזל שור, יתכן שבעל האופק לא יהיה כל-כך רזה למשל. לא כל-כך פועל. הנאות האכילה לא יהיו זרות לו. אם כוכב סטורן יהיה בסרטן, למשל, יתכן שבאמת קומתו תהיה נמוכה. אך מה בקשר לנטייתו להיות

ומלבני. הפה צר והשפה העליונה כאילו נסוגה. הסנטר חזק אבל צר. עור הפנים בדרך-כלל מתוח חזק על העצמות. גדי הוא הגיטלמן או הליידי של גלגל-המזלות. טיפוס בעל אופי משלו. הוא לא מוכן להתערב בהמון במסיבה, הוא אף פעם לא יהיה שייך לחברה. הוא יושב מהצהר, משקף וצופה על מה שקורה. שקט מאוד, עיניו קרות ולא מביעות שום חמימות. הוא לא אדיש, הוא יאמר לך שאתה טועה. אבל

על הופעתו התנהגותו ואישיותו של בן מזל גדי נאמר ונכתב רבות. אצל זה שנולד כשהשמש נמצאה במזל גדי יימצאו התכונות המיוחדות למזל זה. אך הפעם ננסה

המזל	השעה	המזל
גדי	4 - 6 בבוקר	גדי
דלי	2 - 4 בבוקר	גדי
דגים	24 - 2 בלילה	גדי
טלה	22 - 24 בלילה	גדי
שור	20 - 22 בערב	גדי
תאומים	18 - 20 בערב	גדי
סרטן	16 - 18 אחה"צ	גדי
אריה	14 - 16 אחה"צ	גדי
בתולה	12 - 14 צהריים	גדי
מאזניים	10 - 12 בבוקר	גדי
עקרב	8 - 10 בבוקר	גדי
קשת	6 - 8 בבוקר	גדי

בתקופה זו כדאי שתטפלו בענייני המגורים. יתכן שזה הזמן הנכון לחשוב על מעבר לדירה אחרת. אם תיך-חו זאת לתקופה מאוחרת יותר, יתכן שלא תצליחו למצוא את מה שאתם מבקשים. ה-1 וה-2 בחודש יהיו מאוד מעניינים. רצו שתנוחו ולא תעמיסו על עצמכם מה שאפשר לבצע ביום אחר. ה-1 וה-2 בחודש יהיו מאוד מרגשים. שיחת טלפון או פגישה מיקרית יהיו התחלה של קשר חדש. הפעם תהיו אתם היוזמים.

הפופולאריות שלכם עולה. עכשיו תוכלו להרשות לעצמכם לבחור את האנשים שעריכם נעים לכם להימצא. רבים יבקשו את חברתכם. אם דווקא כעת כ-דאי לבדוק מי הם האנשים שבים שבאמת קרובים אליכם. יתכן שברגע של אמת לא תמצאו רבים כאלה, אך הידידים הקרובים אליכם באמת יי-עזרו רבות בדרך עקפה. ויתכן שזה בקושי יובא לידיעתכם. בתחום הקריירה אתם עומדים לפני שינוי חשוב. שפיתעו אפילו אתכם.

ב-1 וב-2 בחודש תהיו עמוסים בעבודה, נוסף לכך ההרגשה הכללית לא תהיה טובה, וזה עלול להביא אתכם להתפרצויות ולמריבות עם עובדים אחרים. ה-1 מעט עדיף לא להגיב כדי שלא תהיה סיבה לממונים עליהם. ביר אתכם לתפקיד ש-אינו אהוב עליהם. בין כה וכה משהו עומד להשתנות סמוך ל-5 או ל-6 בחודש. אך לא רצוי שתאפשרו למישהו לצאת בקלות. בתחום חייהם תוכלו ליהנות ב-8 וב-9.

שבוע נעים עומד לפניכם. אנשים שאותם אתם מכירים בימים אלה יהיו חשובים לכם מאוד בעתיד. אל תמה-רו לפסול ולמתוח ביקור-רת. השלמות שאתם מ-פשים יתכן שכלל אי-נה קיימת. אם תרשו לעצמכם ליהנות ממה שיש, תוכלו לצאת עשי-רים ובעלי רכוש רב מצ-בחינה החברתית, מזה-רוח די כבד יאפיין את ה-3 וה-4 בחודש, אך כבר ב-5 או ב-6 מצב הרוח ישתפר. ה-6 בחודש מצביע על קשיים בתחום הכספי.

ה-1 וה-2 בחודש שוב מפתים אתכם לצאת ולבזבז כספים כמעט ללא חשבון. אלה ימים שלא כדאי לרכוש בהם דברים יקרים. ההוצאות יהיו גדולות מדי ואינכם יכולים להרשות לעצמכם להסתבך כעת מבחינה כלכלית. שיש ושוב מפתיעים בתחום הרוחני, מזמן לא נה-ניתם מחוויות תמימות וטובות כפי שזה עומד לקרות באותם ימים. ימי ראשון ושני די מסוכנים. לנהגים ולבעלי עבודות מסוכנות. נא לזכור זאת ולהזהר.

הגעעתם לנקודה שבה יש לארגן מחדש כל דבר שנהפך לשיגרתו ומובן מאליו. בשטח העבודה אתם חייבים לשנות את סדר העדי-פויות - ברגע זה אתם מייחסים חשיבות לנוש-אים שבקרוב כלל לא יהיו חשובים. זה עלול לגרום להחמצה של מ-שחו חשוב בעתיד הק-רוב. בתחום הרוחני לא כדאי לקבוע מגישות חשובות ל-1 בחודש, מגישות חשובות דחו ל-5 או ל-6 לחודש. בני מזל גדי יפתיעו לטובה, מתחילה תקופה יפה.

בתחום הכספי תופתעו לטובה בימים אלה, תוכלו לרכוש לעצמכם משהו חדש שישפר את איכות החיים. אלה מבינים שנהנים מהי-מורט ומישהו הגרלה יוכלו לנצל את השבוע, אם יפעלו בשקט ומבלי לשקר. אנשים נוספים בתוכנית. בתחום ה-קריירה אתם עלולים לסבול השבוע מאי-הבנות. בייחוד ב-1, ב-2 וב-7 בחודש. כל מילה שתגידו לא תעזור לכם. הערות סתמיות עלולות לגרום נזק. נא שימרו על לשונכם.

את ה-1 בחודש תוכלו להפוך ליום יותר נעים, אם לא תגיבו על כל הערה שמישהו מעיר בסביבתכם. הת-קופה עצמה מראה על אפשרות להתאהבות ח-דשה, אך העצבים מאוד מתוחים. ואתם עלולים להחמיץ משהו נפלא רק בגלל רגז מיותר. ה-5 וה-6 בחודש יהיו מאוד חשובים. תוכלו להציע את עצמכם לתפקידים המושכים אתכם ושאי-תם יודעים שהם מתאימים לכם. שיחות ופגישות חשובות - אל תדחו ל-7 או ל-8.

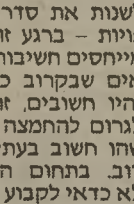
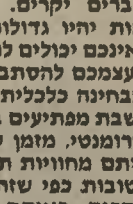
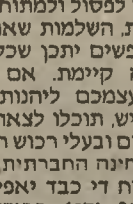
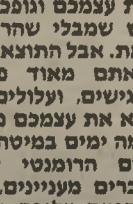
את ה-1 וה-2 בחודש תצטרכו לעבור מבלי להרשות לעצמכם לשנות מצב-יחור בצורה קיצונית. התקופה אינה קלה. אולם תוכלו לה-שיג הרבה יותר בכל שטח אם תצליחו לש-לוט בעצבים. היותו מדי מתוחים בתקופה זו, בתחום חי האהבה תצטרכו לגלות תושיה, ואולי אפילו קצת עור-מה. בשישי ובשבת - תרגילו קטן שתבצעו יוציא אתכם ליומיים של רומנטיקה. בידור ובילוי, שמהם לא נהניתם כבר זמן רב.

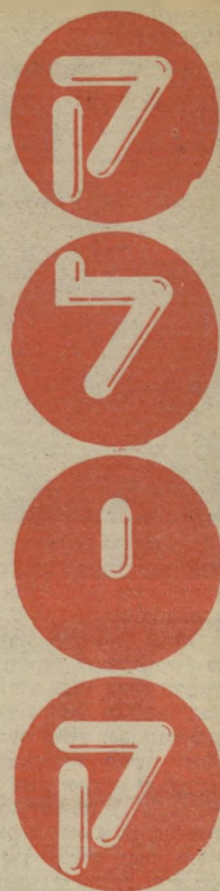
עגלגלו זו תיתן את רישומה בהופעה. גורם נוסף, חשוב ביותר - איזה אספקטים יוצר אותו כוכב סטורן ומהם קשריו עם כוכב יופיטר. אם סטורן ממוקם טוב ומוקרן בצורה הרמונית, תהיה לו השפעה טובה על הקומה. למשל אופק עולה בגדי שיופטר מופיע אצלו בבית הראשון יהיה גבה קומה, גדול ורחב. גם לשאר הכו-כבים השפעה קובעת מאוד לגבי ההופעה. אם השמש תימצא בבית הראשון, יתקבל אדם נמוך קומה. פנים ארוכות והבעה של אדם עצוב. שמשו חסר לו. ירח בבית הראשון יראה אדם בעל פנים חיוורות והוא נמוך ונראה מעט חולני. מרקורי בבית הראשון יראה על אדם קטן ורזה בעל גוף חלש. ונוס בבית הראשון - לבעל האופק הזה תהיה קומה בינונית. צבעו חיוור, שיערו כהה. עיניו כהות והוא נוטה להיות עגלגל. מרס בבית הראשון - ראש אף ועצמות הכל קטן ושיער גינני. יופיטר בבית הראשון לאדם בעל קומה גבוהה. הופעה נאה וסבר פנים נעים. חכם ושליט. סטורן בבית הראשון - אדם גבוה דק וחיוור. פניו ארוכות. אוראנוס בבית הראשון - גבוה, רחב, גדול. בעל מצח גבוה ועיניים זוהרות ומבריקות.

האווירה סביבכם יותר נוחה. אבל יש כמה שטחים שבהם עליכם להיות זהירים. ידידים קרובים מדברים מאח-רי גבכם, ומנסים לגרום נזק במקום שבו אתם עובדים. אל תמהרו לס-מוך על איש. כל מה ש-אתם עושים כדאי שת-עו מבלי להתיעץ עם שורים הטובים נמצאים בתוככם. רק הביטחון העצמי אינו רב. כשמדו-בר במזל גדי, רק הוא עצמו חייב לעזור לעצמו וזו הדרך היחידה להגיע להישגים.

הבריאות זקוקה ליותר תשומת לב בימים אלה, יתכן שתצטרכו לבטל מיספר תוכניות בזמן האחרון אימצתם את עצמכם וגומכם נח-לש שמבלי שהרגשתם זאת. אבל התוצאה היא שאתם מאוד מגיעים ורגישים, ועלולים למ-צוא את עצמכם מבלים כמה ימים במיטה. בתי-חום הרומנטי קורים דברים מעניינים, אלא שהפעם עליכם לשמור הכל בסודיות מוחלטת. וכדאי שתדאגו לכך שגם בן הזוג שלכם ינהג באותה הצורה.

רעיונות חדשים בתחום הקריירה אפשר ליישם בימים אלה. הדרכים המקובלות עליכם עד עכשיו אינן מתאימות לתקופה זו. ה-5 וה-6 בחודש יאפש-רו לכם להוכיח לסביבה את יכולתכם. קשרים עם ארצות אחרות יהיו מדי מתוחים - מיכתב שיחה, טלפון או ידיעה בקשר לכך גיעו. בתי-חום הרומנטי קורים דברים מוזרים, בעיקר סמוך ל-5 ול-6 בחודש. ה-7 וה-8 מאוד לא נוחים. אך המתח יעבור לכם תוך יומיים.

מרד

עקרות הבית

בתיאטרון הלאומי הבימה החלו החזרות על מחזה חדש של המחזאי האיטלקי **דאריו פו**, המספר על מרד מקורי של עקרות בית, כשזירת הקרב היא הסופרמרקט המקומי. שעה שה בעלים עסוקים בריבורים על אידיאל לוגי והמחירים המטפסים גבוהים, לוקחות הנשים יוזמה, פושטות על דוכניהן הסחורה בסופרמרקט ומרוקנות את כל מדפי הסחורות בגניבה.

כאשר נציגי המיטרה עורכים מצור אחר עבריינות האניפלציה הם מגלים תופעה מדהימה: כל הנשים נכנסו להיריון, ללא ידיעת הבעלים, ומן הכרסים התפוחות נושרים פריטים מוזרים, כמו ספגטי, זיתים, אורז.

הדוגמנית המזמרת

הרבה כתרים כבר הספיקו לקשור לראשה של **זמרת יוסטון**, אחת מדורות הגשמה המפגזות את מיצערדי הוריאול של אמריקה, שאלבומה החדש, שנמכר כבר בכשני מיליון עותקים בארצות הברית, ייצא בחודש הבא גם בארץ.

עיתוני המוסיקה מתארים את יוסטון כמלכת שירי הגשמה של שנות ה-80, ואחד העיתונים הכיע את דעתו כי רק חוק כסנאט יוכל למנוע מיוסטון את הכתר.

יוסטון בת ה-22 היא בתה של **סיסי יוסטון**, אחת מהזמרות היותר נכבדות של 20 השנים האחרונות באמריקה. היא גם בת דורתה של אחת מזמרות הפופ הידועות ביותר — **דיאן וורוויק**. אך לראשונה התפרסמה יוסטון דווקא כדוגמנית. היא הופיעה על שעריהם של הגרולים והחשובים בעיר תוניסאופנה והיתה בין 20 הדוגמניות היקרות ביותר בארצות הברית.

שתי אחיות

זוהי תמונה מדהימה: קהל אדיר, של 100 אלף איש, השואג מול ילדה קטנה בת 6.

הילדה היא **נטלי רות**, ילדה כוכבת, שבשנותיה הקצרות הספיקה להיות מיס הוליווד, הקמיע של אנגליס, אחת מקבוצות הכדורגל האמריקאי המפורסמות ביותר, והפותחת את מישחקי הגמר של הקבוצה שהפיכה לאגדה בעולם הכדורסל העולמי, הלייקרס.

הקטנה כלל לא מתרגשת. אומרת האמא: "רותי היא פרופשיונל". רק עכשיו גמרה נטלי חודשיים של מישחק בסירטו של **מנחם גולן**, כוח

בהצגה משתתפים יונה אליאן ונתן דטנר, שהצגה אחרת שלהם פירוד זמני, הפכה לשלאגר ענקי, וכן ששון גבאי, עורא דגן וטיטאנה אוליייר קנליס.

צילילי צירליין

שאול צירליין, החיפאי בן ה-27, מבטיח שעוד ישמעו עליו. עד היום שמעו אותו רק בכל מיני פאבים קטנים וחשוכים, מול אנשים שהיו עסוקים יותר בזלילה מאשר בהקשבה, עת הוא ניגן ושר. עכשיו הקליט שני שירים, אותם גם הלחין, וכך, הוא מקווה, ישמעו אותו הרבה יותר ברחבי הארץ.

"אלה הם שירים איכותיים, לא בנויים על גל אופנתי כלשהו. אלה שירים אישיים בצליל ארצי-ישראלי", מעיד צירליין על יצירותיו. בינתיים כבר שמעו אותו המלחין **נחום היימן**, שלקח אותו תחת חסותו, וקיבל שיר חדש שצירליין הלחין לו ולזמרת **נירה גל**.

זמר-מלחין צירליין עוד ישמעו עליו...

זמרת יוסטון יש לה אמא, יש לה בת דודה

הדלתא, שם כבשה את ליבותיהם של כולם ובמיוחד את ליבה של הכוכבת **שלי וינטרס**, שהזמינה אותה להשתתף בתוכנית הטלוויזיה החדשה שלה.

קארין ונטלי רות ושחקן הקולנוע דאדלי מור חצי מיליון דולר, כמו באגדות

הוליווד, איתם הופיעה בתוכניות טל-וויזיה מיוחדות. אבל גם זה עוד לא הכל. גם אבא רות, גם אמא רות, גם נטלי רות וגם קארין רות — כולם יכולים נולדו בארץ.

תלוי בתקליט

מצי ראובני היה עד לא מומן אחד מספרייה הצמרת של הארץ. אבל עכשיו המיספרה סגורה.

כי מצי עשה הסבה. הוא פנה באמצעות ידיד משותף אל אמרגנו של הזמר הווארד ג'ונס, אחד הכוכבים החמים בעולם המוסיקה, ובחדר הם מתכוונים להביא אותו להופעות בארץ.

ג'ונס התלהב מהרעיון וההופעות מתוכננות לחודש מאי הקרוב. הן ייערכו, כנראה, במקום פתוח, שיוכל להכיל את כל אוהדיו של הזמר. באפריל ייצא גם תקליט חדש של ג'ונס, וייתכן שמידת הצלחתו, או אי הצלחתו, תקבע את כוואו לארץ.

זמר ג'ונס מן המיספרה למוסיקה

תקליטים חדשים

שמות נכבדים

חברת התקליטים הדי-ארצי תפסה טרמפ על הצלחתו של הסרט החדש, **שובר-הקופות**, של סטיבן שפילברג, חזרה אל העתיד, והוציאה את הפסקול לשוק לפני תחילת ההקרנות בארץ.

בתקליט הזה שמות מאוד נכבדים. כיניהם: **יואי לואיס** ו-**החדשות**, **לינדזי בקינגהם**, **אטה גיימס**, **הארי ווטרס**. מארק קמבל ואריק

זמרת ג'ונס

ארבע הצלחות, כישלון אחד

קלפטון, שנידב לתקליט שיר מתוך ארבעה שירים שלו.

זהב לזכר

טרור הורן הוא המפיק הכל יכול בעולם המוסיקה הבינלאומי, הוא האחראי להצלחתם המסחררת של **מלקולם מקלרן** ושל הלהקה שוקפה לזכותה את כמות השערויות הגדולה ביותר בתולדות המוסיקה הבינלאומי. מית, להקת פרנקי הולדן להוליווד. שני הפרוייקטים הללו הפכו לדבר החם והלוהט ביותר, מייד עם צאתם לשוק.

הפעם, בשיתוף הפעולה שלו עם **גרייס ג'ונס**, הצליח הורן לעשות את הבילי-יאמן והפך זהב לזכר.

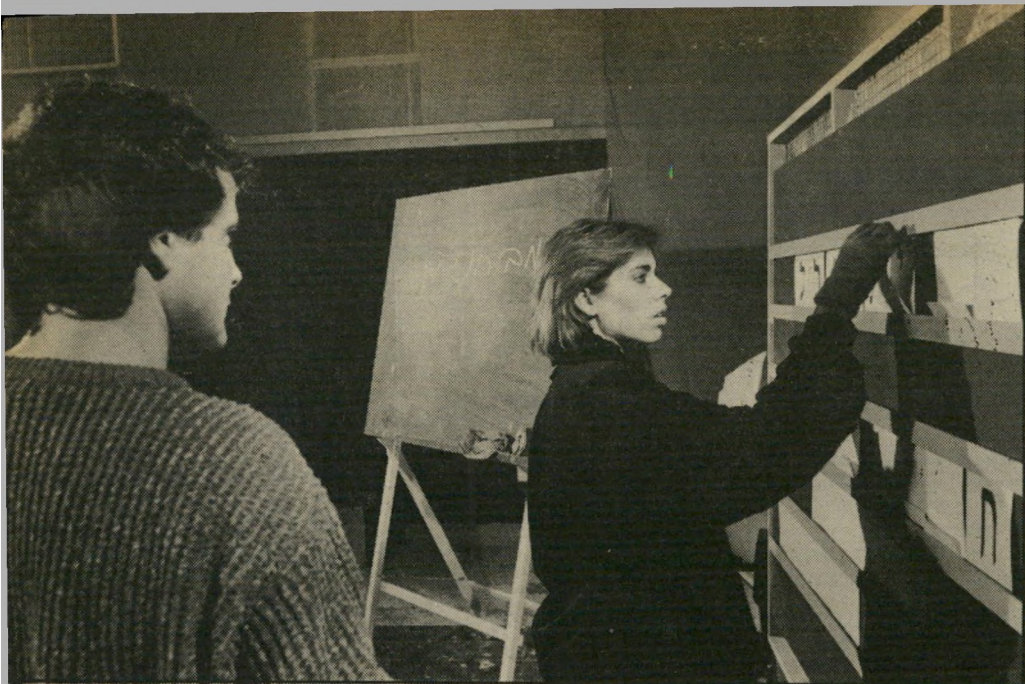
בארבעה אלבומיה הקודמים זכתה ג'ונס גם בהצלחה מיסחררת וגם באהדת הביקורת. אלבומיה נמכרו היטב והיא בנויה לעצמה תרמית של יוצרת מבצעת מעולה וחדשנית.

בתקליטה החמישי, עבד לקצב, הבנוי כמעין אוטוביוגרפיה מדוברת ומזמרת, היא נכשלה. התקליט בנוי על מיקצב יחיד, העובר לכל אורך התקליט.

האש של הפרימוס

הנן גולדבלט, בימאי, יוריק בדרור, מנהל מוסיקאלי, ואיתן גפני, אמרגן החליטו כי חסרה בנוף הבידור להקה עממית שתשרי שירי-פופ שקטים וקליטים ושירי ארצי-ישראלי. חשבו, עשו והקימו את להקת פרימוס, שחבריה הם צעירים וצעירות, שהשתתפו עד עכשיו במחזות ויצגות שהועלו על במות הבידור, כמו הללויה הוליווד, ספינת החלומות.

ההופעה הראשונה של הלהקה היתה בתוכנית הטלוויזיה זהו זה, שם שרו מחרוזת שירי-חוכה כעיבוד דיסקו היתולי.

„את נראית שיגעון!” **אמר דודו טוביז למל** **כה בוקס (משואל)** **כאשר בחן אותה** **לתפקיד בת'זוג ב** **שעשועון טלוויזיה**

אני מוכרח להגיד שאת נראית
„אני שיגעון. בחיך, אין מה להת
רגש. תחשבי שאת נמצאת איתי לבר,
אמר דודו טוביז לצעירה היפהפיה
שלידו, כשהוא בחן אותה ביסודיות
במכשיר, מלמטה למעלה, פנימה
והחוץ.

חמרורים

שליטי השוק השחור

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-71 של האנס הלמוט קירסט, מחברם של 33 רבי-מכר גרמניים, אשר תורגמו ל-28 לשונות (וגם לעברית: ליל הגנר-לים) ונמכרו ב-12 מיליון עותקים. קירסט, שהתמחה בחיבור מותחנים שעיקר עלייתם מתרחשת בימי מלחמת העולם השנייה, הוא כנאיכרים, שניסה, לפני שפנה לסיפורות, את מזלו, כחקלאי וכסולל-כבישים. סיפורי האהבה, בזכות האגרוף, עוסק בשבוי-מלחמה גרמני אנטי-נאצי ושומרו במחנה-שבויים בקרבת קאהיר, סרג'נט אנגלי-יהודי, המשתלטים יחדיו על השוק השחור בכירה המצרית.

עורר-הדין העיתונאי

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-75 של ד"ר יהושע רוטנשטרייך, מור-תיקי עורכי-הדין בארץ, לשעבר ראש-לישכת עורכי-הדין וכיום נשיא מועצת העיתונות. קשריו של רוטנשטרייך, יליד פולין ואב לשלוש בנות, לעיתונות, הם עוד מימי הטרנס-מישפטיים, עת גמר בית-ספר לעיתונות בוורשה ושימש ככתב לעיתונים יהודיים בפולין.

תיזמורת 20 הכנריות

נחוג ♦ בניירורק, בקונצרט גאלה, יום-הולדתה ה-84 של אילונה סהר, מורת-הכינור החולונית, שגידלה דורות של כנרים ישראלים בעלי שם עולם (ביניהם: שלמה מינץ ופנחס צוקרמן). פה, בתו של מנהל תחנת הרכבת בבודפשט של ראשית המאה, גילתה את הכינור בגיל 9 ומאז לא נפרדה ממנו, גם לא בשלהי מלחמת העולם השנייה, עת אירגנה, אחר הכיבוש הסובייטי, תזמורת של 20 כנריות, שניגנו לפרנסתן בבתי-הקפה של הכירה ההונגרית.

אבו אל-בנאת

נחוג ♦ יום-הולדתו ה-90 של צבי שוורץ, מראשוני עורכי-הדין של ירושלים, שנולד כבנו של סוחר אריגים ברוסיה, אשר שלח אותו ארצה ללמוד בגימנסיה העברית הרצלית. לאחר מכן למד שוורץ כלכלה בלונדון (והתפרנס ממחן שיעורי-ערב בעברית במסגרת קורסי ההשכלה למבוגרים של מועצת העירייה של הכירה הבריטית), מדעי-ההורות ומישפטים בירושלים, והיה לשותף במשרדו של אחד מפרקליטי-הצמרת של טרם מדינה, הד"ר ברנרד ג'וזף (שכר יוסף היה למושל הצבאי של ירושלים בימי מלחמת-העצמאות ולשר הצנע, או בתוארו הרשמי — שר האספקה והקיצוב — בממשלת ישראל). פיר-סומו המיוחד של שוורץ בא לו משתי בנותיו: הכורה רות, אשתו הראשונה של משה דיין והצעירה, ראומה, אשתו של עזר וייצמן.

בן חרש החרבות

נפטור ♦ בראשון-לציון, בגיל 84, חובב בך-עמי, אחד משמונת ילדיו של הבילוי דוד יודילוביץ, איש קבוצת שחמט (שיבת החרש והמסגר), שפנה בראשית דרכו בארץ למלאכת-כתיבה, בהשתלמו בתעשיית החרבות אצל בעל-מלאכה גרמני בירושלים. בך-עמי, יליד אלכסנדריה המצרית, שבח ייצג אביו את חברת-היינות כרמל מרחי במשך 20 שנה, נודע ברביהמכר שאותו כתב, סוד מערת צדקיהו — ספר עליו גדלו דורות של ילדים בארץ.

• המספר שכאשר פתח את משרדו בשנת 1933, היה מיספר עורכי-הדין בארץ 100. כיום מספרם מתקרב ל-10 אלפים.

החתיכות של דודו

היו דקות-גיורה. הן הפגינו עצבנות והרגשה של „לא-יודעת-מה-אני עושה-פה”. אף אחת לא נראתה אלגנטי, פרט לליאורה חניתה היפה, מזכירה רפואית בת 27, שהגיעה יחד עם בעלה, לבושה בחליפה מחוייטת, בעלת כתפיים מודגשות. כזו אחר זו הן התייצבו מול המצלמות, והתבקשו לקרוא רשימת שמות. הן טעו בביטוי, דיקלמו כמונר טוניות ובקול רפה. דודו הצטמרר. (המשך בעמוד 40)

הארץ. הקהל באולפן — כ-50 איש — הביע אכזבה מהופעתן החיצונית של מרבית המועמדות. „איפה כל החתיכות של דודו?” שאלה אשתו של המפיק רפי שחר. „אין מה לצלם!” החליטו צלמי הטלוויזיה והעיתונות. „אין עם מי לדבר ואין מה לצטט”, התאכזבו העיתונאים. „הרוב פריחות”, החליט מישור. כמעט אצל כולן בלטו חוסר-ביטחון משוע וחסר-טיפוח. הן לא ידעו לצעוד בחן ובקומה זקופה, אבל כולן

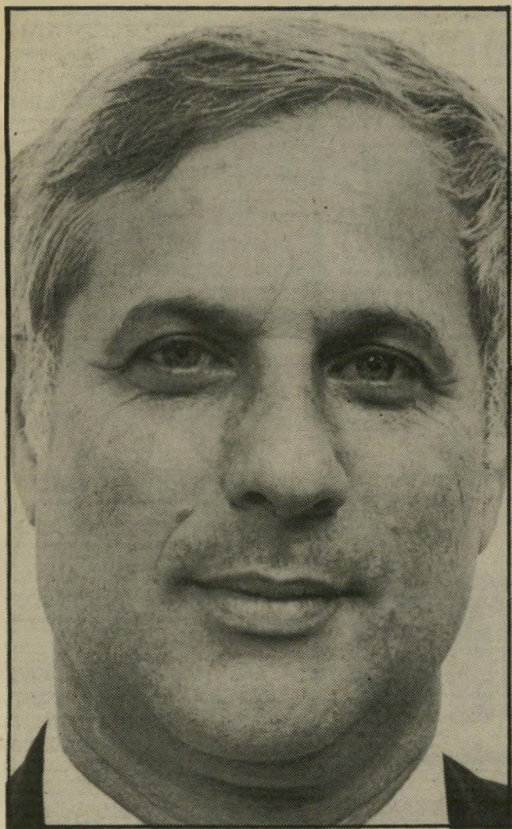
אם לילד אלונה פלונסקר חטובת-הגוף וארוכת-הרגליים, אם לילד, בגינס ובסוודר צמוד הפגינה חיוניות וטמפרמנט. כאשר נשאלה: „מה עשית עד היום?” פשוט ענתה: „חיתית!”

אוחדים, תיאטרון לילך והטלוויזיה הישראלית. כותבי התוכנית, דינה כהנוביץ' וטופו, מתכוונים לתפוס טרמפ על הישראלי המהמר. מתוך 400 איש, שיהיו נוכחים באולפן, ייבחרו בהגרלה 15 מועמדים, שיתחרו, בשלבים שונים, על פרסים יקרי-ערך. תפקיד הטמפר-מנטית-היפהפיה-האחראי, אשר תיבחר בסופו של דבר, יהיה לקשט את המירקע וגם לעזור למנחה — לשלוף פיתקות מקופסה, לקרוא שמות, להגיש פרסים, לצעוד באלגנטיות ולהסיר פיתקות המכסות אותיות שעל הלוח. הגיעו כמה עשרות צעירות מכל

מלכה פוקס, גי'גית ירוקת-עיניים וחטובת-גוף, רעדה מהתרגשות. **לצעוד באלגנטיות** **הילאת טמפרמנט** הופעה חצי-חיצונית יפה, אינטליגנטית, אחרי צבא ולפני 30, שגרה באיזור תל-אביב, כך היה כתוב במודעה שפורסמה בשבוע שעבר בעיתונים. המטרה — למצוא בת'זוג לשעשועון טלוויזיה חדש בשם עשיון עסק. ביוזמתו ובהנחייתו של דודו טוביז, הפקה משולבת של האולפנים המ-

הליכה ג'בארית אחרי שדודו טוביז בחן באולפן את הליכתה של חן לביא קצוצת-השיער, העיר לה: „אולי את יכולה ללכת בצורה יותר אלגנטית! יש לך הליכה ג'בארית!”

עוזי לוי:

„פוליסת ביטוח־חיים נגד סרטן — בהישג יד!“

השבוע נודע על פוליסת־ביטוח חדשה — ביטוח־סרטן. מאחוריה עומדת חברת־ביטוח גדולה, מיגדל, ששיתפה בפרוייקט את חברת הביטוח הראל־שילוח. פניתי למנכ״ל מיגדל, עוזי לוי, וביקשתי לדעת במה מדובר.

זוהי תוספת לפוליסת־ביטוח־חיים, שעיקרה מאבק בסרטן. כאשר מתגלה סרטן אצל אדם מבוטח, הוא יקבל את סכום הביטוח, כדי שישמש אותו למה שנחזק מסביב לטיפול. מדובר בהוצאות שהביטוח הרפואי הרגיל איננו מכסה. הסכום שהמבוטח שיקבל מאיתנו ישמש למאבקו בסרטן.

● **על איזה סכום מדובר?**

כיום מדובר על סכום חד־פעמי בסדר־גודל 25 אלף דולר, בשקלים חדשים צמודים. כדי לזכות בו, יש להחזיק בפוליסת חיים רגילה. התוספת לפוליסת־סרטן היא כזו: התעריף לאיש בן 30 הוא בסדר־גודל של חמישה דולר לחודש. לאיש בן 40 כשיבעה דולר לחודש. זה בהישג יד.

● **האם זהו חידוש עולמי?**

ישראלי. לא עולמי. זה קיים בארצות־הברית ובמזרח הרחוק.

● **אם סרטן, אז למה לא איידס?**

הניסיון שלי עם סוגי־סרטנים שונים יוצר בסיס של מידע לגבי. אם יהיו די נתונים לגבי איידס, נבטח גם נגר מחלה זו. אך להערכתי זה יקח עוד הרבה שנים.

אנטי דולציץ:

„אינני רואה צורך במיפלגת מרכז חדשה!“

מיפלגה חדשה יוצאת לדרך. מיפלגת מרכז המתפלגת מהמיפלגה הליברלית. אחד מראשיה הוא אריה דולציץ, מוֹתִיקִי הליברלים, היושב חזק מאוד בסוכנות. אשתו, אנט, ידועה בדיעותיה היוניות העצמאיות הקרובות לשלום עכשיו, ובעבר כבר אמרה ברבים מה שהיה לה לומר על הליכוד. שאלתי אותה השבוע מה דעתה על התנועה החדשה ואם היא מזדהה איתה.

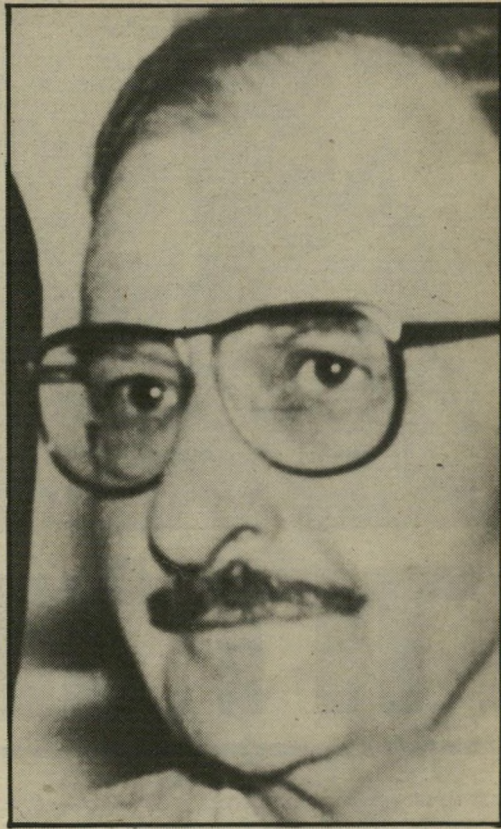
קודם כל, לא ביקשו ממני לתמוך בה. יש לי דיעות משלי, ואינני חושבת שאלה בריוק הדעות שלהם. המיפלגה החדשה, אם באמת היא תצא לבחירות, קרובה אליי הרבה יותר ממה שקרוי „ליברלים“ אבל אני עוד לא יודעת מה תוכניותיה.

● **האם כבר פנו אלייך בבקשת עזרה?**

לא, ואינני חושבת שמישהו יפנה אליי. כולם יודעים את דיעותיי, והעובדה שבעלי מעורב בזה לא מחייבת אותי. אנו לא מתערבים איש בדעותיו של השני.

● **האם למיפלגה כזו יש מקום?**

אם אתה שואל לצורך — ודאי שיש. אם אתה שואל למקום מבחינת סיכוי, אני חוששת שלא יהיה להם עתיד גדול. ראה מה קרה לשינוי, שגם היא מיפלגת־מרכז. כך שכיום, עם כל הבעיות האחרות, אינני רואה צורך בזה.

יצחק גונן:

„אל־על עדיין החברה הבטוחה בעולם!“

על הרצח המתועב בנמלי־התעופה של וינה ורומא נודע לקברניט אל־על יצחק גונן כשהיה בחו״ל. גונן, שהוא גם יו״ר האיגוד הישראלי של הטייסים, שב ארצה במוצאי־שבת, כולו נרעש ונסער. היה מיותר לשאול מדוע. רק לתת לו פיתחון פה.

זוהי השנה הקשה ביותר שהיתה לתעופה האזרחית אירופה, הן באסונות והן בהטיפות.

● **איך מבטיחים ש־86 תהיה שקטה יותר?**

אנחנו הצענו להחרים את חברות־התעופה של הארצות שממן יוצאים טרוריסטים, או הארצות הנותנות אצלן חסות למעשי־הטיפה של מטוסים. עליפי ההצעה שלנו, אחרי חטיפת טיור־אי לביירות, הוחלט נמלי־התעופה שם. שום חברה רצינית לא טסה כיום לכיירות.

● **דומני שהרושם הרע של 85 קשור בסלקציות בין נוסעי המטוסים.**

בכינוס האחרון של איגוד הטייסים הבינלאומי, שהתקיים השבוע בלונדון, העליתי בקשה שהאיגוד ידרוש מכל ציוותי־המטוסים — טייסים ודיילים — שלא יתנו ידם במהלך חטיפה להפרדה כלשהי בין הנוסעים, עליפי ציכעם, לאומיותם או דתם. אמרנו שגם אם הדבר כרוך בסיכון חייהם של אנשי־הצוות, יש לעמוד על כך. אנחנו רורשים שבמטוסים לא יוקם גטי יהודי.

● **אבל איך מונעים טרגדיות כמו שאירעו בסוף השבוע באירופה?**

בסופו של דבר, אל־על היא עדיין החברה הבטוחה ביותר בעולם כולו. גם תגובת הישראלים ברומא וכווינה הוכיחה זאת. אני מקווה מאוד שלמרות הפגיעה לא יירד מיספר הטסים באל־על. אך זאת תשובה חלקית. האירופים חייבים לתת יד כדי לעצור את הטרור.

ואימת העיתונות מגבילה את השיטה הנפסרת.

כאשר איראפטר היה למריסם מידע על חשודים ועצירים, ייעלם כל השטח הזה מעיני הציבור. העיתונות לא תציב כתבים לסיקור שטח זה, המישיטרה תוכל לעשות ככל העולה על רוחה. ניתן יהיה לערוך מעצרים המוניים, ורבות אירחים יפלו קורבן לשיטה אכזרית זו.

הטענה המתחסרת של יומייהחוק, שחשודים יוכלו לבקש את פירסום רבר מעצרים, היא אבסורדית. שום חשוד אינו מעוניין בפירסום כזה, מלבד מיקרים חריגים לגמרי, אחד ברבבה.

הפירסום לא נועד לעזור ליחיד, אלא לחברה. הוא בא למנוע נזרה, שיפגע במאות ובאלפים.

זהו אינטרס קולקטיבי. הוא הופך לאינטרס אישי של כל קורבן — אך היחיד אינו יכול ואינו צריך להכין אותו, כאשר הוא נתון בגיהנום של המעצר.

לירתה של הצעתחוק זו היא בחטא. היא נועדה בגלוי, וכלי כל בושה, להגן על עסקנים פוליטיים, באמתלה של הגנה על "האזרח הקטן".

אין זה מיקרה שהיא באה כתוצאה ישירה של מיקרה שקרה לאחר המיחסים — העסקנים ליד שולחן-הממשלה, שאורחיהם וזכויותיהם שלחם עוררו לאחרונה זעם ציבורי גובר. איסור-הפירסום בא להוסיף זכות-יתר נוספת על שאר זכויותיהם שלחם. זוהי האמת. כל השאר הוא הסוואה והעמדת-פנים.

הדרך לגיהנום

אין זו הפעם הראשונה שהצעתחוק כזאת מובאת אל הכנסת. כמעט בכל כנסת קודמת נמצא עסקן פוליטי שהציע חוק דומה. לפעמים היו המציעים אנשים בעלי רצון-טוב, שדאגו כאמת לטובת האזרח, כמו ח"כ (ראו) חיים הרצוג. לרוב היו אלה עסקנים שהתעוררו אחרי שפרשת-שחיתות הטילה צל עליהם או על חבריהם.

השרירים

קצת פאתוס. קצת גיחוך

לכל ההצעות קרה אותו הרבר: אחרי שההצעה הגיעה לוועדת-החוקה-חוק ומישפט, והחל דיון רציני בה, הסתבר גם למציעים עצמם שגם במיקרה זה חל הכלל שהדרך לגיהנום רצופה בכוונות טובות. הכוונה יכולה להיות טובה, אך הצעת-החוק תשיג תוצאות שונות מאוד מאותן שעמדו לנגד עיני המציעים.

כל ההצעות מתו מות-נשיקה בוועדה.

זה היה בתקופות שבהן היתה הכנסת עצמאית איכשהו, לפחות בוועדותיה. הסכנה החדשה טמונה במהותה של הכנסת ה-11, שהיא מכשיר עיוור בידי ממשלת-האחדות-הלאומית, בגלל הירוב העצום של הקואליציה והיעדר כוח האופוזיציה.

ברור שנסיון זה הוא רק התחלה. הירבוע הזהיר היועץ המישפטי למי שלח, יצחק זמיר, שבממשלה נרקמות מזימות נוספות. בין השאר: הרעיון הישן, שהוגשם ברוב המישטרים הירדניים בעולם, לחייב עיתונאים לקבל "רישיון" ממשלתי. כבר הוחלט לגבי מדינות אחרות — ולאחרונה קוסטה-ריקה — שמדינה שבה קיימת חובה זו שוב אינה יכולה להיחשב כמדינה דמוקרטית, והיא עברה את הקריטריון לדקטורה.

ריבקה שריר יכולה לשאוב עידוד. אויב-החופש אינם נחלים. אין הם זקוקים לשום עירייה.

ומעל לכל: זכות-הציבור-לדעת וחופש-העיתונות — שני הצדדים של אותו המטבע — הם תנאים חיוניים לתיפקוד החברה הדמוקרטית. אין זה עיקרון מופשט. מיצוות אנשים מלומדה, אלא עניין מעשי יומיומי. רק דיון פומבי ומתמיד על כל בעיות החברה, באמצעות ובעיקבות פרשות המתגלות מדי יום, מאפשר לחברה כולה לתת את דעתה על בעיותיה בתחומים השונים.

לגבי מרבית האזרחים, רק הירספור האנושי — סיפור שבמרכזו עומד אדם חי — מעורר אותו לחשוב על הבעיות החברתיות.

הסוף המר של מרים גלילי (למטה), אלמנה בודדה ועניה, שנכלה קורבן לשודדים צעירים, מוכיח: כל זקנה ערירית נתונה בסכנת-מוות!

מצב-רוחה של מרים גלילי בת ה-67 היה מצויין. מרים, חולת סוכרת, גילתה באותו יום — היום השני — כי רמת הסוכר בדמה ירדה ל-100. גם הנפחות ברגליה שוב שלא הציקה לה כל-כך.

כמינהגה מדי ערב, אך הפעם ברוח עליזה יותר, ביקרה מרים בבית אחותה, גולי פרדסי, הסמוך לביתה-שלה, בשכונת עמישב, בפאתי פתח-תיקוה. שתי הישישות לגמו תה, זה של מרים נותר מר. היא הקפידה הקפדה יתירה שלא להמתיקו בסוכר, עליפי הוראות הרופא. אחרי-כך שוחחו מעט, ומרים ביקשה מגולי כמה לימונים חמוצים. ואז חזרה לביתה. זו היתה הפעם האחרונה שבה ראתה גולי פרדסי את אחותה.

שכנה בתוך שלולית דם

סמוך לחצות נפרצה דירתה של מרים גלילי. היא הוכתה בראשה וביריה במכשיר קהה, נפער חתך לאורך גולגולתה ושני הצמידים שעוטרו את פירקיה-יה נתלשו בכוח. הפורצים ברחו. מרים נותרה בתוך שלולית של דם.

כמה שעות אחרי-כך התגלתה עלי ידי שכניה, בני הזוג ברוך. אסתר ברוך הישקתה את מרים שותתת הדם תה. יעקב ברוך הזמין אמבולנס. מרים גלילי נלקחה לבית-החולים בילינסון שם איבדה את הכרתה.

ביום החמישי בערב שבה אליה ההכרה לכמה שעות. בשארית כוחותיה מסרה עדות לשוטרי מישטרת פתח-תיקוה.

בעיקבות העדות נעצרו שלושה צעירים, אף הם תושבי עמישב — האחים אילן וחיים אהרני ואורי טוס — כחשד של פריצה וגניבה. צמידיה השדורים של מרים נמצאו ברשותם.

בחורה טובה, אשה שקטה

ביום הראשון, בשעה 5.00 ב-בוקר, מתה מרים גלילי מפציעה. מעצם של השלושה הוראך בשבוע. כעת הם חשודים גם ברצח.

ה"שישישה"

של מרים. כשבין המנחמות בולטות מכרותיה של מרים. ישישות קמוטות. עטויות מיטפחות-ראש. החרדות אף הן מכל הפתעה אפשרית בלילות-הבדד.

של מרים גלילי, קורבן רצח-השוד, יושבת שיבעה בחצר בית אחיה הצעיר

המישפחה האבלה

שתפסיק לבייש ברוקתה את המישפחה.

מצאו לה אלמן בן 70, אבל לשני בנים כוגרים. היום כבר אין איש וזכר אם מרים גילתה התנגדות, או הסכימה בשימחה לחתן הקשיש. כך או כך, השניים נישאו, ושנה אחת אחר-כך עברו לצריפי מעברת-עמישב, ביחד עם כל בני חמולת חלילי.

בעמישב זכו להיחלץ מצריפה-עץ רק אחרי הפגנה סוערת בפתח משרדי-הטוכנות. עמידר בנתה להם בתי-אבן. מי שהיה צריך להתחתן — התחתן. ילדים חדשים נולדו. הגברים מצאו את פרנסתם כפועלים. הנשים בישלו וניקו ודיברו ביניהן בפרסית שוטפת.

וכל הזמן הזה, בתוך הרעש של החיים החדשים, התבלטה מרים כאשה שקטה. כנועה. "היו כאן ארבע גיטות", אמרה רבקה יהודאי, שמרים גילי היתה אחות של סבתה. "כולן צעקניות, אוהבות לריב. רק מרים שקטה. אף פעם לא רבה, אף פעם לא התערכה בחיים של אחרים."

לפני שבש שנים נפטרה בעלה, שהיה כבר ישיש מופלג. מרים, שנותרה לבדה, בילתה את רוב זמנה בביקורים אצל בני מישפחתה.

"מה יהיה?" שאלה את חת המלי וות את מרים לדרכה האחרונה.

"לא עוד!" במסע ההלוויה של הישישה מרים גילי נשאו המלוות הישישות כרזות מסוג "לא עוד שוד בעמישב!"

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

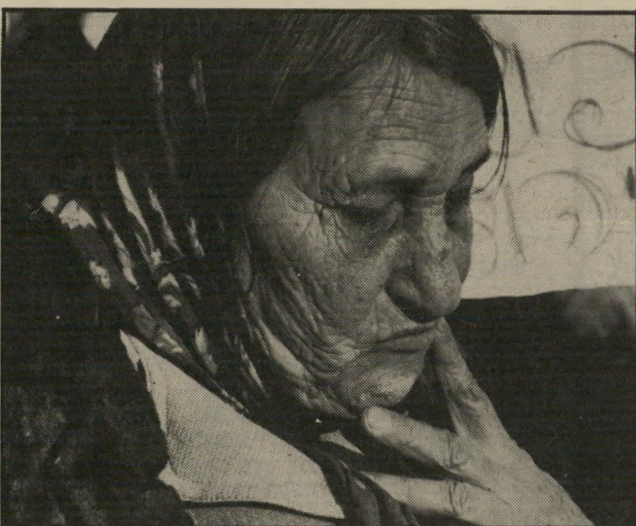
"הממשלה אשמה", הוסיף. "אם לא היתה נותנת להן קיצבת-סעד, הם היו חייבים לעבוד, ואז היו עייפים, ולא היה להם יותר כוח לגנוב."

היום אחוז הפשיעה בעמישב קטן מאשר במקומות אחרים. רוברת מחוז השרון של המישטרה, מלכה שגב, פחות בטוחה בנקודה של אחוזי הפשיעה. היא זוכרת מיקרה אחד די זהה, שאירע לפני חודשים אחדים בעמישב, רק שבאותו מיקרה המתלוצ ננת לא הותקפה.

אך תושבי עמישב אינם זקוקים לנתונים סטטיסטיים. גם בלעדיהם החיים במקום הם רווייפחדים. במכולת השכונתית דיברו בכעס על העבריינים המקומיים, בלי להזכיר שמות. "שתי מישפחות של עבריינים השתלטו על השכונה, אינן נותנות לנו לחיות בשקט", אמר בעל המכולת.

הקורבנות הבאים? עלולות לה יות כל אחת מבין המתאבלות (בתצלום: בעת מסע ההלוויה).

רק בלילה היתה חוזרת הביתה. היא פחדה מבריוני השכונה, אבל לא היתה מוכנה לחלק את לילותיה העיריים עם בני מישפחתה.

מעגל של פחד ופשע

רק בלילה היתה חוזרת הביתה. היא פחדה מבריוני השכונה, אבל לא היתה מוכנה לחלק את לילותיה העיריים עם בני מישפחתה.

מייד כשנודע להם על מותה של מרים, החלו בני מישפחתה להתייבב בביתו של עוזי חלילי, אחיה בן ה-66 של מרים. לחצר הקטנה, ברחוב עזרא ונחמיה, נשלפו כיסאות עץ, מהוהיריפוד. כזה אחר זה נתפסו הכיסאות על-ידי ישישות קמוטות, עטויות במיטפות-אדום.

הרוחות לא התלהטו. שוחחו כמעט בלחישות. תבעו עונשי-מוות. דרשו הגנה מישטרית טובה יותר לזקנים בודדים, שאינם יכולים להגן על עצמם. מרים גילי היתה אחת מאותן זקנות מועדות-לפורענות. בעלה נפטר לפני שבש שנים. מעולם לא היו לה ילדים. "היא חיה חיים של סבל ומתה בלי כבוד", אמרו בני-המישפחה.

מרים גילי נולדה למישפחת חלילי, בשיראו שבפרס. ארבעה בנים, שתי בנות, אב סוחר-בדים ואם עקרת בית. כזו היתה מישפחת חלילי בימי הטובים.

האב מת בגיל צעיר. ארבעת האחים נשאו להם נשים, גם גולי התחתנה. רק מרים נותרה רווקה.

"מה לעשות? זה הגורל שלה, היתה בחורה טובה, רק לא הצליחה להתחתן בגיל צעיר", אמרו הישישות לבית חלילי.

כשהיתה מרים בת 35, ב-1950, עלתה מישפחת חלילי, על כל אחיה ואחיותיה, לארץ. ישר לאוהלי בית שאן. כמה חודשים אחר-כך מת בכור האחים, ואז החליטו הנותרים לבית חלילי כי צריך לעשות משהו עם מרים.

בגלל שני צמידים

קרובת מישפחה למול קיברה של מרים בבית-הקברות הפתח-תיק וואי סגולה. גילי נפלה קורבן לשודדים שכל שללם היה שני צמידים. שרה ליובוביץ, צילם ציון צפריר

(המשך מעמוד 15)

הנה, למשל, מה שאת שואלת אותי סימן מדאיג, זה הטימטום של ישראל, שלא מבחינים בין העמדות הערביות כפי שהן היו, והן היו חמורות מאוד, ומשקרים בעניין זה.

מי משקר?
היונים בישראל שיקרו. לכן עשו אז את הוידוי שבין שקר לבין להיות יונה בישראל, ואז היוניות בישראל קיבלה מכה. כאשר עלו האפשרויות של הסדר עם כואו של סאדאט, אז אני מסרתי על העמדות האלה. אני תמיד צילמתי את העמדות הערביות, אני לא עיצבתי את העמדות. ליונים בישראל היו פרטנסיות לעצב את העמדות הערביות, לי לא היו פרטנסיות כאלה. כאשר השתנו העמדות הערביות, אני הודעתי על שינוי. כשהעמדות היו שלילה מוחלטת וגמורה, אמרתי שהן כאלה. לא שיקרתי.

אתה חושב שהערבים השתנו?
כל ההיסטוריה משתנה. כל הזמן, ספר שכותבים על נאט"ו, אחרי שנתיים הוא מיושן. וספר שכותבים על המיוחדותיות — גם הוא לא נמצא.

קורה לעמים שאנשי מיקצוץ מתאימים את עצמם לעמדות של הפוליטיקאים?

אני מעולם לא ייצגתי איש, אני הצגתי רק את השקפותיי. אני לא חבר בשום מפלגה ומעולם לא הייתי.

זה לא מפריע לך שאתה מרוחק מהדברים?

לא מפריע, לא מתסכל. אני עוסק בדברים אחרים, כל אחד עוסק במה שהוא. מי שהוא סנדלר שואלים אותו: למה אתה לא עושה ריבנות? אני מלמד ואני עוסק בדברים אחרים. לא בסיכסוך.
אתה לא מלמד בנושא הסיכסוך?
מדי פעם, בדרך כלל לא. אני מלמד מלחמה ואסטרטגיה. עכשיו אני מלמד היסטוריה אינטלקטואלית של היחסים הבינלאומיים, ההרצאה האחרונה הייתה על רומא. אני מלמד קורס בפילוסופיה של יחסים בינלאומיים, אני נותן עכשיו קורס ניתוח של החברה הערבית את עצמה.

רוב התלמידים שלך הם ערבים?
לא, רוב התלמידים שלי הם יהודים.

איך הגעת למיזרחנות? אחרי שעזבת את הצבא?

למדת באוניברסיטה שפה וסיפור ערבית. **ידעת ערבית מהבית?**
לא. אבי דגל שאלמד ערבית, אני ממשפחה אשכנזית. אבי יליד בת-שלמה ואמי מפתח-תיקווה.

נולדת בארץ?
כן, נחפה.

ואביך ידע ערבית כי הוא גדל בארץ?

לא. הוא למד בגימנסיה בירושלים, אחר כך למד ברמקס, בבית-ספר תורכי. הם גרו ביבנאלי, אני נולדתי בחיפה.
אחר כך הייתי בצבא, הכניסו אותי למודיעין, אחר כך עובתי. התחלתי להתעניין בסיכסוך הישראלי-ערבי אחרי שעזבתי את הצבא, למרות שגם כשאתה במודיעין אתה עוסק בסיכסוך, אבל רק מצד אחד שלו.

כתבתי רוקטור על הסיכסוך הישראלי-ערבי, שהוא רצון משאומות ישראל. אף אחד לא היה תקף, למרות שאני חושש שהוא הולך להיות תקף. הוא מציג את העמדה הערבית בצורה חריפה מאוד, כמו שהיא היתה כשהוא נכתב, בשנים '62-63.

השפעת מאוד על הקהל בארץ כשכתבת את האמנה הפלסטינית.

לא אני כתבתי. **אתה תירגמת וסירסת את זה בארץ, בעברית.**

כן, אני לא שיקרתי, נתתי את האמנה. אני יודע שאומרים שאני כתבתי, מה פיתאום? זה היה נגד רצון משרד החוץ הישראלי. אף אחד לא שם לב לזה שזה מסכם את ההשקפות. אני ודאי שיקצתי את אשף יותר מכל ישראלי אחר עלייך כך שפירסמתי את האמנה הפלסטינית.

אתה מתחרט?
חס וחלילה. אני גרמתי להם נזק יותר מכל ישראלי. זה חלק מהארגומנטציה של הניצים.

אתה שונא את אשף?
אני לא עוסק בזה, לא באופטימיות ולא בפסימיות. לומר שאני אוהב אותם? בוודאי שלא. אבל מה זה שייך? כשהאמריקאים דנים עם הרוסים, הם טוענים שהם אוהבים את הרוסים? הבעיה היא להתגבר על האמנה, על גורמים,

כי אתה שייך למחנה אחד, כי יש לך מישפטים מוסרמים.

אתה לא חושב שהאמנה הביאה את השלום עם מצרים?

אמנה במי? **אמנה בסאדאט וברצון הכן שלו בשלום ובמהלך. או אולי אמון זו מילה נכונה יותר?**

„גישתי אינה גישה מוסרית, אלא גישה מציאותית. לא יהיה הסדר משום שחל עידון וכשי אצל הצדדים, אלא משום ששני הצדדים רואים שהמציאות היא גיהנום, וזה דבר שדוחף להסדר“

זה כבר דבר אחר, אם מחליטים שאיש מסוים הוא מהימן. אני רוצה להיות מפורסם. אני מכיר בזה שהאויב הכי גדול שלנו זה אנחנו, השקרים שמעוותים לנו את התפיסה. הייתי רוצה לצלם את המציאות כמו שמצלמה מצלמת.

להיות כמה שיותר מרוחק מהדברים וקר?

לא מרוחק. ואתה לא יכול להיות קר. **ואם אתה מעורב, זה כבר עניין של רגשות.**

גם נייטרלי זה לא טוב, גם אז אתה יכול לטעות.

אתה בא מצד מסוים מאוד של הדברים, זו ריאליזם מאוד חריצני.
לכן אני אומר שזו בעיה קשה ואין רצפט שלפיו אפשר להשיג תוצאות. רק אלוהים לא מושפע מכלום.

אני חושבת שאסילו רוב הפלסטינים לא יודעים מה זו בדיוק האמנה הפלסטינית.

זה לא משנה. מה זה חשוב עם פלסטיני — עם זה לא דבר חשוב.

מה בין חושב?
המנהיגים. הם קובעים לעם מה לעשות, לאן ללכת.

המנהיגים משתנים?

העם בוחר במנהיגים, אבל ככל שהוא בוחר בהם, הם המחליטים. את חושבת שכאשר סאדאט בא הנה, אז המצרים אמרו לו לבוא הנה? הוא החליט, ואז המצרים מחאו לו כף.

אבל מנהיגים משתנים ועם זה דבר קבוע.

זה נכון, אבל המנהיגים קובעים את ההתנהגות. אז כשהמנהיגים מתחלפים, יש איזה פולקלור כאילו העם עושה מדיניות — העם לא עושה מדיניות.

אתה לא חושב שהעם העלה את הליכוד לשלטון, הוא עשה מדיניות?

אבל הוא לא סתם בחר בליכוד, זה בגלל מה שאמרו לו המנהיגים. העם לא עושה את המנהיגים, המנהיגים מעצבים את ההשקפות של העם בגבול מסוים. לכן כשאמרתי שעם לא חושב, זה מוגזם. אבל צריך להיזהר מהביטוי ההפוך. לא לוקחים בחשבון שעם כשהוא מעריך משהו, הוא מעריך גם את השקפתו. המנהיג הוא שמחליט על מלחמה, לא עושים מישאל לפני מלחמה, אחר כך העם רץ ומשלם בדמיון.

אפשר לדבר איתך קצת על אמין? נראה כאילו בכל המלחמות ההערבות שלו לא היו נכונות.

זה לא נכון. עושים גם טעויות, אבל מרבית העבודה של אמין מאורמאוד מדייקת ונותנת פריטים.

בי-97 הם עשו טעויות רציניות?

הם לא אומרים אם תהיה מלחמה או לא תהיה מלחמה, התפקיד שלהם לתאר את הצבא הסורי.

גם במלחמת-הלבנון?

אני חושב שכן. אמין לא היה בעד מלחמת לבנון. לא מבחינים שיעקר עבודת המודיעין זה סיפוק אינפורמציה.

וגם הפירוש שלה.

פירוש זו מילה אחת, צריך להעריך את הדברים כראיה כוללת. לגבי מלחמת-לבנון אני לא רואה דברים לא בסדר.

אתה לא חושב שהם העריכו לא נכון את מערך-הכוחות בתוך לבנון?

לא. הם הזהירו מפני הפלאגנות.

אז הם לא הזהירו מספיק, או שלא שמעו לאזהרות שלהם?

יכול להיות שלא שמעו, הם לא ראשי-המדינה.

אתה לא רואה פגם בפעילות של אמין?

אין דבר כזה לא רואה פגם, יש דברים יותר טובים, יש דברים יותר רעים. את שופטת 20 אלף פעילויות, את לוקחת פעילות אחת, שהיא חשובה מאוד — אני לא אומר שלא — אבל אז את מתעלמת משאר 19,999 הפעילויות האחרות.

עליהן אנחנו לא יודעים.

בסדר, אני לא באתי אלייך בטענות. זה לא שיש לי איזו חובה להגן על מישאל.

זה נשמע ככה, כאילו יש לך חום נוסטלגי.

אין לי שום נוסטלגיה, אני לא חי בעבר, אני לא כותב זיכרונות, אני לא מתעסק בזה.

לא היית רוצה להיות יותר מעורב?

לא.

אתה לא חושב שהיית יכול לשנות את הדברים בצורה יותר חיובית?

אני יכול להביע את דעתי, ואני חושב שאני יכול להביע את דעתי גם עכשיו בספר או במאמר יותר מאשר אילו הייתי באיזה תפקיד. אין לי שום אמינות פוליטית.

זה לא עניין של אמינות, זה עניין של רצון להסוך את התיאוריות שלך למעשה.

זה לא פשוט, אתה לא דיקטטור.

אתה מרוצה מהתיסקוד הפוליטי בארץ?

לא מרוצה.

אתה לא אוהב את השאלות האלה?

לא שאני לא אוהב, הן חסרות משמעות, כי הבחירה אינה מה אתה רוצה, אלא מה האפשרויות. אינני איש המערך, אבל אני מבקר את המערך על הליכוד ועל חרות.

אתה נחשב ליוני?

לא יודע. מה שמעניין אותי זה להיות ריאליסט, לראות את המציאות.

במיסגרת זו אתה מאמין שצריך להיות הסדר טריטוריאלי?

אמת, אני חושב שאם לא יהיה הסדר, יהיה גרוע. אם יהיה הסדר, יהיה רע. וצריך לבחור בין הרע לגרוע.

אין זה מתקשר לעובדה שאתה גר מעבר לקו הירוק?

רציתי לגור ליד האוניברסיטה, כי אני לא אר הב לנסוע.

אם יהיה הסדר תצטרך אולי לוותר על הבית?

יכול להיות. אני מניח שירושלים תישאר מאוחדת, כי הביוב זורם לפי הגרביטציה, לא לפי קווים פוליטיים. יש תוכנית של טרי קולק לחלק את העיר לרובעים. אני לא מניח שההסדר יילך לפי המקום שאני גר בו.

תהיה מוכן לוותר על הבית?

מה זאת אומרת אהיה מוכן לוותר על הבית? זו לא שאלה. כאילו אפה אני גר ישיפע על ההסדר. בזמן ההסדר אף אחד לא יתחשב במקום שאני גר או במקום שמישהו אחר גר.

מה שברור לי, שבהסדר לא תתממשנה כל השאיפות הישראליות היהודיות, ולא תתממשנה כל השאיפות הערביות. אני הייתי רוצה פשרה הכי טובה ליהודים.

אתה מניח שתהיה פה מדינה פלסטינית?

אם יהיה הסדר, אני מניח שתהיה מדינה פלסטינית הקשורה ליורד.

אתה לא חושב שכל יום שעובר מרחיק את ההסדר?

לא מרחיק, מקשה.

אבל אם ערפאת מחר מת ובא מישאל במקומו, זה מרחיק את ההסדר בעוד כמה שנים?

אני לא יודע. העתיד אינו ספר פתוח. אני עושה את ההערכה הכי טובה שאני יכול. אני לא יודע איך הדברים יתפתחו, אבל זה לא פותר אותי להעריך בצורה הכי רציונאלית שאני יכול. כאשר אני לוקח את הערכתי, את תפיסתי ואת גישתי, בביקורתיות גדולה — ואני מכיר בכך שלא כל החוכמה נמצאת תחת הכובע שלי, ושההיסטוריה לא נכנעת למה שאני חושב.

(המשך מעמוד 35)

„יותר בקול רם ובשימחה“ העיר לאחת מהן, „תחשבת, שקלמנוביץ“ הוא פועל-ייצור שמחכה כל חייו להיות בטלוויזיה“ אבל ההערות לא כל כך עזרו.

„קדימה, שתעשה חיים!“

היו שם עובדות בחברות-ביטוח, מזכירות, אחיות בבית-חולים, תועמלנית רפואית אחת ומובטלת אחת.

על השאלה „איך רודו בתור פרטנר?“ ענתה חן לבית (26) מת-לא-כדי: „יכול להיות מוביל טוב.“ היא סיפרה שהיא למדה רפואת-חירום בניר-יורק, אמרה שהיא עובדת עם קהל, וגם על הקהל, לפעמים.

אלונה פלונסקר, שכרית וחייכנית, אחת במיקצוע, סיפרה: „בעלי שלח אותי לכאן. הוא זה שתמיד מחפש ומרפרף בכל האותיות הקטנות בעיתון. שנינו אוהבים לצחוק. זו צריכה להיות תוכנית עליונה.“

ליאורה חניטה, אם לבת שבע וכן שנתיים, היא היחידה שבאה עם הבעל. כששאלו אותה אם אינו

טופז עם מועמדת חניטה כאן, אני מעוניין!

מקנא — רודו טופז, טלוויזיה, היעדרויות מהבית — הוא אמר שאין מה „כשהיכרתי אותה, היא רצתה ללכת לתחרות מלכת-היופי“, הוא סיפר. „אז — קינאתי, התנגדתי, והיא ויתרה. אבל כאן אני דווקא מעוניין. קדימה, שתעשה חיים!“

„אני כבר בחרתי!“

את חולבת להיות תוכנית נהדרת, המליץ טופז על הסחורה שלו, „כל משתתף בא עם כן או בתוֹג...“, או עם האידס, חתך מישור, וזה הוביל את רודו לשאלה „למה לאף חבר-כנסת אין איידס? כי הם לא מזויזים את התחת.“ והיתה לו שאלה נוספת: „מה קורה כאשר מטפטים לימון על איידס? לימוניידס.“

מאלה שהגיעו אותו יום לבחירה אף אחת, אבל בעיקבות צילומי המועמדות באחד העיר תונים, פנו בחזרות נוספות. „רבות קיבלו אומץ למראה הצילומים האלה“, אמר רודו. „כל אחת בטח אמרה לעצמה: אם אלה יכולות, גם אני יכולה.“

על הצעירות שהגיעו לסיבוב הראשון, אמר רודו: „חלק מהן היו בעלות פוטנציאל מסוים, אבל נראה שהרוב מעריכות את עצמן בצורה מוגזמת. יתכן שהן באו מתוך סקרנות. אבל אני לא רוצה להיות רעיל...“

כרגע יש ארבע מועמדות סופיות, מהן תיבחר אחת ברורוזה.

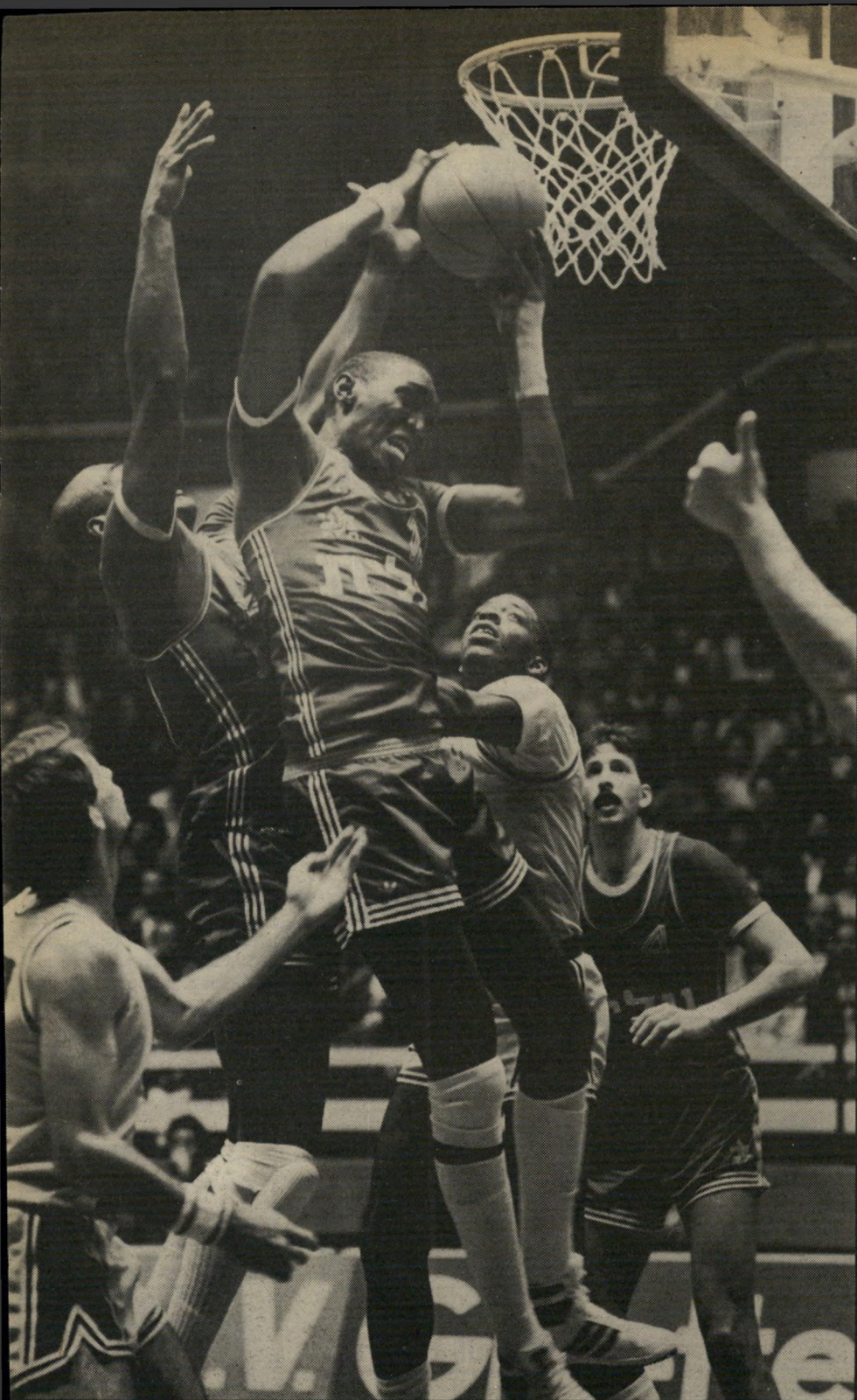
קרה משהו מעניין, סיפר טופז, „יש לי הרגשה שאת זו שתבחר בסוף, אני מכיר מזמן. יש קשר אישי בינינו, לא קשר מיני. היופי זה לא הצד החזק שלה, אבל היא נאה, חנינית ועליונה. אני לא מחפש יפהיפה מסעירה, רק אחת שתעשה את העבודה עם הרבה חשק.“

„בעניין החשק — בטלוויזיה האמריקאית הבחירות נותנות בתוכנית האלה את כל הלב, כאן, כשאמרתי להן שהן צריכות להוציא פתקים ולהקריא שמות, הן שאלו באכזבה — זה הכל? למעשה, אני לא הקובע היחיד. ההחלטה תהיה משותפת לבימאי חגי מאוטנר, למפיקים שלמה פז ודינה כהנוביץ. ולי. אבל אני כבר בחרתי.“

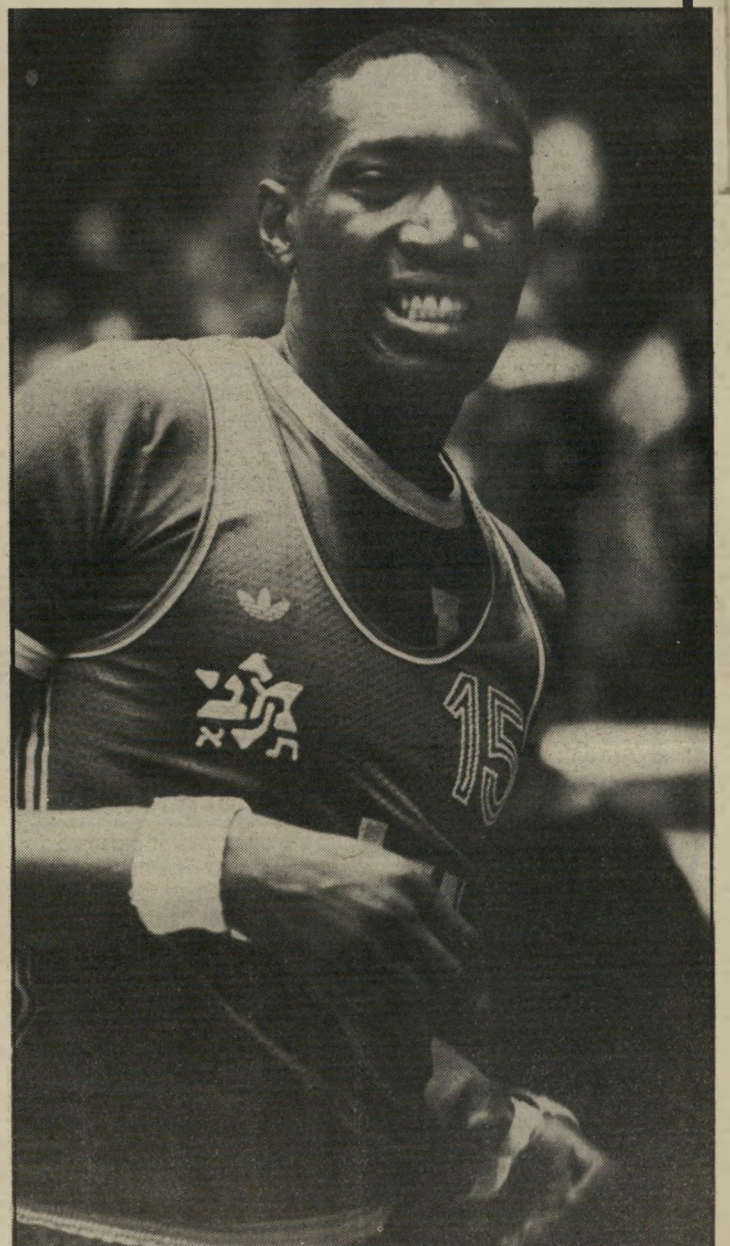
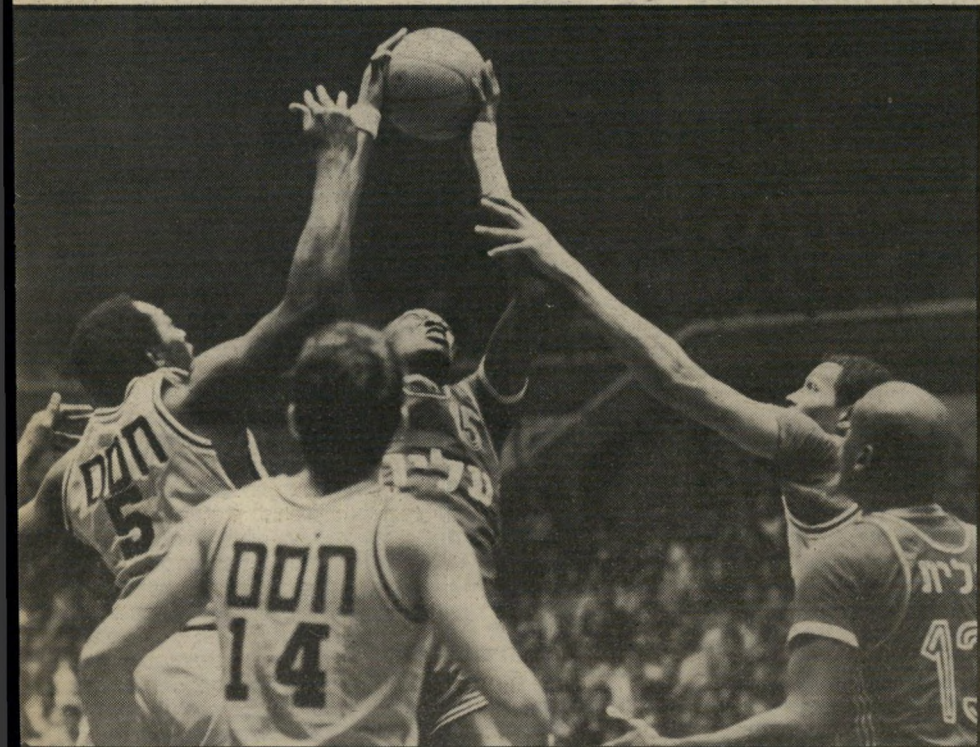
אם איז לי לי - מי לי?

היה זה, ללא ספק, יומו של לי ג'ונסון. מתוך 96 הנקודות שצברה מכבי תל-אביב, במישחקה בהיכל הספורט ביר-אליהו מול הפועל חולון, הכניס ג'ונסון כמו ידיו 23. האוהדים, המנהלים והמאמנים של מכבי היו מוראגים מאוד לפני המישח, חק, ביום השני השבוע. ג'ונסון נעדר ממישחקים מזה חודש וחצי, בגלל הפציעה בידו, והיתה זאת הופעתו הראשונה. האם יוכל להתגבר על הכאבים? האם יפגין את יכולתו הרגילה? שאלו הכל את עצמם. העצבנות שררה במיגרש עד השינוי האחרונות. כדורסלני הפועל שיחקו מצויין ולחצו כל הזמן על סלי

היריבה. אפילו שש שניות לפני הסיום לא היה ברור מי תנצח, כי התוצאה אותו רגע היתה שיוויון 94. את 2 הנקודות שהכריעו לטובת מכבי (94:96) סיפק מיקי ברקוביץ, בקליעות עונשין. את שש השניות הנותרות עוד ניסו החולונים לנצל להשוואה, אך לשווא. המתרחות ניכרה היטב על פניהם של המאמנים משתי הקבוצות, כאשר פעם קופצים מעורם יושבי ספסל מכבי, ופעם יושבי ספסל היריבה. מנהל מכבי, שמואל ("שמלוק") מחרובסקי, לא עצר ברוחו, והחליף גידופים עם אוהדים, שישבו מאחוריו ודרשו תוצאות משכנעות יותר.

ראשון לכדור לי ג'ונסון וקווין מגי מאלמלך מביטים בהם. ג'ונסון שיחק כשידו חבושה. למרות זאת קלע 23 נקודות. בתצלום למטה: ג'ונסון קולט כדור, מעל ראשיהם של קופר ופונדקסטר.

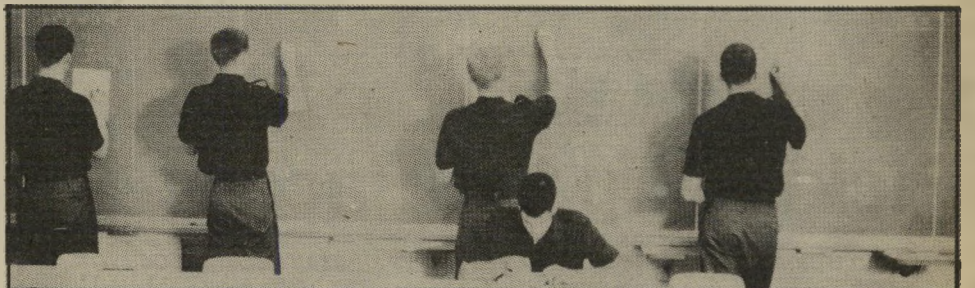

פנים מעוותות מכאב לפני תחילת המישחק לי ג'וניסון חש בכאבים בידו השמאלית. כשעלה השחקן על הפרקט, קידמו אותו אלפי הצופים בתשואות.

העולם הבא

העיתון החי ביותר במדינה
גיליון מס' 34 • עורכים אלכס פז ובוצי לופו

"מאז הפירסום על מחצית מגברי הקיבוץ שלנו, ששכבו עם המתנדבת ונדבקו ב'איידס', אני לא מעז להראות את פניי בחדר האוכל, קובל אחד מחברי הקיבוץ, שב' בדיקה בדמו לא נמצאו כל נוגדני 'איידס'."

הקיבוצניק מאזין להחלטת המזכירות על הקמת אגף חדש במרפאה על שם המתנדבת

בולם מסתכלים עלי כמו על פראייר. מאחורי גבי מתלחשים שאני לא גבר, ואשתי לא מוכנה לדבר איתי בכלל. ביקשתי ממזכירות הקיבוץ שיעשו לי עירויים כדי שלא אשאר חריג, אבל הם טוענים שלא מגיע לי סרס על השתמטות."

אסטרולוגיה

מזל החודש: שור
להשיג ברשת האינטרנט
שוורץ את שוורצמן.

הכר אותו! זהה אותו!!

היזהר ממנו!!

מי הוא הקורא האופייני של העולם הבא?
הוא יליד רומניה, ב-31 בחודש הבא, קורא רק VIATA

NOASTRÀ נמוך, מרכיב מש"קפיים כהים ודובר עברית וידיש.
כל מי שראה אותו מתבקש לדווח על כך לאיגוד המפרסמים.

ח"כ שפירא: לא ישנתי כל הלילה

מחדתי שהצעת האי-אי מון שהגשתי בממשלה תתקבל, ואני לא רק שאבד את כיסאי כו"ר ועדתי הכספים, אלא גם אצטרך להשתטח על הנוץ בקיבוצי אבותיי.

קוראים כותבים

בזכות הקצב

סוף-סוף יש בממשלה שר חכם, ואף אחד לא שם לב לזה בכלל. אני רוצה לשבח את השר משה קצב, שהציע לאגבות אגרת-חינוך מהורי התלמידים, אלא לממנה כדרך עקיפה עליידי גביית יותר מס'הכנסה מרווקים ומזוגות ללא-ילדים.

זה רעיון חכם מאוד, ואני מציע להרחיב אותו גם לתחומים אחרים. לדוגמה: כל מי שאין לו רכב ישלם אגרת-רכב לפי גודל נפח-המנוע של הרכב שאין לו. כך, למשל, מי שאין לו "וולוו" ישלם יותר ממי שאין לו "חפושית", וזה מאוד צודק. כמובן שאין לדרוש תשלום מבעלי הרכב, שלהם הרי יש הוצאות-רכב בלאו הכי, ואין זה הוגן להקשות עליהם יותר. אפשר גם שכל חסרי-הדיוור ישלמו מס על דירות-פאר, כי זה לא צודק שאדם ששילם 200 אלף דולר על דירה ישלם עוד.

וגם כן כל מי ששנא בארץ צריך לשלם מס-נסיעות, במקום מי שיוצא לחו"ל, שבאמת זקוק למטבע זר. מתיתיהו לוט רח' המכור 13, גבעתיים

דבר המייסדים

על הבעיה הדמוגרפית

קשה מאוד לשלוף מהשרוול פיתרון לבעיה הדמוגרפית, ובמיוחד כאשר מדובר באנשים בשר ודם, ואפילו שונים מאיתנו. קשה הדבר במיוחד כאשר לנו ולמקור הבעיה אב משותף. צאצאיו של אברהם אבינו אנו, ואף הם נמנים על צאצאיו הישירים.

יש הגורסים שאל לנו להניח לשיקול שכוח להסיתנו, והמה עומדים בשער ומנפנים במיספרים ולפיהם תוך שנים מיספר יהפוך המיעוט לרוב, וארצנו לא תהיה למה שנתכוונו מייסדיה לעשותה.

הם מראים לנו סימנים מדאיגים הנראים כבר כיום: הבניה המתפשטת והנוגסת בשכונותינו, ובעיקבותיה ירידת ערך הדירות, פירסומים תדירים בעיתונות על בנותינו שנפלו ברישתם, וכיום מעמידות רחמן לשרותם, רחמנא ליצלן, ויולדות שנה אחר שנה, משל היו מטילות. ולמרות כל זאת, ולמרות העובדה שיוכלו למצוא להם מקום בקרב קהילותיהם מחוץ לארצנו, אנו מתנגדים בכל תוקף לכל פעולה של גירוש חרדים מירושלים, מבני-ברק, מתל-אביב ומשאר ערינו, ולא ניתן יד לכל פעולה המיועדת לצמצם את ריבויים הטיבעי, אלא אם תיעשה בדרכי-נועם.

כותרות נמלטות

לפני שנמלט, צייר הא"סיר-הרוצח קלסטרון של קדישמן.

מסתעפת חקירת הד"ליקות בצה"ל. יגוייסו מומחים לשריפות מקרב החרדים בירושלים.

המתנול (דלק על ב"סיס אלכוהול) זכה בהצ'לחה רבה אצל נהגים, שניסו אותו בחיפה. חלק מהנהגים טוען כי המתנול טוב גם עבור הרכב.

ח"כ כהן-אבידוב תומך בהתלחבות ברעיון של הצמדת השכר לפריון.

בגלל מחסור בתלמידיים לצורך תשלום אג'רת-החינוך יחוייבו פנ'סיונרים בלימודים בבתי ספר יסודיים.

סבסרו לנו את

הציונים -

דורשים סטורנטים

סטורנטים רבים, שהיו עסוקים בפגנות בתחילת שנת-הלימודים, נקלעו למצב קשה ביותר בתום מייבחי הסימסטר הראשון, ואינם יכולים לסיים את הקורסים בציונים שקיבלו.

"קיבלתי 47 במיבחן במתימטיקה", אמר לנו אחד הסטורנטים, כשהוא מנפנף בגיליון-הציונים שלו, "איך אפשר לחיות עם ציון כזה? אנו דורשים שהממשלה תסבסר את הציונים לסטורנטים קשיית-פיסה, כדי למחוק את הפער בינם לבין בעלי-היכולת. אם לא יעלו לנו מייד את הממוצע, אנו שוקלים לדרת וללמוד בארצות-הברית, שם הייתי מקבל על מיבחן ברמה דומה ציון זהה, והיו מעיפים אותי, כך שהייתי יכול לעשות כסף מנהיגת מונית!"

התפילות להורדת גשמים נשאו פרו

מטר של אבנים ניטח על גיפ מישמר-הגבול. שפיטרל בשכונת מאה-שערים בירושלים.

"אין מקום לחריגים!"

צופים שחרות תדרוש מהלי-ברלים לנדות את השר אברהם שריר מכל תפקידיו במפלגה ובממשלה. כתנאי מוקדם לאי-חוד מלא בין שתי המפלגות, זאת בעיקבות מימצאי-המיש-טרה שעל פיהם השר שריר נקי לחלוטין מכל חשד פלילי.

צבא-הגנה לישראל

מודיע:

הכן ביתך לחורף!

אנו נראג לאיטום מוחלט של ביתך לקראת ימי-החורף הקשים עליידי צוות-מומחים. מיבצע מיוחד לער-ביי יהודה ושומרון.

לגיליון זה של

"העולם הבא" מ-**צורפת חוברת הדרכה: "איך לג'בות דמי-חסות". מחיר החוברת 2 שקלים חדשים.**

כתרגיל ראשון - דרוש אותה חינם מ-מוכר-העיתונים שלך.

לון מציגה את סדרת התכשירים המדעית והמודרנית ביותר

LON LINE CONTROL PROGRAM WITH HA SUPPLEMENT

חברת לון גאה להציג סדרת מוצרים חדשה לטיפול במניעת קמטים והבראת העור.

סדרה זו פותחה לאחר מחקר ממושך של חומר בסיסי וחיוני הנמצא בעור, HA. הסדרה מבוססת על שמוש בחומר זה בעל פעילות גבוהה הגורמת למראה בריא, אלסטי ומלא חיים של העור.

בתמרוקיה תוכלי לקבל פרטים נוספים וחומר הסברה על הסדרה ומוצריה.

להשיג בתמרוקיות מובחרות

LON[®]
COSMETICS

העיתון הזה

אשת-שר

נעצרה

במכון

עיסוי

הסיפור המדהים המלא — בעמוד 10